C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-11-Ledova_spolecnost-Posedli_sluncem.PDB

PDB Name: Arnaud_G_J-11-Posedli_sluncem
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.3.2004
Modification Date: 20.3.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
11. Ledová společnost

Posedlí sluncem

1

Posedlí sluncem

Do dětského vagónu vešla stará bělovlasá paní s podnosem plným pochoutek a položila ho na postel, kde sedělo dítě opřené zády o polštář, naditý ptačím peřím a zdobený starožitnou krajkou.
"Dobrý den, děťátko moje, dobrý den andílku. Jen se podívejte, co hodná chůva dnes ráno přinesla. Koláče s marmeládou z opravdového ovoce a vejce. Už jste viděl vajíčka se skořápkou? Kdepak vaječná rolka jako pro bůhvíkoho. A k tomu dobrou libovou šunku... Šunčičku pro naše děťátko."
Šla roztáhnout závěsy na panoramatických oknech a jen letmo pohlédla na ledovou pláň, na jejímž konci zdánlivě plulo bílé pohoří.
"Kdopak bude hezky papat? Kdo udělá radost svojí granny? Jestlipak víte, že vám Dědouš uchystal na dnešní dopoledne překvapení, ale jen když budete poslušný... Musíte všechno sníst. A pak se budeme koupat... Cherubínka pěkně opláchneme... Ale teď honem do jídla."
Stará paní stojící před postelí se jako u vytržení usmívala na dítě, které na ni zvláštním způsobem upřeně hledělo. Srdnatě vzdorovala jeho pátravému pohledu a nepřestávala se tvářit jako hodná bábinka.
Jdrien si prohlédl jídlo na podnosu a začal si nalévat mléko do hrníčku.
"Je čerstvé, dnes ráno nadojené. Když budete hodný, půjdeme se podívat do stájového vagónu na kravičku, která nám ho dává. Nasypeme zrní i slepicím, co snesly krásná vajíčka jenom pro cherubínka. Budou se radovat, že vás vidí."
Dítě zvedlo hrnek s mlékem k ústům, upilo z něj doušek a položilo ho zpátky na podnos. Lžičkou naklepalo špičku vajíčka, zatímco stará paní přešla do koupelny, aby napustila vodu do vany a připravila ručníky a sůl.
"Že nám dneska ale chutná!" zahlaholila, když se vrátila nazpět do obytného kupé. "Děda bude moc rád, že jsme takoví poslušní. Nechcete vědět, jaké překvapení pro vás uchystal?"
Ne, nechtěl. Už totiž věděl, že to bude loutkové představení a že bude hrůzostrašné. Starý pán si nedělal žádné násilí a zůstával přirozený, nepřetvařoval se rádoby líbezně jako žena.
"Taky ochutnejte šunku, namočte si chlebíček do vajíčka."
Dítě bylo duchem na sto honů od téhle přihlouplé chůvy. Jeho soukromý vlak se stájovým vagónem, drůbežárnou a oddaným služebnictvem, určeným výlučně pro něj, projížděl rozlehlou Koncesí Panamerické a zastavoval jen kvůli doplnění zásob. Nejel nijak zvlášť rychle, nějakých padesát kilometrů v hodině, ale zato měl častokrát přednost na výhybkách. Výhybky chlapce náramně zajímaly, zkoumal je, jako by to byl lidský mozek, pomalu se učil, jak s nimi zacházet, pronikal do jejich mechanizmu a do tajemství jejich programování.
"A ještě kousek chlebíčku. Vůbec jste neochutnal tenhle velký koláč, který dnes brzy ráno granny Sára schválně upekla jen pro vás. Granny si přivstala, aby na něj mohla zadělat a upéct ho v troubě... Jak se říká hodné chůvě?"
Jdrien na ni krátce pohlédl a starou dámou projel neviditelný blesk, po kterém úplně nadskočila. Jako by jí dítě zvedlo sukně a odhalilo oteklé nohy s křečovými žilami. Takové věci se neodpouštějí.
Vrátila se do koupelny a pohlédla na sebe do velkého zrcadla. Byla ještě celá červená, ačkoliv měla na tváři make-up.
Jdrien zvolna žvýkal kus koláče a přitom vyhlížel další složitou výhybku. Podobných nervových center tu bylo několik a kdyby se mu je podařilo na okamžik ochromit, pokračoval by vlak v jízdě bez ohledu na předem naprogramovanou trasu.
"Tak šupity, honem do koupelny."
Jdrien odložil podnos a zamířil do koupelny. Vysmekl se horlivým rukám staré paní, aby si mohl svléknout pyžamo sám, přitom ale poočku sledoval v zrcadle, jak se "granny" bude tvářit. První dny, jakmile se objevilo tělo porostlé srstí, jen

stěží skrývala svůj odpor.
Jdrien vklouzl do vlažné vody a pomyslel si, že koupání je vůbec nejlepší denní zaměstnání. Byl by v ní zůstal mnohem déle, ale stará žena ho hlídala. Nechala ho čvachtat se jen do té doby, než vrátila podnos do kuchyně a zastlala postel.
Zavíral oči, nořil se pod vodu a vybavoval si tvář svého otce Liena Raga. Někdy i obličej Kida, který mu byl dlouhá léta adoptivním otcem. Myslel i na Yeuze a na Miele, na ženy, které o něho něžně pečovaly. Ale takřka nikdy nenašel odvahu, aby si ze své jinak vynikající paměti vyvolal tvář Zrzavé matky Jdrou. Byl radši, když v ní klidně dřímala, jako by ji chtěl chránit.
Vylezl z vany a šel se natáhnout na lavici, kde ho granny utírala a ošetřovala zásypem. Domnívala se, že srst vyžaduje zvláštní péči, a přes svůj pocit odporu mu do ní vtírala speciální olej, přičemž masírovala malému míšenci i pokožku.
"No tohle, už jste vylezl z vany jako nějaký velký chlapec. To se podívejme! A granny nic neví."
Snášel její připitomělé žvatlání a myslel při něm na jiné věci. Toho dne se chystal k odvážnému pokusu a potřeboval se jaksepatří soustředit.
"Teď se půjdeme učit číst a psát, děda už čeká. Překvapení bude za chvíli."
Podle pokynů, které dostala, oblékla Jdriena jen nalehko. Nemohl dlouho zůstávat ve větším teple, proto měl v pokoji klimatizaci, která udržovala v místnosti dost nízkou teplotu, po určitou část noci prakticky na nule. Teplota se pak postupně zvyšovala a ráno dosahovala až patnácti stupňů.
Jenže to bylo málo. Granny, která odedávna pracovala v luxusních dětských zařízeních, byla zvyklá na dvacet i pětadvacet stupňů, někdy se dočista roztřásla, když vešla uprostřed noci ke spícímu dítěti, aby na něj dohlédla. Tak zněl totiž příkaz, bez ohledu na elektronické zařízení, které mělo dítě nepřetržitě pod kontrolou, musela jít ještě dvakrát na obchůzku. Děda zrovna tak.
Jen co Jdrien vešel do studijního kupé, zřízeného ve vagónové knihovně, zamával mu děda Jim na uvítanou, ale jeho modrý pohled zůstával nadále chladný jako okolní ledovce.
"Včas a s chutí do díla, jak předpokládám. Rád vás vidím, chlapče. Hned se podíváme, jestli umíte stránku čtení, kterou jste měl za úkol."
Kupé mělo neprůhledná okna, aby se dítě nerozptylovalo, ale chlapec mohl i tak kdykoliv uniknout za tepaná okna a pátrat po nekonečných pláních, přes které projížděli. Železnice tu byla rozsáhlá, proto mohly oběma směry jezdit desítky konvojů. Předjížděli rozměrné ocelárny, celé fabriky zahalené párou, která na vzduchu bleskově mrzla a vytvářela po stranách obrů rychle černající krajkoví.
"Výborně, chlapče, výborně," pronášel děd mentorsky, zatímco Jdrien bez valného nadšení předčítal nezáživný text o velkoleposti Panamerické Společnosti.
"Je to úryvek ze známého díla od slavného spisovatele Lowella, zahrnovaného poctami. Panamerická Společnost je nejkrásnější a nejmocnější ze všech. Všichni tu dostávají teplo a potravu, což, můj milý chlapče, vůbec ostatní pravidelně nemají."
Potom Jdrien chvíli psal a to bylo všechno. Podle jejich názoru bylo ještě příliš brzo na to, aby se učil i jiné předměty, jako například počty, které považovali za příliš složité.
"Můžete si jít hrát, chlapče. Za chvíli bude následovat překvapení."
Stařík našel chůvu v salónku. Prohlížela dětské oblečení, které právě přinesli z prádelny.
"Je v hracím kupé. Na chvílí ho máte z krku."
"Člověk aby tu dělal kdeco," povzdechla si granny... "A to všechno pro nějakého malého opičáka, který za to ani není vděčný."
"Krucinál, dávejte si trochu pozor. Beztak nás hlídají. Myslíte si, že mě to snad baví, učit tohohle tvora číst a psát?"
"Bojím se ho," řekla granny, "ten jeho způsob, jakým se na člověka dívá, jako by se chystal skočit a kousnout. Jak jen mohl normální chlap udělat něco takového se Zrzavou samicí?"
‚Nechápu, proč se největší akcionářka Společnosti Lady Diana, zajímá o takovou zrůdku, proč obětuje tolik peněz a ochoty, aby ho vychovávala jako vlastního vnuka."
"Ále, proč si vlastně stěžovat," řekla stará dáma. Co si můžeme v našem věku víc přát."
"Nikoho jiného by na to stejně nenašli... Musel to být někdo takový jako my, kdo potřebuje práci, aby tohle vzal..."
"Potřebovali prostě prarodiče, aby jim dítě důvěřovalo. Jako kdyby takováhle zvěř vůbec byla schopná podobných ušlechtilých pocitů... Já si nestěžuji, ale jak říkáte, jsou to vyhozené peníze."
"Musíme to držet v tajnosti...," řekl děd. "Kdoví, jak dlouho nám budou ještě platit, abychom se o něj starali? Je to nakonec pěkný důchod. Naposledy jsem dělal vychovatele dětem boháčů, občas to byla pořádná dřina."
"Možná, ale tehdy jsme měli co dělat s normálními dětmi."
Děda na ni zadumaně hleděl:
"Už jsem měl i debily, zdravotně postižené s mozkovými poruchami... Stačí, aby se člověk dostal do některého ze soukromých vlaků, nebo do těch pyšných paláců, co se projíždějí po kolejích nebo stojí v obydlených stanicích... Ale nikdy jsem se ještě nestaral o míšence Muže z Tepla a nějaké takové samice z Chladu. Prý smrdí a mají na sobě..."
"Už toho laskavě nechte. Ale stejně je divné, že se o tom ví, smrad přece není v zimě skoro cítit?"
"Nevím. Museli nejspíš pár z nich převézt do teplých, oblastí... A určitě tušíte, kvůli čemu."
"Nejhanebnější smilstvo jaké existuje."
Děda znovu vyšel ven dohlédnout na svého svěřence přes televizní obrazovku ve studijní místnosti. Dítě sedělo na houpačce a vypadalo zasněně, sem tam se jen tak odrazilo nohama od země, aby se znovu rozhoupalo.
"O čem asi tak může snít?... Někdy mám dojem, že mi proniká do myšlení, ale to bude určitě jenom zdání... Přitom se dobře učí... Rychle zvládl čtení i psaní, a kdybych nedostal ty příkazy, brzy bych do něj dostal spoustu dalších vědomostí. Jak to, že je tak inteligentní? Asi po otci, je to člověk. Zrzavci jsou přece jenom pouhá zvířata, která chodí

jako lidi. Díky bohu, že už je nemusíme snášet na městských kopulích, kde seškrabávali led. Ta jejich nestydatost se už nedala vystát."
Jdrien slezl z houpačky a přistoupil k panoramatickému okénku. Jejich trať vedla jako poslední na samém okraji ledové pustiny. Děda bezděky otočil hlavou a uviděl na ledovci černé tečky, byly dost daleko. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že je to kmen Zrzavců, který tudy právě táhne k severu. Dítě na ně fascinovaně zíralo. Jak jen mohlo...? Byla to shoda okolností. Pouhá shoda okolností, proč si zbytečně představovat něco jiného, ještě by je z toho v noci trápily ohavné noční můry.
Strojvedoucí obří dieselové lokomotivy si vzal od stewarda pivo a chvíli si s číšníkem povídal.
"Příští zastávka je za hodinu, kvůli doplnění zásob.
Můžete si protáhnout ztuhlé nohy. Je to velký železniční uzel a jmenuje se Hills Cross-Station."
‚Možná, že se tam bude dát koupit nějaká vodka. S pivem to není ono, hlavně večer."
Jenže diesel už do Hills Cross-Station nedorazil, přinejmenším ne téhož dne. Stalo se něco moc zvláštního, co vyvolalo poplach ve chvíli, kdy už bylo pozdě. Souprava přejela výhybku a namířila si to na sever Koncese, směrem na Lake Station.
"Co to má znamenat?" zrudl vlakvedoucí, který právě vešel do kabiny. "Vždyť máme jet na západ a ne na sever. Nemáme už skoro žádné palivo."
"Já vím," řekl strojvedoucí, "ale všechno je v pořádku, řídící rozpis nehlásí nic nenormálního."
"Že bychom nějakou výhybku přeskočili? Zastavíme v příští Cross-station. Nesmíme se ani o píď odchýlit ze své trasy."
Záhy už všichni členové personálu věděli, že vlak podivně sjel z původní trasy. Právě tehdy si děda všiml jiné zvláštní shody okolností. Konvoj pozvolna míjel kmen Zrzavců, který byl předtím značně vzdálen.
"Jeden by řekl, že soupravu nějak přitáhli k sobě... Ale coby, je to jen takový dojem... Jenže proč vlastně výhybka nefungovala, jak měla?"
Děda měl jakés takés ponětí o elektronice. Svého času dokonce pracoval jako výhybkářský učedník, dokud si nezvolil jiné povolání, které nebylo tak přísně hierarchizované.
"Pojďte se dívat na loutky."
Dítě ho následovalo až k malému divadélku, které pro něj stařík vlastnoručně vyrobil.
"Uvidíte jedinečné představení. O Červené Karkulce, je to moc pěkná evropská lidová pohádka."
Dokud se neobjevil vlk, Jdrien zcela netečně přihlížel, jakmile však nechal děda vyskočit šelmu, celý se v křesle roztřásl. Stařec si vzpomněl na jeho zrzavý původ. Zrzavci často soupeřili o potravu s vlky, zabíjeli je, pojídali jejich maso a stahovali jim kůži. Ale protože k ochraně před zimou kožešiny vůbec neužívali - byli sami dobře chráněni - prodávali je překupníkům.
"Bojíte se vlka?" zeptala se vlezle granny, která sice také přihlížela představení, ale dosud se nijak neprojevovala.
Jdrien přikývl.
"A to se podívejme," zamumlala stará žena, "že byste přece jen něco dokázal hluboce prožívat?"
Jdrien zděšeně zíral na loutku. Stařík si dal náramně záležet, aby doopravdy budila hrůzu.

2

Posedlí sluncem

Drezína pomalu přejížděla po východním viaduktu. Od Titanu se staveniště táhlo jen asi sto kilometrů daleko. Mělo to být sice už třikrát tolik, ale chyběla energie. Lien Rag bedlivě zkoumal pilíře.
"Pomocí směsi vzduchu, uzavřené v ledových bublinách, se dá snížit množství energie nezbytné k mražení a všechno si přitom zachová stejnou odolnost, kmitání bude o moc lepší."
"Koupím vaši technologii," řekl Kid, který byl na inspekční cestě s ním. "Řekněte si cenu. Půlku v dolarech, zbytek v kaloriích."
"Přemýšlel jste o hrozbě, jakou představuje Panamerická?" zeptal se Lien. "Usnadníte jí práci, až jednoho dne pošle proti vám svoje lehké jednotky, hned jak bude viadukt trojnásobně vyztužen, aby unesl obrněnce a křižníky Lady Diany. Jedním vrzem se zmocní Koncese, aniž by utratila dolar za stavbu železnice."
"Já vím... Jenže tahle železniční síť podstatně zkrátí vzdálenosti. Veškerý provoz z Australasijské pojede tudy. Milióny tun. Společnosti Mořského ledovce to přinese fantastický efekt."
Ve velké dálce se na mořskou kru dýchavičně vysoukalo hejno velryb. Pára nejdříve vystříkla do výšky a vzápětí padala zpět v podobě krupobití zpět na černý hřbet kytovců.
"Harpunářský spolek z Kaempolisu nemá o statisíce připlouvajících zvířat zájem. Mohli bychom jich ulovit dvě stě nebo tři sta tisíc, aniž by tím zbytek nějak utrpěl. Chtěl bych si založit svoji vlastní rybolovnou základnu, a naplnit tak veřejnou kasu. Jen to udělat. Viděl jste už Kaempolis? Co si o něm myslíte?"
"Je to fascinující město."
"Buďte upřímný."
"Nejsem zklamaný. Je to město se všemi krásami i ohavnostmi."
"Sotva se zrodilo, už je prohnilé. Neřest, prachy, intriky, pikle, zločin, rasismus a nenávist. Lidé moc bohatí a moc chudí. Nezvládám zajistit kalorické minimum tepla ani potravy. Jsem vlastně podvodník... Vidíte, k čemu se tu nakonec přiznávám, a to jste byl mým nepřítelem."
"Ale vás jsem za něj nikdy nepovažoval. Zachránil jste mi syna Jdriena, vyvezl jste ho ze Sibiřské a na něco takového se nedá zapomenout. Vychovával jste ho a chránil."
Kid se vracel k drezíně, směšná malá silueta, utopená v izotermické kombinéze. Dělníci ze stavby se mu pošklebovali. I Lien Rag se dal na zpáteční cestu.
"Nemám Kaempolis rád. A nelíbí se mi, že se odtud vyváží ve velkém pořád jen velrybí olej."
"A co továrna na křemík, na křemenné sklo... Váš inženýr tvrdí, že bude schopen vyrábět domy z křemičitého skla, které budou dobře mrazuvzdorné. Jen si to představte, mobilní domy, které se budou prodávat do celého světa."
"Lidé k nim nebudou mít důvěru. Dávají přednost tradičnějším materiálům."
"Olgarev vypadá přesvědčeně. Tvrdí, že bude vyrábět i křemičitou vlnu na izolace. Domnívá se, že brzy vyrukuje s prvními vzorky. Musíte znásobit obchodní kontakty."
"To stojí, Liene, moc velké peníze. Už takhle utrácíme spousty peněz a naše kalorie si taktak udržuje svůj kurs. Pořád ještě šest set za dolar."
Vraceli se do Titanopolisu. Město sice rostlo pomalu, ale konečně mělo báň, která chránila dobrou padesátku mobilních domů, a na prémie, které Kid rozdával, se dalo nalákat i pár manželek.
"Do Kaempolisu neustále proudí další Zrzavci." oznámil Kid po přečtení prvního telexu, který ležel na stole. "Přicházejí uctít mrtvou Jdrou. Ještě štěstí, že nemají ponětí o vaší přítomnosti v Koncesi. Jsme zaplaveni Zrzavci."
"Od Yeuze pořád nic?"
"Ale ano, jenže nemluví o vašem chlapci. Je vám určitě jasné, že ho Lady Diana musí schovávat na tajném místě."
"Jdu dělat na svých pokusech," řekl Lien. "Myslím, že do měsíce stihneme postavit řadu zkušebních pilířů. Provedeme zatěžkávací zkoušky a uvidíte, že bez problémů odolají."
"Liene?"
Glaciolog se otočil ke dveřím a vyčkával.
"Co si doopravdy myslíte o kultovním uctívání Jdrou, matky vašeho syna Jdriena těmi Zrzavci?"
"Mám strach. Opravdový strach. Říkám si, kam nás tohle horečnaté náboženství Zrzavých nakonec zavede. Bojím se, aby nebyli zmanipulovaní, ale nevím, kdo by za tím vším mohl stát a jakému to slouží účelu."
"Ale co ta stará věštba, ve které se tvrdí, že mladý bůh, zrozený ze Zrzavé ženy a z Muže z Tepla, přijde usmířit oba národy... Je to přece krásné proroctví, ne?"
"Moc krásné. Nebezpečné pro Zrzavé, kteří budou v pokušení pokládat Lidi z Tepla za své bratry a ne za vykořisťovatele a vrahy. Je to věštba nemobilizující, stejně jako všechna ostatní proroctví. Mluví se tu o spasiteli, o zázračném muži, který vyřeší všechny problémy... Ve jménu téhle víry bude možné Zrzavých využít až úplně do dna. Nechci, aby byl Jdrien zapletený do tohohle podvodu."
"Vy jste mi pěkný pesimista," poznamenal Kid.
"Proto jsem skoro šťastný, že mého syna drží Lady Diana v Panamerické."
Kid vyšplhal na své kancelářské křeslo a zapálil si euforizující doutník:
"Takové věci neříkejte. Může se chudák ocitnout v nebezpečí."
"Tomu nevěřím. Lady Diana ho chce využít k tomu, aby mě přinutila vrátit se na tu hroznou stavbu Severojižního tunelu. Je u ní v bezpečí. Ta žena má smysl pro realitu, dejte na mě."
"Ale stejně vás pohled na mrtvolu Jdrou na ledovém piedestálu dojal. Pro Zrzavé je to modla, bohyně, Jdrienova matka."
"Proroctví, které zničehonic vytrysklo z hlubiny věků, ačkoliv se o něm Zrzaví nikdy dřív nezmiňovali... Ne, já tomu dál odmítám věřit."

"Ústní tradice. Sám dobře víte, že se pořád ještě nedaří dokonale přeložit jejich řeč, natož mručení, znaky nebo mimiku. Profesor Ikar, který studuje jejich mravy a dějiny na svobodné univerzitě v Kaempolisu, tvrdí, že všechno ještě čeká na odhalení, že tento národ zůstává dosud hádankou a jeho původ vůbec není tak jistý, jak se myslelo."
"Jako bych to nevěděl," řekl Lien, "vždyť jsem byl jedním z badatelů, kteří tvrdili, že byli stvořeni uměle, více méně pomateným vědcem. Pak mi došlo, že i mě zmanipulovali, abych na tácku předložil právě tohle vysvětlení... Ale jedna věc mi pořád vrtá hlavou: jak to, že oni se mrazu přizpůsobili a my ne. Oni si žijí, jak chtějí, a z nás jsou otroci tepla a omezeného prostoru. A přitom to nikoho na světě napohled vůbec nešokuje. Dokonce vás ještě považují za cvoka, když těm kmenům jejich život závidíte."
Leouan byla od nich jen pár kroků, v obytném mobilu. Právě studovala jednu ze zpráv, kterou již profesor Ikar stačil o řeči Zrzavých sepsat.
Zrzavých bylo kolem Titanopolisu několik stovek. Večer přicházeli blíž, přilákáni světly se tiskli ke kopuli, aby viděli, jak žijí lidé z Tepla. Kid jim za sběr síry dobře platil, takže jimi večer před spaním cloumala pouze jejich zvědavost.
"Myslíš, že se nudí?" zeptala se znepokojeně Leouan. "Za osm hodin práce vydělají víc potravy, než kolik stačí sníst... Každý třetí den se můžou jen tak potloukat..."
"Podobná zvědavost," odvětil Lien, "je zdrojem lecjakého společenského pokroku."
"Jen přizpůsobivosti. Budou napodobovat, co vidí, bude to úplná katastrofa. Víš něco nového o Jdrienovi?"
"Ne. Kid by rád věděl, co si myslím o kultu Zrzavých - vůči Jdrienovi a mrtvole jeho matky. Měl by se na to zeptat spíš tebe."
Mladá žena zavřela oči a neodpovídala. Věděl, že je těmito náboženskými projevy značně rozrušená. Měla snad vzhledem ke svému původu hrůzu z okultních sil? Skrytá pověrčivost?
"Řekl jsem mu o svých obavách. Zrzavých neustále přibývá a někdo na tom má zájem."
"Vidíš v jejich ušlechtilém hnutí jen samé spiknutí a politiku," zašeptala. "Vím, proč se tě zmocňuje taková nedůvěra, ale co když jde tentokrát o něco jiného?"
"Myslíš si snad, že bych byl schopný zplodit nějakého boha? Já, Lien Rag, glaciolog první třídy, skrovného a omezeného ducha, často zmítaný pochybnostmi? Nemám žádnou svatozář a Jdrou spala bez výčitek se všemi samci z kmene a sem tam taky se mnou."
"To není vůbec důležité. Nejde tu o božstvo, ale
o symbol. Poprvé jsou Zrzaví překvapeni tím, že může být nějaké dítě zplozeno Mužem z Tepla a samičkou z Chladu. Jestliže je možný takovýhle zázrak, ke kterému nedojde například mezi vlkem a liškou nebo velrybou a mořským leopardem, proč by nebylo možné
i všechno ostatní?"
"Taky by to chtělo nějaké to nadšení u Lidí z Tepla. Jenže oni vědí už odedávna, že existují malí míšenci jako Jdrien, nebo hezké míšenky, jako jsi ty. Přesto se Zrzavými nadále jednají s opovržením."
"Stačilo by, aby hrstka z nich začala s uctíváním Jdriena, a Jdrou, tím by se jejich opovržení nahlodalo."
"Dejme tomu pár vizionářů, jako jsou třeba Obnovitelé Slunce."

Posedlí sluncem

Telex dorazil v noci a služba ho přinesla Kidovi, který zrovna usnul. Posadil se na lůžku a ohromeně si ho přečetl dvakrát po sobě.
"Děkuji," řekl.
Vstal a oblékl si izotermickou kombinézu. Lien Rag musel dostat zprávu jako první. Pod kopulí dosahoval chlad asi jen nuly stupňů C, ale Kid se stejně roztřásl a vyrazil rychlým krokem. V posledním okamžiku ještě odbočil až na okraj kopule, aby zjistil, jestli kolem nocují Zrzavci, ale noc byla příliš tmavá.
Do vyrovnávací komory obytného mobilu ho přišla vpustit Leouan, Lien byl zcela vyčerpaný po probdělých nocích na stavbě viaduktu, kde se stavěl mostní pilíř podle nové technologie. Měli tam nějaké potíže, než se sžili s novou metodou, takže musel na místě řešit menší i větší zádrhele...
"Co se děje?" zeptal se mžourající glaciolog, jen co vešel do salónového kupé.
"Zrzavci opouštějí Kaempolis."
"Odkdy?"
"Od včerejška. Nahlásil mi to policejní velitel Gola. Odcházejí všichni. A mrtvolu Jdrou táhnou s sebou na vlčí kůži."
"Ale kam jdou?"
"Na východ."
"Přes mořskou kru?"
Vyjeveně na sebe zírali.
"Do Panamerické," řekl Lien. "Jdou tam hledat Jdriena."
"Křížová výprava," dodal Kid. "Vrátím se do svého vlaku, přijdou mi tam další telexy."
"Přijdu za vámi."
Když vešel do Kidovy kanceláře, čtyři další telegramy oznamovaly, že dokonce i Ramův kmen zahájil po letech usedlého života kočovné tažení. Na Skládce už nezůstal vůbec nikdo.
"Vydal jsem rozkazy," řekl Kid, "už přitáhli první chamtivci, aby místo obsadili. Policie to tam obklíčila a Spolek harpunářů přislíbil, že budou taky hlídat."
"Všechno tam nechali?"
"Ano. Vzali si velrybí maso. Ale na jak dlouho? Na týden?"
Leouan se přitiskla Lienovi čelem k rameni. Myslel si, že začne vzlykat, ale ovládla se.
"Jdou ho hledat a osvobodit."
"Kdo je vede?" zeptal se Lien.
"Nikdo. Vy je snad neznáte? Nikdy nemají žádného velitele, žádného vůdce. Jde o kolektivní vůli, kolektivní paměť."
"Potáhnou přes mořskou kru, do Panamerické jich dorazí tisícovky. Nikdy je nepřijmou. Budou je pronásledovat, zabíjet, deportovat. Musíme něco udělat."
"Ty nemůžeš udělat vůbec nic," řekla Leouan.
Zvedla hlavu.
"Cítím v sobě nějaké volání... Třeba vám budu připadat směšná, ale kdybych neměla v sobě jiné geny, myslím, že bych se rozběhla po ledě za nimi."
"Zmizeli i ti od síry," řekl Kid. "Dnes v noci. Už ji nemá kdo sbírat."
Nezdálo se však, že by si s tím dělal starosti. Masový odchod ho hluboce rozrušil.
"Puzení, které je všechny žene ve stejný okamžik. Myslíte si, že do Panamerické míří i z jiných Společností?"
"Na Skládce jich bylo nějakých dvacet tisíc." Můžeme něco dělat?" zeptal se Lien. "Není tu nějaká trať, po které se dá jezdit s lehkým vozidlem, s nezávislým lokocarem?..."

Ne, nic takového. Míří přesně na severovýchod a na železnici narazí teprve dva tisíce kilometrů od pobřeží bývalé Kalifornie, dřív ne. Až tam je mořská kra neprobádaná."
"Oni se tam vyznají," řekla Leouan.
Lien se posadil a zavřel oči. Jdrou spočívala na vlčí kůži, kterou střídavé vlekly tisíce Zrzavců. Snila kdy vůbec o takové bájné věčnosti?
"Kolik jim to zabere času?" zeptal se Kid.
"Nejmíň dva měsíce."
"To je šílené."
Lien se nedomníval, že by je snad Jdrien zavolal na pomoc. Podle toho, co mu řekla Yeuze a Kid, mělo už dítě dost rozumu.
"Před chvílí jste mluvil o křížové výpravě," zašeptal, "to je to pravé slovo. Dřív existovali fanatici, kteří vedli celé národy ke Kristově hrobu. Anebo celou jednu část společnosti."
"Ne," řekla Leouan, "oni neposlouchají žádného fanatika. U nás žádní nejsou."
Lien přemýšlel o Západní Zóně. Cožpak tamější vyspělí Zrzavci nebyli fanatikové, když hlásali přísnost mravů, nošení trenýrek a strohá pravidla?
"K tomu, aby se zpráva dostala přes západ do NY Station, je zapotřebí jednoho týdne," řekl Kid. "Snažil jsem se tiskové agentury mírnit, ale marně. Zprávy se přes Australasii dostávají špatně, ale Lady Diana se nakonec stejně dozví, že se tisíce Zrzavců blíží k jejímu vnitrozemskému ledovci."
Z dvaceti tisíc Zrzavců na mořské kře vznikne dlouhý had, ztrácející se v nedohlednu, i když půjdou v malých skupinkách a ne husím pochodem.
"Odnášejí s sebou i desítky vlčích kůží, na kterých povlečou tělo," četl Kid na papíře, vytrženém z přístroje, který tiše vrčel v koutě kanceláře, všechno sem putovalo po koleji.
"V Kaempolisu ještě všechno spí, ale lumpové už se činí, Spolek vyslal tři drezíny. Velrybáři obvykle budí hrůzu."
Přinesli jim teplé nápoje a Lien Rag si dal kávu. Pěstovali ji teď ve sklenících v Kaempolisu pro pár privilegovaných jedinců, včetně Kida, třebaže on žil celkem skromně. Slíbil mu, že ho vezme do Mikadova okázalého hinduistického chrámu. Mikado utrácel jak zběsilý za vzácná jídla a pití, za konzervy, které se našly pod ledem, za víno a likéry. Má výtečné šampaňské, tvrdil Kid, z roku 1980.
"Lidi z Kaempolisu budou plesat," řekla Leouan.
Kid pokrčil rameny.
"Možná, ale nebude to pro ně žádná velká změna. Většina z nich totiž žije v nepřetržitých radovánkách."
Jako ostatně i jeho manželka Miele, která vedla mondénní život, počínaje divadly a kabarety a konče okázalými obřady Neokatolíků. Dlouhé měsíce žila blahobytně v proslulém bílém vlaku s třemi zlatými pruhy. Kid ho už nepoužíval, byl teď odstaven v Kaempolisu.
"Vrátím se tam," prohlásil Kid, "pojeďte taky, jestli chcete."
"Musím pokračovat ve stavbě pilíře," řekl Lien. Myslím, že ke zkouškám budeme potřebovat aspoň dva."
Pošleme vlak s lávou. Nejdřív deset vagónů, pak budeme přidávat po pěti. A nakonec čtyři vlaky."
Jel celý den a celou další noc, s několika zastávkami na maličkých staničkách, roztroušených kolem železnice. Lidé budovali i malé osady. V jedné se destilovala mořská voda k získávání soli, v jiné sbírali šedou ambru k výrobě esencí do parfémů. Byly zde i chovné a pěstitelské skleníky. Kid se snažil tyto pořád ještě málo početné iniciativy všemožně podporovat.
Ve městě našel pozůstatky značného nepořádku, spousty papírů, zbytky jídla pod širým nebem a hlavně láhve.
"Jen co lidi zjistili, že Zrzavci konečně odtáhli, oslavovali celý včerejší den i noc. Na Skládce nezůstal ani jeden, dokonce ani žádný stařec nebo nemocný. Všechny vzali s sebou," řekl mu jeden pracovník z jeho nově zřízených kanceláří.
Zvláštní bylo, že mu předešlý den s jásotem provolávali slávu. Hloučky přicházely vyvolávat jeho jméno pod okny mobilních kanceláří.
"Chtěli vám blahopřát, že jste je vyhnal."
"Pitomci!"
Nechal se odvézt na Skládku a nezbývalo než konstatovat, že policie a spolek svůj slib splnili. Kordón ozbrojených chlapů chránil Skládku před několika drancujícími bandami, které vyčkávaly opodál ve starých vagónech amatérsky přestavěných na samohyby. Jejich motor, obvykle na velrybí olej, bez ustání běžel, ovšem vozidlo smělo jezdit jen po omezené síti tratí. Lumpové z Kaempolisu měli tenhle způsob dopravy ve velké oblibě a dokonce pořádali i nebezpečné závody po opuštěných, neudržovaných kolejích na mořské kře, na které se vypisovaly sázky.
Kid pozdravil velitele harpunářů Yala a policejního velitele Zrzavých Golu.
"Pojďme se na to podívat."
Kráčeli pod hromadou obřích obratlů a kostí. Zůstaly tu celé bloky zmrzlého masa a značné množství oleje druhé jakosti.
"Už ani nerozbourali poslední zásilky."
Hora kostí, na které visely cáry kůže a tuku, ztuhlé chladem.
"Společnost jmenuje úředníky, kteří se o Skládku postarají. Vyčleníme na tuhle práci třicet lidí. Deset tisíc kalorií denně, k tomu navíc výkonnostní prémie. Oznamte to těm zběsilcům, kteří si myslí, že nadešla jejich chvíle. Skládka zůstane nadále pod dohledem."
Když se vrátil do kanceláří, čekaly tu na něj význačné osobnosti.
"Gratulujeme vám k vyřešení problémů se Zrzavci," oznámil mu jménem všech ostatních velitel stanice.

4

Posedlí sluncem

"Ředitel banky se podle mě choval divně," oznámila Anna Subaová po návratu z Kaempolisu s vagónem plným sudů s velrybím olejem nejlepší kvality který prodával Spolek harpunářů a který neměl nic společného s druhořadým olejem, vyráběným Zrzavci. "Dokonce i zástupci Spolku se tvářili nějak podezřívavě."
"Není to poprvé, co jsme od nich nakoupili velrybí olej," řekla Ma Kerová, manželka profesora, který řídil experimentální laboratoř, zamaskovanou do podoby rybářské základny.
"Chlapík ze Spolku s úsměvem poznamenal, že je to nějak moc často. Zřejmě se domníval, že jsme s platební bilancí v mínusu kvůli energetickému rozpočtu."
"Pravdou je," řekl Helmatt, "že utrácíme hodně za napájení našich dieselových agregátů. Za takovou sumu bychom pořídili malý reaktor, kde by s napájením nebyly žádné potíže."
"Jenže všichni jsou proti," ozval se profesor Julius Ker ze svého křesla. "Nemůžeme se vracet zpátky. Zuby nehty se držíte své jaderné energie. My ale patříme k organizaci Obnovitelů Slunce a naše stanovy nepovolují užití jádra k rozptýlení měsíčního prachu, který už tři sta let zakrývá Slunce. Jestliže Měsíc vybuchl, bylo to právě kvůli tajným

úložištím radioaktivního odpadu. Počínaje rokem tisíc dvě stě ukládalo na naší oběžné - planetě šest mocností tuny odpadu pod rouškou vědeckých průzkumů. Už máme na dosah konečný úspěch s lasery a elektřinou z dieselových agregátů."
"Stejně nemáte potřebný výkon," řekl jaderný fyzik. "Teď, když jste slepý, nemá cenu skrývat pravdu."
Rozhostilo se ohromené ticho.
Kdyby na měřidlech nebyly ochranné skleněné kryty věděl byste, že nedosahujeme požadovaného potenciálu."
‚Myslíte si, že jsem hlupák?" odvětil Julius Ker klidně. "Jsem sice slepý, ale o ostatní smysly jsem nepřišel a některé věci dokážu odhadnout. Myslíte si například, že necítím, jak na mě teď ohromeně zíráte?"
"Potřebovali bychom každý týden vagón oleje, jenže tím bychom přilákali pozornost," řekl Greog Suba, jeden z členů týmu. "Mohli bychom ovšem snadno nalovit malé kytovce a rozpouštět jejich tuk. Ale k tomu potřebujeme dokonalý kotel, jinak olej nezískáme."
"Lov velryb je zakázaný," zaprotestovala Anna Subaová.
"Hon na Slunce taky," odsekl Helmatt.
"Obnovitelé chtějí chránit zvířata a zbytek rostlinstva, který se ještě v horských oblastech zachoval. Návrat Slunce, horko a světlo se nesmí zvrtnout v ekologickou katastrofu."
"I kdybychom zabili nějakou tu stovku velrybích mláďat, co by se stalo tak strašného? Velryby se během prvních dvou století přemnožily, teprve ve třetím je začali znovu lovit. A k tomu ještě omezenými prostředky, protože lovci nemohou používat žádných vozidel mimo koleje. Žádná psí spřežení, žádné motorové nebo oplachtěné saně. Při takovém tempu bude velryb pořád čím dál víc."
Anna Subaová nevypadala přesvědčeně. Vždycky zbyla stejná pětice, která protestovala proti podobným plánům. Jenom v případě jaderné elektrárny jich bylo devět proti jednomu.
"Musíme si vybrat," řekl Julius. "Sama říkáš, že se Spolek harpunářů a banka Společnosti tváří podezřívavé. Budeme tedy vyrábět velrybí olej vlastními prostředky. U příštího experimentu potřebujeme dosáhnout potřebného výkonu. Musíme zničit vrstvy měsíčního prachu do velké hloubky. Na nebi vznikne trhlina, dvanáct hodin Slunce. Uvidí ho v Panamerické, v části Sibiřské i v Australasijské. Zazáří v plné své kráse přímo nad našimi hlavami, přímo nad mořským ledovcem Tichého oceánu. Za pár hodin vyšplhá teplota až k nule, možná i výš."
"Nastane tání ledovců," řekl někdo.
"I tohle riziko neseme, sami to dobře víte. I když jen omezené, protože na základě našich studií a vzhledem k poloze vznikne z naší enklávy plující ostrov. Ostrov jako hrom. Celé měsíce potrvá, než roztaje."
"Jenže nevzniknou jenom samé velké ostrovy. V nejslabší části, kde je silná sopečná činnost, mořská kra prostě zmizí," řekla Anna Subaová. "Vzniknou značně roztříštěné bloky plujícího ledu, kousky kry tak malé, že se na ně nevejde ani jeden jediný člověk."
"V téhle oblasti lidi stejně nejsou, snad kromě několika Zrzavců," odvětil Julius Ker a pokrčil rameny "Tihle tvorové umí plavat a bezpochyby to i udělají. Nesmíme váhat jen proto, že pár desítek zvířat..."
"Nejsou to žádná zvířata."
Teď už protestovala jen čtveřice. To byla pro Annu Subaovou, která přicházela s nadmíru zneklidňující zprávou, opravdu jen hrozivě malá hrstka.
"Jen žádné filozofické rozpravy, prosím," požádal slepý vědec.
"Byly doby, kdy se tvrdilo, že žena nemá duši," opa čila Anna. "Bylo to docela pohodlné a v případě Zrzavých to pořád ještě trvá. Oznamuji vám, že opustili Skládku v Kaempolisu."
Hleděli na ni klidně a shovívavě. Málem začala dupat nohama.
"Shromáždilo se jich asi dvacet tisíc, doprovázejí mrtvolu nějaké ženy, která snad má být něco jako jejich bohyně..."
To už známe," blahosklonně podotkl Julius Ker. A bůh, zrozený z této ženy je nejspíš Jdrien, Kidův syn. Obratné ohlupování nedochůdčetem, aby se získaly sympatie Zrzavců, kteří pak přistoupí na práci pro Společnost. Ano, jde o mistrovský tah..."
"Všichni už odešli, dvacet tisícovek s mrtvolou bohyně... Směrem na severovýchod. Dvacet tisíc je jich právě teď na kře, ženy, děti, starci, nemocní. Dva měsíce, možná dva a půl, jim potrvá, než po ní přejdou. Jestliže mají určitý cíl, vydrží prý jít ve dne v noci, jen s několika hodinovou zastávkou. Vyčerpají se, slabší odpadnou, jen aby se udrželo tempo. Tohle se povídá po Kaempolisu, kde se všichni radují z jejich zmizení. Jenom pro nás je to katastrofa. Je jich dvacet tisíc a nesnažte se mi namluvit, že jsou to jen zvířata na dvou tlapách. Pokud si to skutečně myslíte, pak se k nim chovejte jako k velrybám. Chcete jich snad jednou ranou zabít dvacet tisíc?"
"Číslo mi připadá přehnané," pravil Helmatt.
"Máte pravdu," řekla Anna Subaová ironicky. "Možná jich bude jenom devatenáct tisíc, ale to nepočítám těhotné ženy."
"Jsi pitomá," opáčil fyzik.
"Náš pokus už je naplánovaný," řekl Julius Ker. "Ode dneška za měsíc jsme schopni splnit všechny podmínky naší velké premiéry, při které se konečně povrch vrstev naruší natolik, že na jednu zemskou polokouli dopadnou sluneční paprsky. O horku nemluvě."
Julius Ker je nepřestával pokládat za své žáky a jeho školometství se slepotou pořád narůstalo. Neměli odvahu se smát, a tak jeho školní přednášky odevzdaně snášeli.
"Změní se soumrak a svítání, rozjaření a udivení lide spatří pableskující záři při východu i při západu slunce. Pár z nich uvidí, jak teploměr na plném Slunci šplhá ke třiceti stupňům, ale okolní vzduch, jak už jsem řekl, se bude ohřívat jen pozvolna."
"Domníváte se," řekla Luvia Nedová trochu rozechvěle, "že budou lidé šťastní? Nebudou celý jev pokládat za stejně

hrůznou katastrofu, jakou byl výbuch Měsíce v roce 2050?"
"I to je možné. Na počátku nám nebudou rozumět, ale později nám postaví sochy."
"Zůstane vůbec dost lidí, aby to mohli udělat?" zamumlal Greog Suba. "Obětujeme hned teď s lehkým srdcem dvacet tisíc Zrzavců?"
"Nezbývá než hlasovat," prohodil Helmatt.
"Protože šest lidí namísto deseti už může poslat dvacet tisíc ostatních na smrt?" řekla Anna Subaová. "Připadá mi to neodpustitelné. A pak je tu viadukt, který staví Kid. Ten, co spojuje Kaempolis s Titanopolisem měří dva tisíce kilometrů. Jestliže se za den odpaří na dně pouhý centimetr ledu, bude to katastrofa."
"Takže máme všechno zastavit?" otázal se Julius Ker s potlačovanou zlostí.
"Potřebujeme misionáře, aby šli přesvědčovat lidi po celém světě, připravovat je na návrat Slunce. Nemáme právo ohrozit život byť jen jediné živé bytosti."
‚Takže si dáme rande za sto let," rozřehtal se Helmatt. "Protože to je asi tak doba, která bude nutná ke zvěstování slova božího. Ani za tři sta let se Neokatolíkům nepodařilo dobýt zpátky ztracená území."
"Slibujeme přece jiný ráj, pozemský," odvětila zatvrzele mladá žena.
"Nemůžeme zůstat celých sto let v ilegalitě. Kdy už vám to konečně dojde. Chtě nechtě je z nás teroristická skupina, takže si nemůžeme lámat hlavu dalšími problémy. Dáme jim na jeden celý den Slunce. Pak zhodnotíme všechny důsledky a dopady, ale jako vědci, ne jako užvanění intelektuálové. Pro tuto chvíli práce pokračují."

5

Posedlí sluncem

V kulatém salónu zvláštního vlaku civěla obtloustlá žena na jednu z televizních obrazovek, která přenášela obraz z herny dětského vlaku, kde si právě hrál malý chlapec. Seděl na pískovišti a neúnavně si přesypával z jedné dlaně do druhé písek. Písek byl skoro úplně bílý, těžili ho z někdejších kalifornských pláží. Jeden kilogram stál celé jmění a zámožní lidé Společnosti si s ním v paláci opatřeném koly vysypávali napodobeniny dvorů a alejí ve svých napodobeninách zahrad.
Konečně jí oznámili neobvyklé chování dětského vlaku, který se několikrát po sobě proměnil na vlak šílený a přestal dodržovat řídící rozpis. Jakmile se přiblížil k výhybkám, některé z nich buď přestaly fungovat, nebo se přehodily nepatřičným směrem. Byla to věc, která neměla obdoby, a obtloustlá žena se s tím nemínila smířit.
Když mohutnou rukou nastavovala zvuk, zatřpytily se jí diamanty na prstenech hluboko v kůži. Lidé se domnívali, že si diamanty opravdu nechala zasadit přímo do kůže. Ve skutečnosti měla pořád navléknuté obroučky prstenů, a když jí někdy znecitlivěl prst, musela si některou z nich nechat roztáhnout.
Dítě bylo zticha. Naproti tomu stará žena, která ho hlídala, nastrčená bělovlasá granny, mluvila pořád. Ale protože dobře věděla, že Lady Diana vlak sleduje, nedaly se její řeči brát vážně.
Lady Diana znovu vypnula zvuk, znechucená jako vždy přemrštěně sladkým tónem staré ženy. Ale záběr na dítě si

ponechala.
Na stole ležela další hlášení, stejné matoucí a znepokojivá. Dětský vlak jí opravdu dělal starosti a měla proto v plánu, že dítě přemístí na palubu jiné podobné soupravy. Všechno už přezkoumali, veškeré elektronické přístroje, odmontovali i skříňky na udělování přednosti v jízdě a použili je na palubě jiného konvoje, kde se u nich nezjistily žádné závady. V pohotovosti byli nejlepší odborníci na elektroniku. Vyměnili strojvůdce i vlakvedoucího. Nově příchozí skýtali veškeré záruky poslušných úředníků Společnosti. Oba totiž patřili ke klanu Výhybkářů, dosáhli již vysokých hodností a patřičně vysokých platů. Ničemu se nezpěčovali, ihned přistoupili na to, že své vysoké funkce načas utají v uniformách vlakvedoucího a strojvůdce.
Dětský vlak se měl opět vydat na cestu a objet okruh, který předem určila Lady Diana. Sama ho stanovila, sama naprogramovala štítek pro přednost v jízdě, sama ho vložila do počítače. Údaje o jízdě malé soupravy se měly ve dne v noci zaznamenávat přímo u ní ve vlaku na světelné kartě v kanceláři. Anomálie se tak budou nasčítávat a snad umožní i rozluštit, co se děje. Měla dojem, že se nějaká neznámá a nepřátelská síla baví tím, že předvádí svou všemocnost, a jelikož byla hlavní akcionářkou Panamerické Společnosti, nejbohatší a nejmocnější ženou nového Ledového světa, byla pro ni taková výzva zhola nepřijatelná.
Jenže případy se opakovaly již několik dnů. A jestliže se u dětského vlaku nenašlo žádné vysvětlení, ostatní byly alespoň díky krutým následkům jako vystřižené z černé kroniky.
Kaempolis, hlavní město Společnosti Mořského ledovce, zničehonic opustili Zrzavci v počtu dvaceti tisíc a vlekouce několik let starou mrtvolu své samice, jali se přecházet přes kru směrem na severovýchod. Mířili k panamerickému pevninskému ledovci. Za takové dva tři měsíce dorazí k bývalému kalifornskému pobřeží. Dvacet tisíc divochů. Kolik jich asi zůstane po takovém nebezpečném tažení? Možná jen polovina, ale i tak je to pořád hodně. Deset tisíc Zrzavců! Co tu chtějí? Co znamenají ty hloupé povídačky o Jdrienově božství, fámy o Lienově dítěti, které držela ve své moci? Zrzavým bylo tlumočeno proroctví, že pro ně byl zrozen z jakéhosi boha a z téhle mršiny, jenže to přece byla obyčejná samice, se kterou Lien Rag obcoval a kterou obtěžkal tímhle děckem?
Odmítala šmahem úplně všechno a zapomínala přitom na realitu, což se jí stávalo málokdy. Pokud si snad občas nesměle připustila, že by mohla existovat souvislost mezi příčinou a následkem, mezi domnělým božstvím a výpadky železniční elektroniky, nikdy se nenechala touto potměšilou myšlenkou ovládnout úplně.
Jenže deset tisíc Zrzavců tak jako tak dorazí za dva tři měsíce na západ Koncese. Co udělat, aby se zřekli svého cíle? Cílem nemohlo být nic jiného než to, že si znovu vezmou dítě k sobě. Ale přece jí taková banda zavšivenců a smrdutých zvířat nebude diktovat zákony a vyvolávat nepokoje svými požadavky a svým počtem.
Odložila obě hlášení na stranu a třetí si dala před sebe, aniž složku otevřela. Vnitřní linkou přikázala, aby nechali vstoupit Fuerzu z "Intelligence Board," který na schůzku čekal již od včerejšího dne. Přistoupil k nim během jízdy a od té doby trpělivě vyčkával.
"Jde o dolary z proslulého loupežného přepadení v provincii San Diego. Ukradené bankovky se našly ve Společnosti Mořského ledovce."
"Vím o tom," řekl tajný agent.
"Skoro čtyři milióny ukradených dolarů, několik mrtvých. Chci, abyste to odjel do té nově založené Společnosti vyšetřit."
"Obvykle se kriminálním vyšetřováním nezabývám, poznamenal Fuerza.
"Já to moc dobře vím," odvětila obtloustlá žena, "ale už nějakou dobu mám o téhle Společnosti jisté pochybnosti. Dějí se tam divné věci. Chtěla bych, abyste šel mnohem dál, než kriminalisté při obvyklém vyšetřování. Víte, že peníze snad měla ukrást skupina rybářů, usazených na mořské kře v Tichém oceánu?"
Fuerza krátce pokývl hlavou.
"Nechali jsme to prošetřit. Na rybáře si jen hrají. Identifikovali jsme přinejmenším jednoho z nich. Jmenuje se Julius Ker. Je to vědec, který se specializuje na různé věci, ale hlavně je stoupencem Obnovitelů Slunce."
"Už zase tahle sekta!"
"V době, kdy si hráli na rybáře, došlo v jejich části světa k silnému záblesku. Ke slunečnímu záblesku v trvání několika sekund. Původem celého jevu jsme si zcela jisti. Pak se rozhodli znovu zmizet, ale s kapsami plnými peněz. Proto ta loupež. A stejné dolary se nám tu objevují znovu. Neprodleně se tam vypravíte. Předtím mi ovšem předložíte hlavní plán akce. Já vás tam ale neposílám jenom kvůli Obnovitelům Slunce. Vzpomínáte si na Liena Raga?"
"Jak by ne, vždyť jsem ho já a jistý London vyslýchali, když žádal o politický azyl. Chtěl pracovat pro Společnost a taky pro ni nakonec dělal, dokud nezmizel v Patagonii v ledové lavině."
"Jenže on nezmizel," pravila obtloustlá žena, která si byla jistá, že to Fuerza moc dobře ví, ale tváří se jako by nic, Intelligence Board měla oči všude, po celém světě.
"Bezpochyby žije ve Společnosti Mořského ledovce, tam mu jeho znalosti z glaciologie pomohou při obsazování mořské kry."
"Mám ho vyhledat?"
"Ano, ale diskrétně. Informujte se na něj. Budete mi posílat zprávy. Chci také, abyste se poptal na Zrzavce z Koncese, na to jejich náboženství."
"Na jejich náboženství?" vyhrkl ohromeně Fuerza.
"Slyšel jste dobře."
"Velmi dobře, Lady Diano. I když mě nejvíc ze všeho zajímají Obnovitelé. Nenávidím tyhle fanatiky a udělám všechno pro to, abych je našel. Jak zní rozkaz?"
"Zlikvidovat."
"Všechny?"

"Bez výjimky. Celé lidstvo podstupuje kvůli nim strašné riziko. Už jsme jich celé desítky zlikvidovali, ale vynořují se znovu a ve větším počtu. Co ďábelského žene tak nadané muže a ženy k podobnému šílenství... Je naší povinností zabránit jim, aby to ve své pomatenosti dotáhli až do konce."

6

Posedlí sluncem

Kid si každý den říkal, že se snad už večer konečně vrátí do Titanopolisu, jenže nad hromadou spisů mu pak nezbylo nic jiného, než svůj pobyt znovu prodloužit. Musel řešit řadu potíží a zřídit zcela nový správní orgán, pověřený Skládkou. Záleželo mu na tom, aby měli všichni jasno:
"Pokud se Zrzaví vrátí, dostanou zpátky stejné místo jako předtím. Tahle Koncese je určena pro všechny."
Ale všichni si dál náramně libovali, že jsou Zrzavci pryč. Marně opakoval, že v tom vůbec nemá prsty, stejně mu nikdo nevěřil, každý jen spiklenecky zamrkal nebo se tvářil chápavě. A jakmile vyšli od něj z kanceláře, všude hlásali, jaký že je Kid chytrý politik.
"Spousta starostí se tím sice vyřešila," tvrdil policejní velitel Gola, který předtím chránil Zrzavce před rasovými útoky, "ale uvidíte, že problémy nastanou s pobudy z nejchudších čtvrtí. Na okraji kopulí už není žádné teplo a potravu mají jen zřídka."
"Mohli bychom rozdávat olej a velrybí maso," navrhoval Kid. "Ať si s tím naloží, jak chtějí, ale přinejmenším od nás dostanou aspoň nějaké kalorie."
"Stačí, aby došli až k nástupištím ve středu města, objeví tu luxusní butiky a vy jim chcete nabízet velrybí maso," poznamenal Gola.
"To je všechno, co mám."
"Plýtvá se potravinami i penězi. Víte, že ta kolonie rybářů z Jarvis Station nakupuje ve velkém olej? Vypadá to, že utrácejí víc, než stačí vydělat na rybách."
Kid měl o těch lidech na stole spis. Hlášení od centrální banky. Už pár měsíců čerpali víc peněz, než ukládali.
"Přitom dodávají vagón ryb týdně. Moc pěkných ryb s jemným masem, které se prodávají draze. Ale zpátky jede vagón velrybího oleje, který stojí o dvacet procent víc než obdobný náklad ryb. A po trati 160. poledníku se často prohánějí jejich soupravy."
Bylo tu i hlášení velitele stanice z Kaempolisu. Skupině chodilo mnoho zásilek neznámého materiálu ve speciálním balení.
"Spolek se obává, aby vzhledem k tomu, že jsou na severu, nezačali lovit velryby a nezahnali hejna na východ."
"Zatím se nic podobného neděje," řekl Kid. "Spolek si s oblibou sám nahání strach."
"Jenže ta mladá hezká žena jménem Anna Subaová. se zajímala o současné typy kotlů na rozpouštění velrybího tuku. Není to zvláštní?"
"Co navrhujete?"
"Vyšetřování. Vím, že jsou na svém území svým pánem, ale chtěl bych to tam trochu proslídit s jedním harpunářem. Horké hlavy by se zchladily a já teď stejně nemám co na práci."
"Pošlu vás tam na služební cestu," řekl Kid. "Ale chovejte se diskrétně."
Mezi ostatními složkami ležel i návrh Liena Raga na stavbu železničních plachetnic. Ke spisu byly přiloženy plány a fotografie a Kid se nad kutry, šalupami a škunery, které jely s naplno rozvinutými plachtami, tiše usmíval. Některé z těchto kolejových plavidel mohly přepravovat až dvě stě tun nákladu. Přídavný motor umožňoval složité manévrování a měl sloužit hlavně v případě bezvětří. Ale zažil snad Ledový svět za tři století jediný den bez větru?

S trochou lítosti desky odložil. Tohle byl totiž sen, zkrátka poezie, a on se teď musel zhostit mnohem přízemnějších povinností. Kolejové plachetnice by na každý pád omezily potíže s energií, stačilo by na mořské kře vybudovat železniční sítě. Nehledě na proslulost a moc Transevropské, pokrývala její síť jen dvacetinu území. Zbývalo dost prostoru na pravidelné linky kolejových plachetnic. Dal si spis na stranu a rozhodl se, že by se Lien Rag mohl možná postarat o první loděnici, která by postavila prototyp takového plavidla.
Pořád stejná historie s ukradenými dolary, které vyplouvaly na povrch, i když ředitel centrální banky bez ustání opakoval, že je jejich používání nebezpečné a že Lady Diana nakonec něco udělá.
Ten večer vtrhla k němu do kanceláře v bílém vlaku, kde nehledě na pozdní hodinu pracoval, Miele. Vypadala jak šílená a měl pocit, že je přiopilá.
"Víš něco nového o Jdrienovi?"
Zvedl hlavu a chladně si ji změřil. Byla čím dál tlustší, což jí ovšem vůbec neodradilo od hlubokých výstřihů, které okázale nosila. Cítil se před ní nesvůj.
"Ptám se tě, jestli máš nějaké nové zprávy o dítěti."
"Ne, žádné."
"Jen co se vyřešily všechny tvoje problémy, přestal ses o něj zajímat. Po městě se povídá, žes ho prodal, aby ses zbavil Zrzavců a koupil si glaciologa, co ti staví viadukt. Proč tajíš, že je Lien Rag v Koncesi?"
"Sám mě o to požádal."
"Tak vy pečete spolu? Dítě je jednomu i druhému na obtíž, co?"
"Nech mě laskavě pracovat."
"Co to zase šiješ za boudu?" řekla a blížila se k němu.
Vravorala a z jejího dechu na něj zavanul těžký pach likérových vín, které byly k mání v módních kabaretech.
"Žádám tě, abys mi řekl..."
"Miele, jdi si lehnout a dej mi pokoj."
"Hajzle... Ty jedna zrůdo... Seš odpornej hnusák. Když si pomyslím, že jsem s tebou spala..."
"Jdi pryč," řekl jí bez sebemenší zlosti.
"Myslíš si, jakej se ti podařil frajerskej kousek... Ale v barech a nóbl restauracích se ti pošklebujou. Imitátoři a kdekdo od šmíry tě napodobuje. A navíc neberou ani tvoje kalorie. Chtějí jenom dolary, tvrdý dolary. Jednoho dne budeš moc překvapenej."
Teď už ho nepokrytě nenáviděla, jako v časech, kdy s nimi žil Jdrien.
"Jestli toho nenecháš, nechám tě vyhnat," řekl. "Pošlu tě na hranice. Amertume Station znáš? Město Hořkosti, pojdeš tam hladem a zimou, uděláš cokoliv pro pár kalorií, kterými teď pohrdáš."
"Ty bys měl tu krutost nechat mě vyhnat?"
"Veřejně prospěšné hygienické opatření," řekl.
Couvla až úplně ke dveřím, zděšením viditelně vystřízlivěla.
Jakmile osaměl, udělalo se mu na zvracení, překotně vytáhl kapesník, ale nevolnost už přešla. Musí to s Miele konečně nějak vyřešit, koupit jí mobilní dům, aby se jí zbavil. Už tuhle megeru nesnesl, opájela se společenským růstem a ani mu za to nebyla vděčná.
Potřeboval na čerstvý vzduch, znovu vzal do ruky složku s kolejovými plavidly a na pár minut se zasnil, představoval si, jak stojí u kormidla kutru a řítí se velkou rychlostí na lehkém podvozku. Lien Rag tvrdil, že by se plachetnice daly vyrábět z hliníku s elektronickým řízením. Počítal i s vyrovnávacím systémem komor, které by fungovaly jako protiváha, kdyby občas vlivem bočního větru nebo protivětru došlo k nadměrném vychýlení do stran. Stačilo by vybudovat zvláštní tratě podle převládajícího vanutí větrů a vytvořit tak pravidelné spojení.
Trpaslík by podobné kolejové plavidlo řídil s velkým potěšením, klouzal by s ním tiše přes rozlehlou mořskou kru, jeho nejkrásnější a také nejhrozivější kru na celém světě.
Lien Rag byl konstruktérem i dvou pilířů viaduktu, byl to vlastně ledový oblouk, vylehčený vzduchovými bublinami. Zkoušky pořád pokračovaly, třebaže vlak se čtyřiceti vagóny naloženými lávou prostál na oblouku už celé dny a noci, aniž by se zjistily sebemenší závady. Vypínal se nad pobřežní kru do výše dvaceti metrů a umožňoval tak velrybám, aby tudy volně proplouvaly.

7

Posedlí sluncem

Když Yeuze vstoupila do dětského vlaku, uvítala ji stará a nadmíru laskavá dáma:
"Jsem Jdrienova chůva. Granny Sára. Má mě moc rád a uvidíte sama, jak je krásný. Přímo rozkošný cherubínek. Vy jste byla předtím jeho chůvou?"
"Ano, něco takového," řekla Yeuze.
Granny toho o návštěvnici moc nevěděla. Řekli jí pouze, že je velvyslankyní při Komisi pro plnění dohod z NY Station, a Yeuzina prostota ji udivila. Ale cožpak by se mohla chovat povýšeně, když vlastně zastupuje jenom maličkou Společnost Mořského ledovce, o níž Granny doposud neslyšela ani slovo?
"Tak pojďte."
Dítě bylo v knihovním vagónu, leželo na břiše na koberci a prohlíželo si prastarou zeměpisnou encyklopedii. Na dvojstraně byla vyobrazena mapa zemských polokoulí do roku 2050.
"Dobrý den, Jdriene."
Vstal, maličko zbledl, ale hned se jí telepaticky zeptal, jestli viděla jeho otce Liena Raga. Odtušila, že ho sice potkala v Afrikanii, ale že už je to dost dávno.
Vzala dítě do náruče a zkusila mu dát na vědomí, že je sledují a že bude lépe, když se budou spolu bavit nahlas.
"Přijede táta?"
"Myslím, že ano. Byl zraněný a podstoupil transplantaci. Ale buď klidný, daří se mu výborně."
"Jsi v téhle Společnosti napořád?"
Yeuze mu vysvětlila, čím se v Komisi zabývá. Bděla nad dodržováním předpisů v železničních společnostech. Bydlení, přeprava lidí i zboží, přenos elektrické, energie, všechno se smělo jen a jen po kolejích. Žádné lidské společenství nemohlo existovat bez kolejí, kromě primitivních kmenů jako byli Zrzavci a pár Eskymáků a Jakutů, kteří tu dosud přežívali.
"Vidíš, je to prosté. Dojednávám i obchodní smlouvy, protože Kid potřebuje peníze. Vzpomeneš si někdy na Kida?"
"Kida mám moc rád," odvětil.
V pauzách mezi větami si předávali spousty informací a podrobností, až se jí zmocňoval zoufalý pocit, že si z této změti nic nezapamatuje. Kladl jí telepaticky otázky a když dost rychle nenašla odpověď, pátral v zákoutích její paměti a snad i v jejím podvědomí. Až ho musela postavit na zem a kus poodejít.
Vešla Granny Sára s dědou Jimem a tahle změna jí přišla vhod.
"Mohla bych dostat něco k pití?"
"Ale jistě. Máte zvláštní výraz... Že by pohnutí po tak dlouhém odloučení?"
"Ano, ovšem."
"Nezdá se vám, že je prostě skvělý?" pravila Sára, zatímco stařík odešel pro občerstvení. "Někdy mám dojem, že umí..."
Trochu se ušklíbla:
"Budete se mi smát, ale mám pocit, že se mi přehrabuje v mozku... Například, že mi ručičkami třídí vzpomínky... Je to velmi zvláštní a dokonce... mám z toho strach," dodala spiklenecky. O čem se granny ovšem nezmínila, byl hrůzný sen z minulé noci. Stejně jako každý večer, vyprávěla dítěti příběh o vlkovi. Byl to její způsob, jak se tomuhle Zrzavému míšenci, kterého nenáviděla, pomstít. Děsila ho svými povídačkami tak dlouho, až se jí minulou noc, poté, co tvrdě usnula, vloudil do snu obrovitý vlk s rudou, zpěněnou tlamou, takže začala ječet jako když ji na nože bere, až přiběhl steward i s vlakvedoucím. Ještě dlouhé minuty se jí vybavovala strašná šelma s ostrými tesáky, ačkoliv se ji oba muži snažili uklidnit. Od té doby už svoje hrůzostrašné historky nevyprávěla a na Jdriena hleděla se silným podezřením.
"Víte jistě, že není tak úplně..."
Yeuze ji nechala, ať se sama zaplete do svého vysvětlování.
"Tak úplně člověk."
"Co tím chcete říci?"
"Víte, ta jeho srst po těle..."
"Jeho matkou byla Zrzavá žena. Vy se snad domníváte, že Zrzavci nejsou lidskými tvory?"
Granny si povzdechla:
"Jen mě tak napadlo... Jak se choval, když byl s vámi?"
"Něžně a moc mile. Prožili jsme spolu těžké a kruté chvíle... Bez něj bych to asi nevydržela."
Stařena si ji poočku měřila. I Jdrien jí posílal telepatická varování. Ale Yeuze bylo od začátku jasné, že granny je pokrytecká a možná i nebezpečná ženská.

"Víš, Lady Diana mě požádala, abych se na tebe šla podívat a myslím, že sem budu smět docházet pravidelně. Alespoň jednou za měsíc."
"Řekneš mi, až přijde taky Lien?"
Věděl, že otec už není v Afrikanii, ale u Kida, a uměl už předstírat a lhát. Yeuze věděla, že granny je neustále ve střehu.
"Máš ho pořád ráda," zašeptal, když si spolu stavěli do kruhu kolejnice.
Vyčetl to z jejího nitra a Yeuze v mžiku zrudla.
"Žije teď s poloviční Zrzkou."
"Je krásná. Jmenuje se Leouan..."
"Je v Titanopolisu? Má stavět viadukt. To bude krása. Chápeš? Každých dvě stě metrů jeden oblouk, pět na každý kilometr. Zrovna jsem si přečetl, že oceán měřil osm tisíc kilometrů. Čtyřicet tisíc mostních oblouků."
"Copak ty umíš počítat?" vyhrkla vylekaně.
Děda se omluvně i hrdě vmísil:
"Nechtěl jsem, ale je bystrý a rychle pochopil, jak se sčítá a násobí. Co to říkal o nějakém viaduktu?"
"Nic, jen si tak hrajeme."
Ale dítě mu do hlavy vyslalo představu rozsáhlého viaduktu s nekonečnou řadou mostních oblouků a rozzářeně se usmívalo.
Pokusila se vybavit si Zrzavce, kteří opustili Kaempolis, ale Jdrien vypadal, jako když všechno ví, netvářil se vůbec překvapeně.
"Už musím jít."
"Vrátíš se za čtrnáct dnů," řekl. "Vím to."
Naštěstí už byli sami. Musel si tuhle podrobnost přečíst v mozku Lady Diany, která čekala ve svém zvláštním vlaku na jiném nástupišti.
Obtloustlá žena přívětivě uvítala Yeuze.
"Zjistila jste, doufám, že mu nic nechybí?"
"Kromě svobody a jeho otce."
"Teď je na Lienu Ragovi, aby syna získal zpět. Pokud přijede do Panamerické, přísahám, že budou smět žít společně."
Yeuze přijala nabídnutou sklenku, směs alkoholu a šťávy z neznámého ovoce.
"Ananas, pěstujeme ho na sopečné půdě ve sklenících. Stačilo najít jeden neporušený klon a zázrak je na světě."
Častovaly se vzájemně úsměvy, ale jedna druhou bedlivě sledovala, až to nakonec Lady Diana nevydržela.
"To dítě mě něčím dráždí. Má snad nějaké zvláštní vlohy?"
Yeuze na ni vykulila oči.
"Je inteligentní, ale nic zvláštního na něm není... Jaké vlohy?"
Tlustá žena vzdychla, vzala do ruky slovník a nalistovala heslo:
"Tady. Telekineze. Schopnost přemisťovat nebo měnit strukturu předmětů na dálku. Čistě silou vůle. V poslední době se tu děly divné věci, například s výhybkami. Mohlo by je dítě ovládat svou vůlí?"
"Ujišťuji vás..." řekla Yeuze.
Lady Diana na ni spočinula hrozivým pohledem.
"Když jsem vás vytáhla za deset miliónů ze sibiřských galejí, chtěla jsem udělat Lienu Ragovi radost a hlavně jsem si ho chtěla udržet. Dlužíte mně a dosud i Společnosti polovinu celé částky. Můžu vás nechat zavřít do vězení pro dlužníky."
"Mám diplomatickou imunitu..."
"Na tu vám kašlu," opáčila Lady Diana s klidem.
"Ne," řekla Yeuze, "tomu nevěřím. V poslední době jste to už tak dost přehnala s Patagonií, nemůžete se dopustit dalšího zločinu. Neodvážíte se toho."
"Nevěřte tomu. Chci o tom dítěti zjistit všechno. Jestli dokáže ovládat výhybky, může ovládat i mozek, co vy na to? Možná, že už s tím začal, stačilo si jen uvědomit, nakolik se elektronická stavba výhybky podobá mozku v jeho nejjednodušší formě."
"Ale vždyť jde o normální dítě... Kromě toho, že je míšenec... Nikdy neprojevil sebemenší známky nějakého ovládání předmětů."
Lady Diana kývla hlavou.
"Tak dobře. Můžete ho za čtrnáct dní přijít znovu navštívit, ale do té doby si rozmyslete můj návrh. Má totiž dvojí dopad. Záporný, když odmítnete, kladný, když přijmete, vyplatím vám totiž pět miliónů dolarů."
Yeuze úpěnlivě doufala, že Jdrien jejich rozhovor na dálku sledoval a že si odnynějška bude dávat větší pozor.

8

Posedlí sluncem

Deset pilířů. Postavili deset pilířů za jeden jediný den, s omezeným počtem lidí a s nedokonalým zařízením smontovaným na koleně. Lien Rag už měl plány na pneumatický stroj, který by uměl natlakovat vzduchové bubliny do ledu mnohem rychleji.
Vysvětloval dělníkům a mistrovi, že ho to napadlo při čtení staré knížky o stavební technologii s mikroporézním betonem.
"Proč ne mikroporézní led? Jakmile budeme mít energii a stroje, postavíme desetkrát tolik pilířů. Takovou rychlostí, že nám pokladači kolejí nebudou stačit."
Stál na posledním mostním oblouku, který se pnul nad mořskou krou, zahlédl velryby, které se prohánějí v rozsáhlé, několik kilometrů široké proláklině. Plácaly neúnavně obřími ocasy a když umlkly stroje, bylo jejich pleskání slyšet až sem.
Nebyla to žádná hra, ale nutnost. Chránily tak mořskou kru před zamrznutím, čímž si udržovaly velkou vodní plochu. Někdy se přitiskly tělem k ledu a nechaly ho pozvolna roztávat, takže údery ocasní ploutví byly o to účinnější. Ledová tříšť stříkala ze všech stran. Opodál se několik stovek černých těl pozvolna soukalo k díře do vody.
"Hele, Kid," řekl někdo.
Drezína zastavila na konci kolejí u zarážedla, dál se muselo pěšky.
"Bravo," řekl. "Když unesly dvě stovky naložených vagónů, unesou jakoukoliv zátěž."
"Postupujeme rychleji než pokladači kolejí s odpovídajícím zařízením a energií."
"Obchodní zástupci z Afrikanie mi hlásí zásilku prvního kotle a generátoru na střídavý proud. Tím se naše výkonnost zdvojnásobí. Ocelárna brzy nebude stačit dodávat koleje."
"Olgarev navrhuje plavidla z tvarovaného křemenného skla se spolehlivou odolností. Dokonalá izolace před chladem a jednoduchá výroba pomocí forem."
"Jak dojemné," zamumlal Kid, "jenže já potřebuju mobilní domy, skleníky. Výroba lodí bude jen doplňkovou činností."
"Může se využít odpadu," řekl Lien. "Sám bych chtěl mít takové vozítko."
"Vyžádalo by si to vyprojektovat odlišné tratě s odstavnými kolejemi, které by nebyly moc daleko od sebe, kvůli předjíždění a zpomalování. Na ledě to představuje celou kolejovou infrastukturu."
"Přesto jinde..."
"Jinde," řekl Kid, "především vládne anarchie na železnici. V téhle Společnosti chci mít pořádek a klid."
"Ale stejně vás jistá poezie kolejových plavidel láká."
"Okraje nuzných měst, kde lidi umírají hladem a zimou, mohou mít zrovna tak svou poezii a malebnost, ne? Já u sebe nic takového nechci."
"Kdysi společnosti taky chtěly jen samou čistotu, neposkvrněnost a eleganci, nechávaly proto mizet vyděděnce, nuzáky a nevalné stavby. Nakonec se v tom jednotvárném prostředí umíralo nudou."
Kid se usmál.
"Ať žije prohnilé Kaempolis, co?"
"Proč ne? Věřte, Kide, tady nikdy nebude křišťálové město, o kterém sníte. Průmysl a obchod se zbožím všechno zničí. Možná by se muselo postavit ještě o nějaký kus dál, uprostřed mořské kry, kam po celá století nevkročila lidská noha."
Přesto tu byla ještě k vidění prastará trať, zabořená do ledu, která se táhla směrem na východ. Kid se už po ní jednou vydal, dokud nenarazil na zející tlamu obřího Titana, který byl s to produkovat fantastickou energii.
"Pojeďme nazpět spolu."
"Máte nové zprávy o Jdrienovi?"
"Yeuze mi poslala zakódovanou zprávu. Bojí se o něj. Lady Diana ho údajně podezřívá z telepatických schopností. Dokonce snad měl zničit paměti na jedné nebo na dvou výhybkách, když poslal vlak tam, kam chtěl."
Lien Rag se usmál s pobavenou hrdostí.

"Yeuze se na něj pokusí dohlédnout."
Nastoupili do drezíny, která vyjela na zpětný chod, a oba hleděli na Titanovu bílou čepici. Ze západní strany bylo vidět, jak se stékají dva proudy lávy.
"Bojím se, Liene... Ještě dál na sever po mořské kře leží osada Obnovitelů Slunce, obávám se, že v nejbližších měsících dojde k nejhoršímu. Ti blázni chtějí rozpustit ledovce. Musíš mi pomoct, Liene."

9

Posedlí sluncem

Když se rozedrala i poslední vlčí kůže, museli se obejít při vlečení těla "kren-jaon" Jdrou bez ní. Nezbývalo než se odhodlat k zabíjení tuleňů, přestože Zrzaví odmítali prolévat krev zvířat, která považovali za své rodné bratry. Nakonec přišli na to, že jejich kůže vydrží mnohem víc.
Ram-Ou přísně dohlížel na ty, kdo táhli mrtvolu bohyně. Sám ji přepravil z druhého konce světa jen s několika málo druhy, tady těch byly tisíce a svůj úkol plnili zcela mechanicky. Někdy si hned nevšimli, že se kůže dočista prodřela, a jak vlekli tělo po kře, zůstávaly za ním smítka ztvrdlé kůže. Tehdy ho popadal vztek, bez ohledu na posunky jeho otce Rama, který nechápal, proč se z jeho syna stal takový zuřivec.
"Nech je. Jsou to naši bratři."
"Bratři, co neznají ani oheň, který rozpouští tuk velryb, co ani nevědí, že existují Lidé z Tepla."
"Možná byli proto i šťastnější," říkával Ram.
Stařec trávil svůj čas tím, že se vyptával svých souputníků po mořské kře. Od chvíle, co odešli ze Skládky, už položil celé stovky dotazů. Uměl totiž počítat. Zlodějští Lidé z Tepla, kteří skupovali velrybí maso a olej, ho vzhledem ke své nepoctivosti donutili, aby se naučil počítal víc než do deseti, a on se občas ze svých výletů do tajů abstrakce zalykal neklidem. Ram se jich ptal pořád na stejnou věc. Slovy, ale často i řečí znaků, když šlo o příslušníky nejprimitivnějších kmenů:
"Už jsi někdy přešel přes mořskou kru, jako je tahle?"
"Nikdy."
"Zkus si vzpomenout. Třeba to někdo z kmene už někdy dřív udělal?"
"Nikdy jsem o tom neslyšel mluvit."
Stařík pokýval hlavou a šel najít dalšího Zrzavého se světlou srstí, která napovídala, že žijí na odlehlých místech. Ale dostalo se mu vždycky stejné odpovědi. Jeden z nich si sice matně vzpomněl, že tím směrem odešla kdysi dávno malá skupinka, aby našla velkou díru do vody a nasbírala na okrajích ledu sůl, ale nikdy víc ji nespatřili.
"Poslyš," říkal Ram svému synovi, "nikdo z našich se nikdy nevydal až k Tvrdému Ledu na opačném břehu."
"Jsem si jistý, že tam je, ale nikdo se odtud nevrátil, aby mohl vyprávět."
"A co když je tam velká díra... Plná slané vody a za ní už nikdo nedohlídne."
"Tak ji budeme muset obejít," řekl Ram-Ou.
"To znamená, že půjdeme ještě o něco déle. Dalších třicet dnů navíc."
Ram-Ouovi to nic neříkalo. Nepochopil, že se dá k deseti prstům přidat dalších deset, které nejsou vidět, a pak znovu deset a znovu... Ram potřásl hlavou. Radši o tom se synem nemluvil, bál se, že se mu z toho zamotá hlava.
"I když první dorazí k Tvrdému Ledu, poslední bude pořád ještě tady," řekl zničehonic Ram.

Ohlédl se. Na samém obzoru se ploužili starci, matky čekaly na děti, byly tu i nemocní. Rama se zmocnila panika a radši dohonil syna, který šel pravidelným krokem.
"A co když Ledový Národ na dlouhém pochodu zahyne?"
"Na Tenkém Ledu není celý Národ."
"Víš, že přicházejí ze všech stran. A co když se objeví velká díra a všichni do ní spadneme? Ještě nikdy se nikdo neodvážil vydat tak daleko na mořskou kru."
Ram-Ou neodpověděl a přidal do kroku, aby dohonil skupinu, která vlekla tulení kůži, na níž spočívala mrtvola bohyně Jdrou. Kůži táhla vždycky jedna dvojice za přední ploutve a on se při chůzi shýbal, aby prozkoumal led, sebral miniaturní drobty, prohlédl si je a ochutnal. Podle chuti hned poznal, jestli je to sedřená kůže z těla tuleně nebo z bohyně. Její trup už přišel o část srsti na zádech, právě kvůli hlupákům, kterým nedošlo, že ji odírají o led.
Před setměním došli k velké velrybí díře. Velryby se s velkým rámusem zanořovaly do vody a oni se museli rychle rozestoupit kvůli dalším příchozím, kteří do nich zezadu strkali, protože se chtěli také podívat. Díru budou muset obejít z jihu a kus cesty půjdou i v noci.
Jakmile se jeho kmen zastavil, rozhodl se Ram, že půjde ještě o něco dál, než si vyhloubí svůj ovál do ledu. Vstávání mu dělalo pokaždé potíže a on pak za ostatními zaostával. Umínil si proto, že se bude pořád držet na dohled od syna, a doposud se mu to dařilo.
Šel a předháněl další Zrzavce, kteří se chovali podobně, ale dav pozvolna řídl, takže musel stále častěji obcházet spící siluety, ale Ram zatnul zuby a pokračoval. Chtěl být úplně na čele, aby měl dost času, než se dají znovu na pochod, aby stačil pořádné procitnout a napojit nohy zpátky k tělu. Byl si jistý, že se mu při odpočinku nohy od zbývajícího těla oddělují.
Jakmile usoudil, že nastal vhodný okamžik, spokojeně se zastavil, vytáhl hrst soli z vaku a rozsypal ji do dvou souběžných pruhů, na které naznak ulehl. Z jiného pytle vytáhl kus tuleního masa. Velrybí mu došlo už před třemi dny a musel se tedy přinutit žvýkat tohle. Bylo dosud prosáklé tukem a on věděl, že mu dodá síly. Pak zavřel oči a rychle usnul.
Ti, co vstali jako první, o něj škobrtali, protože je nenapadlo, že by nějaký starý Zrzavec mohl dojít tak daleko. Jiní se po něm zase otáčeli, když usazen ve svém oválu cucal kus ledu. Zbývalo mu ještě trochu času, aby se nohy napojily zpátky, prozatím však byly stále nehybné.
"Jen co kolem projde ten velký s hustou kšticí, vezmu nohy a půjdu za ním."
Šlo to ztěžka, ale podařilo se, a tak chvíli doprovázel velkého plavého muže, který pomocí znaků a skřeků vysvětloval, že je z jihu a že pokud ví, Tenký Led tímto směrem dosud nikdo nepřešel. Všichni zpravidla táhli co nejdál podél okraje Tvrdého Ledu a pak se odvážili jen ke krátkých přechodům napříč.
"Co to tu máš?" zeptal se Ram a ukázal na vybouleninu na pravém boku.
Plavý Zrzavec zpomalil, aby mu to mohl ukázat. Upletl si ze svých chlupů velký vak, který mu sahal od trupu až po stehno. Měl v něm sůl a ve druhém vaku na levém boku potravu. Máchl směrem k ostatním členům svého kmene, kteří také měli kapsy upletené přímo na těle. Mezi nimi i ženy, které tímto způsobem přenášely svá batolata. Rama rozveselilo, když objevil v jedné z kapes zarostlý obličejík spícího děcka, a důmyslný nápad ho nadchl.
Kolem poledne ho dohonil syn spolu se skupinou, která táhla Jdrouino tělo, a Ram se s ním chtěl o svůj objev podělit.
"Tamhleti jsou ale koumáci."
Ram-Ou pokrčil rameny. Dával přednost přenosným vakům z vlčí kůže, anebo v lepším případě pytlům z neznámého materiálu, který vyráběli Lidé z Tepla.
"Myslíš, že něco ulovíme?" zeptal se Ram, kterému už nezbývalo skoro žádné maso.
Také soli kvapem ubývalo.
Myslel si, že se podél velrybí díry najde soli dost, ale nepodařilo se mu k ní probojovat, protože se o sběr v ledových prohlubních přetahovali mladší jedinci.
Toho dne se mu syn vzdálil. Nebylo to o mnoho, ale ztratil ho z očí, a když denní světlo pohasínalo, dostal hroznou chuť usnout tam, kde právě byl, nepachtit se až na čelo zástupu. Silou vůle se však přinutil k další chůzi a předhonil i syna, který usedl u Jdrouina těla. Zrovna něco pojídal a Ram si pomyslel, že mu řekne, aby se s ním rozdělil. Ram-Ou by to určitě udělal, ale došlo by mu, že otec už stárne.
Ram šel tedy dál, ale nedokázal dojít až na čelo zástupu. Rozsypal sůl a ulehl. Byl hladový a neměl už nic k jídlu. Usnul a když se probudil, zjistil s údivem, že jsou kolem jen samé ženy s dětmi. Byl vzteky bez sebe, musí teď rychle připojit zpátky svoje nohy, jenže jim se najednou nechtělo chodit jako jindy. Ženy s dětmi ho brzy zanechaly za sebou, mezi ostatními starci jako byl on sám. Jeden z nich na něj pořád mluvil, ale Ram zpočátku nevnímal. Druhý vzbudil jeho pozornost tím, že neustále opakoval jedno a totéž.
"Nikdo nedošel nikdy tak daleko. Vím to. Ještě nikdo a nikdy, proto ani my nesmíme jít pořád dál. Na Tenkém Ledě zahyneme a naše mrtvoly se pomalu propadnou až do vody. Nechci se stát mrtvou rybou, kterou zhltnou další ryby. Musí mě pochovat na Tvrdém Ledě, jako moje předky."
"Máš něco k jídlu?"
"Na, mám ještě velrybu. Vzal jsem si s sebou pořádný kus."
Jakmile se Ram najedl, cítil se hned lépe, začal proto starce se škodolibou radostí předhánět a když se kolem poledne otočil, už ho za sebou nespatřil. Uviděl ženy s menšími dětmi, které už dokázaly jít po svých. Ženy, které nesly děti v náruči nebo ještě v břiše, za starci zaostávaly, ale Ram věděl, že je po cestě znovu potkají, až starci zastaví a zemřou dřív než ony.
Ram-Ou se svou bohyní měl teď před ním dobrý jeden den náskok. S trochou lítosti mu došlo, že už se spolu asi nikdy neuvidí, ale pustil to z hlavy. Důležité bylo dojít co nejdál, aby nejsilnější z nich mohli odhodlaně pokračovat a dorazit

jednou až k Tvrdému Ledu. Cestou potkal ženy svého kmene s dětmi a ony mu daly trochu soli a masa. Měl zásobu na několik dnů dopředu a celý rozjařený kráčel rychleji. Nezastaví se, dokud nepředhoní ženy s malými dětmi.
Dodržel to a večer se pořádně najedl a jaksepatří vyspal. Nazítří shledal, že se jeho nohy mají docela k světu, a usoudil, že mu zbývají ještě čtyři dny, než dohoní syna.
Ale k polednímu zástup najednou zhoustl, vytvořila se tlačenice, která narůstala, a Ram se jen těžko prodíral davem Zrzavců dopředu.
"Co se to děje?"
Nikdo nevěděl, takže musel lidi odstrkovat a drát se dopředu.
"Díra?"
"Ne, díra ne, to by bylo vidět funící velryby."
Měl pravdu a Ram postupoval dál a dál, ale stejně mu trvalo hroznou dobu, než uviděl, co chtěl.
"Cesta Lidí z Tepla."
Bylo tomu tak. Ti, kdo byli na dvojici černých pruhů zvyklí, se pokoušeli ostatním vysvětlit, že jim při přecházení nehrozí žádné nebezpečí. Věděl to i Ram, a tak vylezl na metr vysoký násep a dotkl se kolejí. Vedly tudy čtyři páry tratí, ubíhajících k severu. Díky Lidem z Tepla rozlišoval Ram sever a jih. Vítr většinou foukal pořád stejným směrem a stařec se svého poznatku držel.
Shýbl se, prozkoumal koleje a zjistil, že jsou pokryty silnou vrstvou průhledného ledu. Celé roky je nikdo nepoužíval. Celé dlouhé roky. Zrzaví se obávali, aby se při přecházení nezjevily hrůzostrašné obludy, které se za ohlušujícího rachotu řítí velkou rychlostí.
Ram se postavil doprostřed tratě a dal znamení, aby se dál pokračovalo v cestě. Přidal se k němu i jeho syn a několik dalších ze Skládky, a také kmeny, které znaly kouzelné čáry Lidí z Tepla a naučili se s nimi žít.
"Jednoho dne," řekl Ram, "došli ti z Tepla až sem. Proč bychom my nemohli dojít ještě dál?"
Jeho slova se nesla dál v různých řečech, skřecích, znacích, ale hlavní bylo, že Zrzaví začali přecházet. První se tvářili jako hrdinové a koleje z jedné strany na druhou přeskakovali. Pak je následoval celý dav a Ram se vydal znovu na pochod po boku svého syna.
Po chvíli se mu svěřil se svou obavou:
"Ti, co jsou daleko vzadu, starci, ženy a nemocní se nikdy neodváží přejít."
"Co se dá dělat?" odvětil syn. "Nikdy nic takového neviděli."
"Někdo by tu měl zůstat a říct jim, že mohou bez nebezpečí přejít. Kolik jich asi zůstane na opačné straně, co myslíš?"
"Stejně by nikdy nedošli až k Tvrdému Ledu."
"Snad," řekl Ram při pohledu na mrtvou bohyni a náhle se ho zmocnila pochybnost o božské podstatě Jdrou, ale byl to jen prchavý dojem.

10

Posedlí sluncem

Kida by nikdy nenapadlo, že se po návratu do Kaempolisu bude zabývat především čtením policejních hlášení. Hlášení o neklidu ve městě a o dění na hranici. S Amertume Station, kde se čekalo na vízum, byly opravdu potíže. Lidé tu umírali hladem a zimou, a pár ziskuchtivců z nich dřelo kůži. Ten den došla i zpráva od Goly, který se vrátil ze služební cesty do oblasti Jarvis Station, kde rybářská základna mohla sloužit jako hnízdo Obnovitelů Slunce.
Golova zpráva byla veskrze objektivní. Popisoval v ní, co viděl, vysvětloval velkou spotřebu velrybího oleje technikou rybolovu, při níž se užívalo elektřiny. Ale mezi řádky policista neskrýval své pochybnosti a zdůrazňoval, že se tamní lidé nevyjadřují tak, jak je zvykem u opravdových rybářů. Kid se usmál. Člověk přece mohl mluvit vytříbeně, aniž by tím upadl do podezření. Z materiálu, který Gola vlastnoručně sepsal, přesto probleskovaly jisté rozpaky. Kid si ho pozval na konec odpoledne a pročetl si hlášení hraniční policie. Byl to poněkud nadnesený název pro oddělení železničních zaměstnanců, kteří měli prosívat uchazeče o přistěhování. Denně propustili jen asi desítku lidí a byly týdny, kdy neudělili dokonce ani jediné vízum. Město si nemohlo dovolit ani jednoho obyvatele navíc. Stovky nově příchozích bydlely mimo kopule ve vagónech špatně chráněných před chladem a nenalézaly žádnou práci ke své obživě. Bezplatné rozdávání podřadné potravy stálo Společnost obrovské prostředky.
Imigrační komise sdělovala, že nějaký Lugo s panamerickým pasem požádal o udělení týdenního víza s možností prodloužení za účelem obchodní a novinářské činnosti.
Kid si prohlédl Panameričanovu fotografii a povzdechl si. Možná špión Lady Diany, možná nějaký dobrodruh, který se pokusí zůstat v Koncesi natrvalo.
Měl schůzku s Mikadem, jehož hinduistický chrám té noci dorazil do města a stál na odstavné koleji, čímž částečně ochromil převoz zboží. Chrám potřeboval ke svému přemisťování čtyřiadvacet kolejí. Bylo to zcela samostatné městečko se stovkou sloužících a nespočtem místností.
Mikado s oblibou přebýval v centrální místnosti, která poněkud připomínala útroby hrobky. Cpal se vybranými sladkostmi a svůj čas trávil prohlížením vzácných a drahých předmětů, často ohyzdných, které dobrodruzi vyhrabávali z ledových hlubin. Bandy rabovaly zmizelá města a kořist prodávaly bohatým sběratelům.
"Podívejte," řekl břichatec, jakmile Kid vešel. "Podívejte na tu nádheru."
Byly to staré skleněné pendlovky, obtěžkané nahými, buclatými děťátky s velkou zadnicí a Kidovi připadaly strašně ohavné.
"Dostal jsem echo," řekl Mikado a ukázal na plné mísy. "Něco si dejte. Málo jíte a moc dřete."
"Jaké echo?"
"O dolarech... Smutná věc. Jak to, že se znovu objevily v naší Společnosti?"
"To ti lidé z Jarvis Station."
"Mají peníze z krvavého loupežného přepadení, spáchaného v Panamerické. Mohli bychom je sice krýt, ale to by muselo jít o jinou Společnost, Lady Dianě se vzdorovat nedá. Musíme je vydat Panameričanům, lidi i prachy."
"Ale Lady Diana ještě o nic nežádala."
"Právě, uděláme jí tím radost. Bude nám za to vděčná."
"Přijdeme tím úplně o svůj kredit. Lidi, co sem přicházejí, nejsou tak úplně čistí... Dolary, které vyžadujeme při vstupu, musí odněkud pocházet... Je to sice nebezpečné, ale valuty potřebujeme..."
"Tím spíš, že kurs kalorie klesl. Šest set třicet za dolar."
"Od té doby, co odešli Zrzavci, je sběr síry ztrátový. Chvíli potrvá, než se najde mechanické řešení. Technikové už na tom pracují. Ale zato jsme teď vyšli s absolutně čistým křemenným sklem. Dostal jste vzorky?"
"Moc pěkné, fakt, ale za jak dlouho dáte dohromady větší klientelu? Už delší dobu trvá pokles licenčních poplatků."
"Já vím," řekl Kid podrážděně. "Žijete snad jenom pro peníze?"
Mikado pohlédl na svoje ohavné pendlovky a usmál se:
"Pochopitelně ano, jinak bych nic neznamenal. Zrzavým míšenecem by lidé z Tepla jenom pohrdali. Po sebemenší ztrátě na mně vyrazí studený pot. Nemám chuť být jednoho dne na dně jen pro vaše velikášské nápady. Dám vám na to měsíc. Pak buď dostanu svoje zisky, nebo zruším všechny naše dohody."
Mikado Company mělo vynikající pověst, což Společnosti Mořského ledovce zaručovalo jak přežití, tak hlavně hodnotu kalorie. Jestli tlusťoch cukne, všechno se bleskově zhroutí.
"Nemůže ty Zrzavce někdo u síry nahradit?"
"Deset metrů pod vodou dost těžko, i když je díky nedaleké sopce prohřátá. Žádný Člověk z Tepla nechce v hloubkách pracovat. Myslel jsem si, že postavím kesonový průsvitný tunel z křemenného skla, položím koleje a pošlu tam seškrabovačky, ale lidi musíte napřed přesvědčit a já neumím bojovat proti pověrám o vodě. Musely by se tam instalovat hermetické kesony a odčerpat voda, abyste sem dostal lidi na práci."
"To je váš problém. Kšeft s mrtvolami pro Panamerickou bychom neměli nechat plavat. Lady Diana spaluje ty z Patagonie, ale brzy bude potřebovat další dodávky a Australasijské doly jsou na ně bohaté, jak sám víte. Mohli bychom vlakem odesílat padesát tisíc těl denně. Pohádkově bychom zbohatli, stačí dva dolary za kus."
"Taky se dá obchodovat se Zrzavci," prohodil Kid.
Mikado na něj vrhl káravý pohled.
"Nikdy se do podobných kšeftů nechci namočit. Vy sám jste těch špinavostí nechal, hned co jste v začátcích koupil tu malou společnost Snow. Na svůj původ nehodlám zapomenout... Máte nějaké nové zprávy o dítěti?"
"Ne."
Lhal. Yeuze mu vyprávěla o své návštěvě u Jdriena i o svých obavách.

Vrátil se do kanceláří, stupňovitě rozesetých po spirále, která čněla vysoko nad městem. Od jeho návratu se Miele neukázala, přestože dál bydlela v bílém vlaku.
"Hlášení z banky," oznámila mu sekretářka.
Ředitel ho informoval, že si tu jistý Panameričan Lugo uložil dvě stě dolarů a při té příležitosti vyzpovídal zaměstnance. Tenhle novinář chce prý do Jarvin Station. Najal si pohodlnou drezínu, aby mohl jezdit po městě i po okolí.
Zavolal si okamžitě Golu, nehledě na původní hodinu smluvené schůzky, a uložil mu, aby panamerického novináře, který se zajímá o lidi z rybářské stanice, sledoval.
"Musí něco tušit," řekl policista. "A co kdybychom ho tam nechali odjet a proklepli ho až při návratu. Musí každopádně trasou na 160° poledníku."
"Ve své zprávě jste vyjádřil jisté pochybnosti."
"Mají tam obří diesel a přístroje, které neznám. Je to vlastně dokonalá laboratoř, přece tohle všechno nemůže sloužit jen k výlovu pár ryb pod mořskou krou."
"Každý týden jeden vagón."
"Jo, ale jsem si jistý, že ho naplní za den a zbytek času tvrdě pracují na něčem jiném. Všichni vypadají pěkně utahaně a ten slepec je pořádně nervózní. Těžce nesl, když jsem se ho vyptával."
"Zmínil jste se mu o dolarech?"
"Přímo ne, ale zeptal jsem se ho, proč vlastně přišel do naší Společnosti, když by si jinde vydělal spoustu peněz."
"A co z něj vypadlo?"
"Úplný chvalozpěv na Společnost a na vaši osobu. Slepec tvrdil, že ještě nikde neměl takovou svobodu. Jenže svobodu k čemu?"
Kid se vyhnul upřenému pohledu policisty a poděkoval mu.
"Chtěl bych se tam vrátit aspoň s dvacítkou chlapů," řekl Gola, "a všechno pořádně prohledat. Jestli jsou to Obnovitelé Slunce, nechají mořskou kru roztát. Tady v Kaempolisu jsme všichni na jedné kře. Každý se na to snaží zapomenout, ale já na to musím pořád myslet. V noci, když se svými chlapy hlídkuju, si říkám, že by se všechno mohlo v cuku letu potopit a nezbylo by vůbec nic."
"Omluvte mě, mám ještě práci."
"I ve městě se začíná vzmáhat neklid."
"Odkud máte tuhle informaci?"
"Ze všech stran. Ze spolku harpunářů, z banky, od podnikatelů. Vagón velrybího oleje týdně pro deset lidí už nadělá nějaký řeči. Spočítali, že by stačil na výrobu statisíců kilowattů elektřiny. Co s ní chtějí dělat, no jen řekněte?"
Nakonec odešel a Kid to večer cestou do bílého vlaku vzal oklikou kolem jedné z automatických stanic, kde se kontrolovala pevnost kry. Navolil kód zámku, otevřel pancéřovaná dvířka a přečetl si záznamy. Všechno bylo v pořádku. Pak zašel do továrny na mrazení mořské kry. V kilometrech potrubí proudila chladící tekutina pod město, ale rozvodů by potřebovali aspoň třikrát tolik, aby se zpevnil led na předměstí, pod Skládkou a na některých přístupových cestách. Továrna pohltila čtvrtinu produkce elektřiny.
Znepokojivou shodou okolností zde našel i ředitele mrazírny. Byl ve večerním. Odešel z Opery a hnán úzkostí šel dohlédnout na chod svého podniku.
"Při sebemenší anomálii můžeme spustit generátory na velrybí olej. Na pár hodin dokážeme zadržet prasklinu širokou padesát centimetrů."
"A co potom?"
"Radši na to nemyslet. Víte o fámách, které kolují po městě?"
"Fámy kolují pořád. Nejdřív to bylo o harpunářích, pak o Zrzavcích. Zrzavci odešli a lidi nutně potřebují pěstovat nějaké jiné výmysly."
"Ale přesto jste sem dnes večer zašel," poznamenal ředitel se škodolibým úsměvem.
"Rutinní kontrola. Víte sám, že potrvá celé jedno století, než se lidé smíří s životem na mořské kře v tak velkém počtu. Doposud tu existovaly jen malé odlehlé staničky."
Chtěl se vydat zpátky ke své drezíně, ale ředitel ho požádal, aby ještě chvíli zůstal. Obnovitelé Slunce každopádně nebyli jedinými nepřáteli mořského ledovce. Stačilo by jedno zemětřesení a led popraská v délce tisíců kilometrů. Vzedmuté dno oceánu by vyvolalo takový tlak, že by kra povolila ze všeho nejdřív v bodech zlomu.

11

Posedlí sluncem

Četa dokončovala sedmý mostní oblouk za dopoledne, což byl rekord. Pohyby i ovládání strojů byly prakticky automatické. Už odstavili umělohmotný profil, jakýsi pojízdný most na kolejích, aby ho mohli přistavit z opačné strany pilíře. Soustava mrazicího potrubí, složená jak ze čtyřpalcových trubek tak z vlásečnicových trubiček, slabých jako drátek, tvořila jakési předivo, které se na šablonu přiložilo. Stroj mrazil bez větší spotřeby elektřiny, protože venkovní teplota dosahovala minus čtyřiceti. Jiný stroj kropil předivo roztokem vody a kyselého uhličitanu sodného. Profil se postupně spouštěl a vznikala konečná podoba mostního oblouku.
Lien Rag byl zrovna na oblouku, když se mu zničehonic zazdálo, že na něho posvítili reflektorem. Zcela oslněn si zakryl rukou průzor plastikové helmy a snažil se zjistit, který pitomec rozsvítil dvě tisícovky wattů.
"Hej! Nechte toho, není nic vidět."
Najednou pocítil rozpálený vzduch, který vdechoval přes ohřívací filtr. Pomyslel si, že mu žár z nedalekého reflektoru zničil vložku filtru. Uvědomil si, že stojí na úzkém osmimetrovém pilíři a že se při sebemenším chybném kroku zřítí na kru v hloubce dvaceti metrů.
"Zhasli jste ten reflektor? Nic nevidím... Je tady někdo, aby mi pomohl?"
Dusil se a musel odpojit vyhřívací systém. První vdech bude osvěžující, ale při dalších se musí mít na pozoru. Při minus čtyřiceti a s málo otužilým organizmem riskuje popáleniny sliznice. Sice jen povrchové, ale mohou se zanítit, jakmile se vrátí do teplého prostředí.
"Hej, lidi..."
Pomalu se nadechl a užasle zjistil, že vzduch je i nadále teplý. Šátral rukou po vyhřívání, ale bylo vypnuté... Takže reflektor pořád svítí a ohřívá okolní vzduch.
Otevřel oči zastíněné rukavicí a o pár milimetrů roztáhl prsty. Viděl jen bodavě zářivou skvrnu, připomínalo mu to oslňující obrazovku. Otočil hlavu, ale nic se nezměnilo. Otáčel se na zadku kolem dokola, ale všude byl stejný nesnesitelný žár.
"Že by sopka? Nějaký výbuch?"
Titanův rachot sem běžně nedoléhal, snad kromě pár dunivých explozí.
"Je tady někdo poblíž?..."
Přece tu musel být Wanner, který zavěšoval mrazicí předivo. "Wannere, jste tady?"
Začal řvát a nadávat, aby ten pitomý reflektor konečně vypnuli, ale v hloubi duši si nebyl tak úplně jistý, že vůbec svítí. Bylo mu hrozné vedro a pomyslel si, že se mu kromě vyhřívání porouchala i termoregulace. Někdy se to stávalo a mluvilo se o člověku, který se prý zaživa usmažil ve své hermetické nehořlavé kombinéze. Sáhl si dozadu na krk, napadlo ho, že zevnitř vypustí přebytečný horký vzduch. Ventil, který tu byl umístěn, se dal ovládat ručně. Cítil, jak vzduch uniká, ale nijak se mu neulevilo. Popadlo ho opravdové zděšení, lehl si čelem na pilíř, aby mu led ochladil kombinézu, a pocit hrůzy se o něco zmenšil. Zavolal klidnějším hlasem, ale marně. Wanner tu nebyl. Přece se ostatní dělníci a technici museli podivit, že síť ještě není zavěšena. Na staveništi nebylo úplné ticho, kromě vzdáleného rachotu Titana tu lomozilo několik motorů. Jeden z nich právě teď výrazně zrychlil, jako by se přehříval.
Jako by se přehříval?
Lien usoudil, že zůstal uvězněn v obrovské teplé vzduchové bublině. Teplota byla přinejmenším na nule. A možná i o jeden nebo dva stupně výš.
Sopka. Musela to být ona, kdo vyslal nějakou obří bublinu nebo jinou podobnou poklici. Možná to jednu dvě hodiny potrvá, než se rozplyne.
Ale vzápětí si uvědomil, že je to mylný úsudek. Kde by se tu vzala ta záře? Světlo mohlo vzniknout jen po výbuchu sopečného kuželu. Jenže k žádnému výbuchu nedošlo.
Dole na kře zrovna zmlkl jeden z motorů, když ještě naposledy hrozivě zaskřehotal. Vysoce tekutý olej, schopný snášet i minus sto stupňů, nulovou teplotu nevydržel. Lien otevřel uzávěry helmy a udeřil ho žhavý závan. Cítil rozpálené proudy vzduchu, přestože okolní teplota byla stále na nule. Protřel si oči sněhem, ale světlo nepolevilo. Na staveništi se vždycky ráno a večer pracovalo pod dvoutisíciwattovými reflektory. Když se vracel do svého mobilního domu, musel znovu přivykat tlumenému světlu, které měla ráda Leouan.
Další z motorů hlasitě klepal, patřil do mrazicí soustavy a Lien začal vážně uvažovat o strašné katastrofě, ke které by došlo, kdyby mrazicí generátor přestal fungovat a teplota mezitím vyšplhala z minus čtyřiceti někam k nule.
"Opusťte viadukt," zařval. "Všichni pryč z vidauktu."

Začal lézt po čtyřech dopředu. Opodál narazil na pružnou hadici, o níž věděl, že slouží k polévání nerovností na viaduktu. Vedla až k vodnímu čerpadlu, instalovanému o kus dál na viaduktu, takže se jí bez váhání přidržoval. Nepřestával křičet, ale nikdo neodpovídal. Konečně otevřel i oči, aniž by pocítil nesnesitelnou bolest, ale stejně nic neviděl. Jeho zorné pole bylo vymezené pravoúhlou vydutou obrazovkou s asi tak stodvacetistupňovým záběrem, menším než běžné zorné pole. Po pravé straně obrazovka zářila jasněji, žhnula doběla.
Za vodním čerpadlem se táhly další kabely, podle kterých se řídil, na konci už budou koleje. Ale kam se poděli pokladači?
"Tak je tu někdo?"
Vtom zaslechl sténání.
"Pomoc..."
Přicházelo zprava a Lien se musel otočit tváří k něčemu, co mu spalovalo sítnici. Blížil se se zavřenýma očima a volal.
"Kdo jste?"
"Shuck... Jsem na plošině pod pilířem. Opravoval jsem tam unikající mrazicí směs. Oslepl jsem a mám úplně porouchanou kombinézu. Kromě helmy se mi nepodařilo nic sundat a jsem utopený v potu."
"Nehýbejte se."
Lien vytrhl elektrický kabel, naštěstí to byla jen prodlužovačka, a řekl si, že by měl být dost pevný na to, aby pomohl Shuckovi vylézt na viadukt.
"To půjde, jsem opřený o příčku. Za mnou je ještě tak metr, ani to ne."
"Posílám vám dolů kabel."
Lien byl sice na samém okraji, ale musel přelézt víc doleva, aby se dostal přímo nad něj. Poradil chlapíkovi, aby si kabel přivázal kolem hrudníku a pomáhal si při lezení.
"Máte u sebe něco ostrého?"
"Šroubovák."
"Vysekejte si do ledu stupínky. Já najdu místo, kde bych se o něco zapřel a mohl táhnout."
Podařilo se mu ho celkem snadno dostat z jeho bidýlka a dál se plazili spolu.
"Co se to děje?" zeptal se technik. "Oslnilo mě to a úplně jsem se dusil. Na nebi se houpe nějaká lampa. Viděl jsem ji, než jsem oslepl. Věříte mi?"
"Mohla by sopka zvýšit teplotu a záření?"
"To nebyla sopka. Sopka je na západě, blíž k nám, a lampa, kterou jsem viděl, je úplně na severu. Přísahám, je na severu."
"Doplazíme se až ke kolejím a budeme střídavě křičet. Určité jsou tu někde další chlapi, co mají potíže."
"Tomu nevěřím. Většina z nich musela podle mě spadnout dolů. Všichni nebo skoro všichni byli zrovna nahoře. Hele, přehřívá se další motor... Patří do řady elektrogenerátorů. Teď už zůstal jenom motor portálového jeřábu. Všechny bouchnou kvůli moc tekutýmu oleji. Teče jako voda. Uvidíte, že nebude fungovat ani jedna drezína, ani jeden stroj... Vsadím se, že geotermální elektrárna bude mít taky potíže... Musíme rychle pryč. Viadukt není usazený... Jestli teplota ještě stoupne, začne se rozpadat na kusy."
Leouan. I ona musí snášet příval veder, ale nemůže to vydržet stejně dlouho jako oni. Musí se k ní dostat.
"Jsem u koleje," řekl Shuck. "Hrome, pod ní už je čvachtanice."
Také Lien Rag si jednu našel, takže mohli vstát a nechat se vést. Zaslechli volání. Kladeč kolejí jménem Pera čekal polomrtvý hrůzou u hromady kolejnic. Zuby mu cvakaly tak hlasitě, že neslyšel Lienovy ani Shuckovy rady.
"Jsem vyřízenej, slepej... Všichni tam skončíme... Mořská kra se roztrhne a bude po nás. Pořád jsem to říkal, neměli jsme sem lézt ani za třicet tisíc kalorií denně."
"Zavři hubu," řekl mu Shuck, "je to jenom dočasné. Foukl sem sopečný žár. To přejde."
Jen oni dva věděli, že za to Titan nemůže. Lien si pokoušel vzpomenout, kolik mostních oblouků vlastně postavili. Za nimi by měly stát drezíny, jenže s tímhle olejem se nedaly použít... Ale s kterým tedy? Titanopolis byl odtud sto kilometrů na západ.

12

Posedlí sluncem

Celé město Kaempolis řvalo. Všech tři sta tisíc osleplých a vystrašených lidí řvalo najednou a Kid, který se chvatně vrátil do své kanceláře, si říkal, jestli dokáže takovému pokušení odolat. Setřást ze sebe odporný děs řevem.
Snažil se v malé kancelářské šatně najít starou helmu. Na rozdíl od ostatních dobře věděl, co se děje. Kolik lidí to vědělo? Sto, dvěstě? Oslnění bylo tak silné, že nikdo nebyl s to záři vydržet. Po třech stoletích pološera, po třech stoletích žárovek, po třech stoletích, během nichž oči odvykly. Kdo by dokázal bez újmy vydržet takový příval světla?
Nakonec helmu z průsvitného plastiku našel a zkusil prohrabat ještě zásuvku. Věděl, že v ní měl zvláštní mýdlo, které bylo určeno na ochranu obličeje a rukou před chladem a zanechávalo téměř černé zbarvení, nebo spíše tmavohnědé. Našel ho a pečlivě s ním potřel integrální helmu. Nemyslel si, že oslepnutí potrvá nějak dlouho, ve chvíli, kdy světlo začalo sílit, pochopil, oč jde, a dával si pozor. Konečně si mohl helmu nasadit, ale oči přesto neotevřel naráz, chránil si je zpočátku rukou. Šlo to. Možná nanesl mýdla až moc, ale viděl docela dobře, takže se mohl pohybovat. Jen co přistoupil k oknu, přestal litovat, že mýdlem plýtval. Viděl skvěle, nehledě na sílu venkovního světla.
Město neustále řvalo. Ozývaly se i jiné neurčité zvuky.
"Pane, jsem slepá."
Do kanceláře vešla jeho sekretářka, točila se dokola jako šílená a opakovala:
"Slepá... Přísahám, pane, jsem slepá..."
"Uklidněte se... Já také..."
Vyšel ven, prošel kancelářemi, v nichž šíleli zaměstnanci a s nimi místní ostraha. Prošel vyrovnávací komorou a došlo mu, že teplota ve městě neuvěřitelně poskočila. Člověk si připadal jako ve skleníku s choulostivými rostlinami.
Nastoupil do drezíny, kterou obvykle jezdil, a nastartoval motor. Diesel na velrybí olej se na čtyři sekundy roztočil a pak začal klepat.
"Olej," zamumlal Kid.
Drezínu ale pustil z hlavy a myslel na mrazírnu, kam včera večer zašel. Strojní zařízení se zadře, jedno po druhém. Všechno se bude muset zastavit, vypustit olej a sehnat nějaký jiný, hustší. Jaký? Z velryby? Nevydržel by vysoké teploty...
"Katastrofa."
V dolní části spirály to vypadalo, že lidé úplně přišli o rozum. Vráželi do sebe, shlukovali se a v jednom kuse ječeli.
"Zatraceně, už aby odtud vypadli," zamumlal.
Motor se už zadřel úplně, a tak musel ze spirály scházet po svých. Odváží se vůbec projít zmateným hemžením? Jen aby se dostal do mrazírenské továrny?
Vrátil se zpátky do kanceláře a zkusil telefonovat. Telefon byl hluchý. Pod kopulí teď bylo čtyřicetistupňové vedro, nejspíš mělo na svědomí i elektronické obvody. Už po staletí se vyrábělo jen s ohledem na chlad, počítalo se s průměrnou teplotu minus padesát a s prudkými poklesy, které mohly dosáhnout až minus sta stupňů. Musí přijít na něco jiného.
Strkanice dole ustala a Kid měl dojem, že hustý dav nabývá organizované podoby, nebo se mu to jen zdálo? Křik utichl, což byla značná úleva. Celé město pomalu umlkalo, kromě povyku v centru.
Zazvonil radiotelefon, což Kida překvapilo, váhal, jestli ho má zvednout.
"Tady továrna pro chlazení mořské kry," řekl rozechvělým hlasem ředitel. "Naše zařízení jedno po druhém přestává fungovat. Hybné části se rozpínají, mazání je nedostatečné a navíc je potrubí nastaveno na obvyklé okolní mrazy. Nevydrží."
"Vím." řekl Kid, který neustále pozoroval velký shluk lidí dole.
Kolik jich tak mohlo být na nejdůležitějších městských nástupištích, padesát tisíc, sto tisíc? Jak se ti slepci, lapající horkem po dechu, mohli dostat až sem? Zahlédl i povaleče z okrajových čtvrtí.
"K mazání v teplém prostředí máme jeden dost hustý olej. Můžeme ho vyzkoušet."
"Vyprázdněte zkusmo jednu drezínu a jestli tam máte někoho, kdo ještě vidí, pošlete ho sem. Vzdušnou cestou, protože dav obsadil hlavní koleje."
"Někoho vám tam pošlu."
Dav se hnul a jemu okamžitě došlo, kam má namířeno. Nevykročili všichni naráz, ještě minutu dvě zmatkovali, vzrušením přešlapovali, hlavně ti pomalejší a slabší, ale nakonec se divoce vrhli směrem ke stanici. Vezmou vlaky útokem, aby co nejrychleji opustili mořskou kru a dostali se na Tvrdý Led poblíž hranic, za Amertume Station.

Australasijská vnitrozemská kra byla odtud přesto dost daleko, čtyřiadvacet hodin po železnici.
"S parními lokocary potíže nebudou," napadlo ho.
Hlavně u těch nejjednodušších, kterým unikalo teplo, a tak se u nich nedalo používat moc řídkých mazadel. Ale kolik jich v depu mohli mít? Tak deset, jenže kolik z nich v pojízdném stavu?
Volali mu ze stanice. Nebyl to velitel, ale jeden z jeho pobočníků. Velitel oslepl a postihla ho srdeční slabost.
"Obsadili nás... Valí se sem po tisících. Tři motorové vlaky se porouchaly a blokují provoz. Nechtějí to pochopit."
"Nasaďte parní tlakové lokomotivy. Ty snad jezdit budou?"
"To budou, ale s jistotou jen čtyři. Ostatní jsou ve špatném stavu. Hlásí nám, že teplota venkovního vzduchu právě vyšplhala nad nulu."
Kid znovu zavěsil a došel ke kulatému okénku obrácenému na sever. Na nebi, které bývalo obvykle špinavě šedé, byl okrouhlý výřez a vypadal jako z rozžhaveného kovu.
"Slunce", řekl. "Tak tohle je tedy Slunce."

13

Posedlí sluncem

"Andílku, kdepak jste? Nesnažte se rozčílit svou granny, která nic nevidí. Já už z té obludy přijdu o rozum. A co teprve z tohohle vlaku, který si klidně zastaví uprostřed divočiny. Jime, kde zase trčíte?"
Jdrien kráčel kupředu se zavřenýma očima. Od západu se sem šířilo ostré světlo, zatímco na východě byla tma, až strojvůdce při té podívané raději zajel s dětským vlakem na odstavnou kolej a čekal, jak se události vyvinou.
Instinktivně odvrátil hlavu v okamžiku, kdy se objevil záblesk, po kterém nadále trval strašný jas.
Jdrien telepaticky zjistil, co se děje s vlakem, a když prošel několika vagóny, našel přetlakovou komoru, kterou mohl otevřít rukama. Nechtěl si unavovat mysl otvíráním dvojitých dveří.
Vystoupil na led v domácím oblečení, ale stejně mu bylo horko k zadušení. Nechápal sice, co se přihodilo, ale chtěl pryč z vlaku, kde mu při tak vysoké teplotě hrozila rychlá smrt.
Instinktivně poodešel od kolejí a rozhodl se, že otevře oči. I on byl oslněn, ale nebylo to nic vážného. Granny civěla na divný zářící vikýř jako smyslů zbavená, takže teď byla slepá. Chlapec uviděl černé tečky a zářivé skrvny, ale hned se k oslepujícímu zdroji otočil zády. Sešel z náspu a radostně se vyválel ve sněhu, dokonce se na chvíli rozvalil na ledě, aby se trochu ochladil. Když před něj padl protáhlý stín, strnul. Nikdy svůj stín neviděl jinde, než v mobilních domech nebo na městských nástupištích. Nikdy ne venku v pustině, proto strnul, zděšen při pomyšlení, že už ho bude mít pořád před sebou. Obrátil se jiným směrem a stín měl najednou po straně. Hned se mu ulevilo.
"Cherubínku... Kam jste se mi jen ztratil?... Tak dělejte přece něco."
Jdrien přelezl sněhové závěje, naváté u větrolamu, který chránil železnici, a zmizel tak z očí i těm, kterým se zrak zatím nepoškodil. Neměl nejmenší chuť vrátit se zpátky k vlaku. Závěje před ním vrhaly přehnaně dlouhé stíny, což ho znovu překvapilo, mnohem víc než potichu se valící noc k obzoru, který zas jednou po třech stoletích znachověl. Kráčel pořád dál a ani s dýcháním už neměl žádné potíže. Temnota zahnala přílišné horko posledních hodin, i když led dosud neměl svou obvyklou tvrdost. Ještě sice netál, ale moc dlouho už to nejspíš trvat nebude.

Přešel přes trať, která směřovala šikmo k severu a sondoval prostor před sebou. Nakonec pronikl do mozku lidské bytosti, která musela být dost daleko. Dotyčný člověk, muž či žena, se domníval, že někde na západě nejspíš vzplanulo velké skladiště kapalného uhlí, což by vysvětlovalo ostré světlo a horko. Neznámý se o tom snažil přesvědčit své druhy, se kterými byl zavřený v jedné místnosti.
Dítě se pokusilo proniknout neznámému ještě víc do jeho osobnosti, ale znenadání cuklo odporem, protože lidská bytost právě myslela na to, že si dá pivo, a Jdrien měl odpor k pivnímu pachu.
Změnil směr a pokračoval v chůzi. Cítil se dobře, nebylo mu žádné velké horko a mohl jít celé hodiny, aniž by pocítil únavu. Jeho mysl dál pátrala tmou a čekala na nějakou odezvu, až konečně zaznamenala celkem blízko něčí přítomnost. Někdo, muž či žena, zrovna přemýšlel o divné věci, o velké rozzářené kouli a byl jí dočista uchvácen. Jdrien kvůli tomu pocítil k dotyčnému sympatie a rozhodl se, že půjde blíž a podívá se, jak ten člověk vypadá.
Cestou pochopil, že je to starší muž, který žije osaměle v malé stanici Y. Muž rád četl a právě teď se skláněl nad prastarou knihou, v níž byla vyobrazena velká zářivá koule, ze které měl takovou radost.
Do Jdrienova mozku odtud proniklo neznámé slovo: Slunce. Muž tak nazýval svou velkou kouli. Smál se, byl štěstím úplně bez sebe, až se i Jdriena zmocnil bláznivý řehot.
Muž žil ve vlastním obstarožním vagónu v malé stanici s pouhou dvacítkou obyvatel. Ale stařičký vagón neobýval tak docela sám. Měl u sebe zvíře, jenže se jím až dosud ve svých myšlenkách nijak zvlášť nezaobíral, byl úplně posedlý tím svým Sluncem. A dokonce se kvůli Slunci všem ostatním lidem posmíval. Nakonec řekl něco, co v mozku nemělo příliš jasné obrysy, ale po chvíli to pronesl zřetelně a s uspokojením: "Měli jste nás všichni za cvoky. A přece jsme měli pravdu my, Obnovitelé Slunce."
Jdrien nevěděl, kdo jsou ti lidé, ale muž se mu náramně zamlouval, a tak se rozhodl, že půjde k němu. Malá stanice ostatně nebyla nijak daleko.

14

Posedlí sluncem

Ram se nadzdvihl, rozhlédl se kolem sebe, ale všude spatřil jen ležící těla. Podíval se napravo, ale Zrzavci dál leželi čelem k zemi, kam je srazil Ohnivý démon. Ram cítil, jak mu obluda spaluje šíji i záda, ale znovu padl na led a pokusil se uniknout jeho pozornosti.
Po nějaké chvíli mu došlo, že je chce Ohnivý démon uvařit úplně stejně, jako Ram a jeho bližní vařili velrybí kosti, aby z nich získali tuk a maso. Teď byli všichni v jednom kotli a zlý duch se je chystal zabít. Nebo roztaje led, otevře se a všichni se zřítí do vody.
Jen co přešli koleje, začal Ram znovu nabírat zpoždění. Jeho syn Ram-Ou a tělo bohyně Jdrou teď museli být nejmíň den chůze napřed. Možná i dva. Ale dozajista se i oni ocitli pod žhavým pohledem Démona, který nad nimi rozhrábl sníh, aby je nechal zemřít.
"Ohnivý démon si nepřeje, abychom Jdrou dotáhli až k Tvrdému Ledu. Všechny nás nechá zahynout," křičel plný beznaděje.
Nikdo se mu neodvážil odpovědět, a tak začal znovu.
"Zlý duch nás varoval a není to tak dávno. Neměli jsme nikdy chodit až sem, kam žádný kmen ještě nedošel."

"Buď už zticha."
Hleděla na něj stará žena. Že by to byla ona, kdo se mu odvážil odporovat?
"Říkám jen," pronášel hrozivým tónem, "že nesmíme s tělem bohyně už ani o píď dál. Musíme se s ním vrátit do Kaempolisu. Na Skládku."
"Jsi blázen," řekla stařena, "naši bohyni Ledu Ohnivý démon nezastraší. Uvidíš, že jen plivne nahoru a uhasí ho. Stačí zaházet oheň ledem a zmizí navždycky."
"Tenhle ne. Rozpustí Tenký Led a Tvrdý už nikdy nespatříme."
"Možná mluví pravdu," řekla žena, která vzhledem ke svému velkému břichu ležela na boku, a Ram si náhle uvědomil, že se kvůli svému odstupu dostal až mezi obtěžkané ženy a stařeny, které přišly o rozum.
"Ano, mluvím pravdu."
"A já říkám, že ne," zavřískala stařena. "Věštba praví, že matka a dítě budou jednoho dne spolu. Ohnivý démon tomu nedokáže zabránit."
Ale ostatní Zrzavci byli i nadále zmateni a Ram cítil, že značná část z nich je při něm. Byl na takové věci zvyklý. On měl přeci na mysli věci blízké, zatímco stařena mluvila o budoucnosti.
"Démon je stále nad námi," řekl.
"Ne," pravila stařena, "už padá ze svého hřadu dolů, myslím, že se nakonec svalí do sněhu."
Pro jistotu se ani nezasmáli, ale kdosi podotkl, že se démon opravdu o kus posunul.

15

Posedlí sluncem

V jedné z drezín sebral helmu ze silné umělé hmoty a přitiskl ji k pořád ještě rozpálenému radiátoru kolejového přepravníku, dokud nezčernala. Umělá hmota měkla a zároveň tmavla.
Všechny pohyby prováděl nejčastěji se zavřenýma očima. Zrak se mu pomalu vracel, což znamenalo, že na jasném pozadí rozeznával rozmazané obrysy.
"Jen trpělivost." říkal zbylým dvěma. "Jen co budu zase normálně vidět, pomůžu vám. Kdo má ještě helmu?"
"Já," řekl Shuck.
"Pojďte sem a dejte ji na rozpálený radiátor. Pozor na prsty."
Shuck se nakonec rozkoukal jako první a hned vzápětí zasténal.
"Všichni kamarádi jsou dole... Vidím těla... K sakru, je jich osm nebo devět... Po oslnění zavrávorali a zabili se."
"Možná ne všichni," zadoufal Pern.
Lien Rag se obrátil zády ke světelnému zdroji a spatřil okraj viaduktu tvořící tmavší čáru. Po několika krocích rozpoznal na kře nějaké skvrny. Ale samotná kra už k poznání nebyla. Byla to jedna nekonečná záře a kdyby si Lien nedával pozor, odnesl by to nanovo slepotou.

Našel další helmu pro Perna a začal opalovat její povrch. Ale kladeč kolejí ještě pořádně neviděl, a tak ho museli vodit.
"Nehýbou se," řekl Shuck. "Volal jsem na ně... Musíme dolů. Myslím, že to po lešení zvládneme."
"Tak jděte," řekl Lien. "Pokusíme se vypustit řídký olej z drezíny a dát tam jiný. Motor by se jinak netočil ani minutu."
"Nenechávejte mě tady," špitl Pern, "pořád nic nevidím. Jako kdyby mi pod víčky pořád něco vybuchovalo. Kdysi jsem byl v ocelárně, je to jako Oslepující žhavá výheň."
"Zavedu vás do jedné drezíny a tam na mě počkáte."
"Nechci, abyste šel pryč... Musím pořád slyšet váš hlas, jinak zešílím. Můžete mi říct, co se stalo? Vybuchla sopka? Možná, že na tu vzdálenost nebylo nic slyšet."
"Slyšíme z dálky její rachot i malé exploze. Nemyslím, že vybuchla... Podle mě spíš znovu vyšlo Slunce."
Pern k němu zvedl tvář. Přes poničenou helmu nebylo vidět, jak se tváří.
"Slunce? Co to je?... Občas se o tom mluvilo, ale co je to ve skutečnosti?"
"Odkud jste?"
"Z Transevro."
"Tak to jo. Chápu."
V Transevropské byla astronomie zakázanou vědou a lidé nevěděli nic o tom, že existují nějaké hvězdy, planety a slunce. Tedy většina lidí. Devět z deseti. Lien se mu pokusil vysvětlit, co se děje, ale pokladač kolejí stejně nic nepochopil.
"Jdu vypustit olej."
Prohledal všechno, ale našel jenom jakžtakž viskózní velrybí olej, který by zahřátému motoru mohl odolat. Hladinu bude nutno sledovat a cestou do Titanopolisu možná i několikrát vypustit.
"Liene Ragu!"
Volající Shuck už byl na kře a glaciolog se naklonil do prázdna:
"Tak co, přežil někdo?"
"Dva. Jeden má jen zlomenou nohu... Druhý páteř. Může se používat jeden z těch ručních nákladních výtahů?"
"Podívám se."
Nosné lano se navíjelo do skříňky s ochranným olejem, který teď prýštil ven drobnými prasklinkami a všechno špinil. Kliku se podařilo nasadit a díky redukčnímu převodu vytáhli oba raněné nahoru. Muž se zlomenou páteří omdlel.
"Jeden by řekl," pravil Shuck... "že se ta obří lampa přesunuje na západ... Viděli jste ty stíny? Dlouží se a není už ani takové horko."
"Ta podívaná taky trvá už tři hodiny," řekl Lien Rag. "Slunce zapadá."
"Vy opravdu věříte, že je to Slunce?"
"O tom není pochyb, Shucku. A věřte, že to není žádná náhoda."
"Chcete tím říct, že šílenci z té sekty... že se to Obnovitelům Slunce podařilo? Zaříkáváním a všelijakými kejklemi?"
"V té sektě, jak vy říkáte, jsou i vědci. Lidé, kteří se už dlouhá léta pokoušejí rozptýlit měsíční prach."
"To je co, ten měsíční prach? Jsme přece uvnitř světa a nad námi je silná kůra."
Lien raději neodpověděl. Oba raněné přenesli do velké drezíny. Znepokojený Pern už volal. Posadili ho k raněným, aby se uklidnil, a přivalili sud s velrybím olejem.
Drezína odmítla nastartovat a Lienovi došlo, že se horkem vaří baterie.
"Máme i jiné, suché baterie," řekl Shuck. "Jdu je najít do vagónového skladu."
"Samotnému se ti to nepodaří."
Slunce se ještě více sklonilo k obzoru a Lien spatřil na nebi okrouhlou výseč. Bylo vidět polovinu hvězdy. Za takovou hodinu až dvě úplně zmizí, ale světlo a teplo se ještě udrží. Až do chvíle, kdy má v těchto šířkách hvězda zapadat.
Drezína s novými bateriemi nastartovala, ale jeli pomaloučku, aby nezavařili motor. Lien si říkal, jestli se neměl pokusit oleje smíchat. Naděje, že by dohromady vytvořily směs byla malá, ale velrybí olej nebude stačit. Dohlížel na teplotu a po třiceti kilometrech musel podle svých původních předpokladů drezínu zastavit. Jeli už hodinu. Slunce zmizelo, ale ještě bylo světlo a teploměr se zastavil na nule. Okolní vzduch měl o pár stupňů víc.
"Musím vypustit olej. Počítal jsem s tím a udělal jsem si tam takové pohotové stavidýlko."
Jen Shuck si všiml v dálce na trati zkřivené koleje. Nebylo to sice nijak zvlášť znatelné, ale jeho cvičené oko to ihned zaznamenalo.
"Na trase jich bude určitě víc. Jestli vykolejíme, bude to katastrofa. Zůstaneme trčet v půli cesty. Na staveništi jsme mohli aspoň přežít a dočkat se pomoci. Tady se s tím počítat nedá. Že jsme aspoň nenaložili zásoby."
"Máme tu raněné," řekl Lien, "hlavně toho se zlomenou páteří."
"Víte dobře, že se z toho stejně nedostane. Nemocnice v Titanopolisu je jen všeobecná a převoz do Kaempolisu nebude možný."
"Musíme jet dál, deformace zatím není tak katastrofální."
Musel ještě jednou vypouštět a zbývalo jim padesát kilometrů, naštěstí se viadukt, postavený ještě před Lienovým příchodem, mírně svažoval směrem k Titanopolisu, jehož světla už bylo vidět. Mohl na delší dobu vypínat motor a zabránit tak, aby se přehřál.
Na stanici vládlo šílenství. Ženy, děti i dělníci se navalili úplně všude a železničáři to vůbec nezvládali.
"Všechno přestalo fungovat," řekli jim. "Dokonce i stroje na čerpání horké vody. Jedině ta nová továrna na křemenné sklo pořád ještě jede, protože stojí pod poklopem a používá materiál pro teploty nad nulou."
Nadcházela noc a jak se zdálo i osvěžující chládek, ale staniční teploměr se zarazil na konci stupnice, na minus deseti. Nikdy se nepočítalo s tím, že by vyšplhal na nulu. Dokonalejší teploměr, který si vzal Lien, ukazoval minus jeden stupeň.

Hledal ve stohlavém zástupu Leouan, nemohl domů, dokud nebyli oba ranění a Pern převezeni do nemocnice. Přijali dosud asi dvacet případů lehčího či vážnějšího oslepnutí. Část obyvatelstva pracovala uvnitř budov a byla před oslněním chráněna.
Leouan našel uvnitř mobilu, byla úplně klidná, na sobě jen lehké šaty. Stulila se mu do náruče a ulehčením vydechla.
"Co se to s námi děje? Na dvě hodiny jsem ztratila zrak a musela jsem se zavřít do tmavé místnosti. Slyšela jsem křik, ale nechtěla jsem vyjít, dokud nebudu líp vidět. Zrak se mi vracel jen pomalu."
"Noc pomůže utišit rozjitřené nálady. Ale teplota zůstane pořád dost vysoká."
"Myslíš, že se zítra tamta věc ukáže znovu?"
"Bojím se toho."
Elektřina nešla a Leouan zhotovila lampy na velrybí olej.
"Takže se to Obnovitelům Slunce podařilo?"
"Kdo jiný by dokázal odstranit vrstvu prachu?"
"Na kře je dvacet tisíc Zrzavých... Dvacet tisíc jich zahyne, pokud bude dál svítit Slunce. Jak dlouho podle tebe vydrží kra?"
"Měsíce. Zrzavým to doufám bude stačit. Ale začnou se tvořit trhliny. Kra se rozpadne na velké ostrovy vzájemně oddělené širšími či užšími průlivy."
"A nám to bude stačit?"
"Kolejnice se začínají kroutit. Jestli bude Slunce svítit i zítra, teplota vyšplhá nad nulu a led změkne. Nebude to sice znít moc vědecky, ale dejme tomu, že vznikne směsice ledu a vody. Stačí, aby se koleje zabořily o pouhý centimetr a katastrofa bude hotová. Některé soupravy jsou sice vybavené pro jízdu v podobných podmínkách, díky zařízení na lokomotivě, ale tady máme takovou jen jednu. Kolejemi už neprochází proud, takže zbývají diesly a parní vozy. To je málo."
"Teplota může za týden vyšplhat na kolik stupňů?"
Lien Rag objevil džbán s mlékem a nalil si velkou sklenici. Hltavě ji vypil a nalil si další.
"Řekni mi to na rovinu," řekla Leouan. "Snesu i nejtvrdší realitu."
"Za týden? Na teploměru ve stínu bude tak osm až deset, ale přímo na Slunci může být i čtyřicet."
"A v našem mobilu?"
"Dvacet."
"Pořád?"
"V noci o něco méně."
"A za čtrnáct dnů?"
"Třicet... Venku patnáct. Možná dvacet. Tady v místních šířkách může teploměr vyšplhat hodně vysoko. Ale čeká nás těžká práce. Musí se znovu spustit elektrárna. Může pro změnu zajišťovat chlazení."
"Ale já nechci žít v chlazené kleci."
"Já vím."
"Čistokrevní Zrzavci nevydrží nulovou teplotu ani pár hodin. Kolik jich asi dnes na kře zahynulo?"
"Moc ne. Jsem si tím jist. Ale zítra to bude jiné."
"Co když to byl jenom pokus? Říká se, že už dřív došlo k záblesku a trval prý jen pár vteřin."
Lien Rag si vzpomněl na znepokojené Kidovo povídání. Věděl, že Obnovitelé skladují velrybí olej pro potřeby svých elektrogenerátorů. Mohli s ním vystačit několik dnů, zničit část prachové vrstvy, možná i navždycky. I kdyby jejich přístroj přestal fungovat, Lien sice nevěděl jaký, ale domníval se, že používají laseru, trhlina by se zcelila, ale ne úplně, Slunce by se pravidelně objevovalo znovu, i když trochu zastřené.
"Můžeme se každopádně vydat na sever nebo na jih," řekl Lien.
"Pro nás dva ideální místo stejně nikde nenajdeme. Myslíš si, že je Jdrien stejně jako my v nebezpečí?"
"V Panamerické je teď noc. Ale je docela možné, že zítra..."
"Říkám si, jestli sis na něj vůbec vzpomněl, když došlo k tomu úkazu."
"Myslel jsem jenom na sebe," řekl. "Byl jsem oslněný a úplně sám na dvacetimetrovém pilíři, nikdo neodpovídal na moje volání. Pak jsem musel vymyslet, jak se vrátit nazpátek, promyslet desítky detailů. Jsem podle tebe sobec?"
"Moc často na své dítě nemyslíš."
"Má schopnosti, které mi ho odcizují."
"Bojíš se ho?"
Lien Rag si zcela vážně položil stejnou otázku. Ne, Jdriena se nebál.
"Ale už mi nepatří. Náleží ke světu, jehož zrození se nikdy nedožiju. Ale pokud se Slunce skutečně jednou provždy vrátilo, bude to i pro něho nebezpečné."

16

Posedlí sluncem

Spolek harpunářů zůstal za všeobecné pohromy jedinou stabilní organizací. Nejstarší z lovců žili na mořské kře odedávna, znali ji, báli se jí, ale nikdy by ji neopustili. Zažili velké trhliny, mnoho z nich se ocitlo v ledové vodě, kde se velkou rychlostí tvořil škraloup a hrozilo jim, že zůstanou uvězněni pod ledem.
Dav vzal útokem vlaky, které nemohly jezdit, a jen několika chytrákům se podařilo zmocnit se parního vlaku, který teď s pouhou desítkou vagónů nacpaných lidmi ujížděl k hranicím Koncese. Ale automatické kontrolní stanice signalizovaly, že na různých místech došlo k proboření kolejí v délce několika stovek metrů. Nešťastníci se tedy nejspíš daleko nedostanou.
Spolek nabídl své služby Kidovi a harpunáři od té chvíle porůznu hlídkovali. Proto také dokázali uhájit výkonný parní stroj, který teď vybavovali zvláštním zařízením pro případ, že by se koleje probořily až do hloubky třiceti centimetrů. Prozatím to bylo jen o dva centimetry a ještě ne na všech místech stejně.
Policejní velitel Gola přicházel pravidelně podávat zprávy. Několik tisíc lidí se podařilo přesvědčit, aby se vrátili domů. S pokračující nocí pohyb ustával. Lidé začínali znovu vidět, šance byla devět ku deseti. Ostatní byli odvezeni do nemocnic a na kliniky. Několika drezínám vypustili olej, aby se s nimi dalo jezdit po městě. Byly však hlášeny nepokoje a rabování, a to nejenom v okrajových čtvrtích. Přepadeny byly parní lokomotivy bohatých soukromníků.
"Mrtvých bude tak padesát až sto," řekl Gola, aniž hnul brvou. "Bilance mohla být ještě horší. V uvedeném počtu jsou i úmrtí v důsledku zvýšení teploty, srdečních chorob, přecitlivělosti a také několik sebevrahů. Měli jsme mezi námi i hnízdo Obnovitelů. Chtěli to oslavovat, ale dav je zmasakroval."
"Nějakou skupinu Obnovitelů?"
"Žádní badatelé, jen zaříkávači, kteří používali černé magie k tomu, aby... aby se zase objevilo Slunce."
Gola byl muž, kterého jen tak něco nerozházelo, a přesto mu slovo Slunce vázlo v krku, jako kdyby šlo o největší ze všech oplzlostí. Kid si byl jist, že si policista vůbec nepřipouští existenci nějaké hvězdy, která by mohla proniknout silnou vrstvou nebe a vyzařovat horko a světlo, nicméně dělal, že tomu věří.
"Myslíte si, že za tuhle katastrofu mohou ti posedlíci z Jarvis?"
"Je to možné," řekl Kid.
"Musíme tam zajet a všechno co nejdřív vyhodit do luftu."
"Vypravím pro tuhle expedici parní stroj a speciálně vybavené vagóny. Jsou od nás přinejmenším osmačtyřicet hodin rychlé jízdy bez jediné zastávky a cestou nastanou potíže, aby se udržela vyšší průměrná rychlost. Za současných podmínek tam dorazíme za takové tři dny."
"Důvod navíc, abychom neztráceli čas."
"Důvod navíc, abychom expedici pečlivě připravili. Bez ztráty času, ale i bez zbrklosti," odvětil odměřeně Kid. "Nijak je nechráním, ale nechci, aby v mé Koncesi došlo k nepravostem."
"Prý se palác vašeho společníka propadl tíhou o dva centimetry. Mikado požaduje, abychom mu dali remorkéry a vytáhli ho."
"Zamítá se," řekl Kid, "uvidíme později. Nehrozí mu žádné smrtelné nebezpečí. Nikomu nehrozí smrtelné nebezpečí. Podle posledních měření je mořská kra dostatečně silná, aby ještě další měsíce odolala parnému vedru."
"Parnému?"
"Dost vysokému. Místa, kde hrozí největší nebezpečí, budou evakuována, to znamená místa vně kopulí. Ale postupně, protože ještě týden, čtrnáct dnů vydrží. Obnovíme chod elektrárny a brzy i mrazicího zařízení."
"Říká se, že nevydrží potrubí."
"Ale ano. Zamezíme příliš vysokému tlaku. Je v našich silách se ubránit a spoléhám na vás, že zprávu rozšíříte po městě. Musíte zjistit, kdo z lidí rozsévá falešné fámy."
"Zavřít?"
"Dejte jim pokutu. Pět set dolarů. A jestli nebudou schopni zaplatit, zabavíte jim majetek. Anebo je donutíte, aby se

dvakrát denně hlásili na policejní stanici."
"Provedu. Zatne se kazit maso a taky jiné zásoby."
"Vyhloubíme dutiny do mořské kry. Domnívám se, že situce bude do tří dnů ne-li normální, tak alespoň snesitelná. Trať se opraví všude, kde kolejnice nebudou příliš zabořené do ledu."
Když osaměl, zkusil navázat spojení s Titanopolisem, ale spojení bylo nadále přerušené, na železniční síti tedy muselo dojít k vážným haváriím. Naopak jiné stanice na poloviční vzdálenosti na výzvy odpovídaly. Čerpadla přestala dodávat teplou vodu, což ovšem nebyl žádný naléhavý problém, elektrárna využívala agregáty na výrobu proudu a zásoba velrybího oleje byla značná.
Jenže elektřina nešla ani v noci a Kid do sebe rychle naházel jídlo, co mu přinesli z nedaleké restaurace. Svítilo se baterkami a olejovými lampami.
Kolem deváté mu přišli oznámit, že nějaký Lugo žádá o přijetí.
"Panameričan," řekla mu hosteska na příjmu.
Musel chvíli přemýšlet, než mu došlo, kdo to je.
"Ano, čekám ho."
Agent Lady Diany byl údivem bez sebe, když ho Kid pozdravil slovy: "Dobrý den, Mister Fuerza, jmenujete se tak ve skutečnosti, ne?"
"Vidím, že máte dobré informace," prohodil muž v rozpacích.
"Máme dobrou zpravodajskou službu."
Ve skutečnosti Kid zcela náhodou poslal jeho fotografii Lienu Ragovi, který hned poznal tajného agenta, jenž ho kdysi vyslýchal.
"Ukrýváte ve své Koncesi největší zločince v dějinách," začal Panameričan.
"V Intelligence Board jste samá lyrika," prohodil ironicky Kid.
"Rybářská osada Jarvis Station. Všechny jsem identifikoval. Hnízdo Obnovitelů, samí megalomanští vědci. Nanejvýš nebezpeční. Jsem pověřen vás požádat, abyste je zneškodnil. Jinak celý svět zničí strašná katastrofa. Ledovce roztají a nebude ani dost vrcholů, aby se na ně vešli všichni."
"Čím mi tu chcete vyhrožovat? Kterou flotilou? Druhou, pátou, šestou? Vaše křižníky a obrněnce se už zabořily takových deset až dvacet centimetrů do kry. Myslíte si, že na mě uděláte dojem? Jen co začne obleva, přijde vaše Společnost o všechnu moc."
Fuerza zůstal jako opařený.
"Zrovna nad celou situací přemýšlím. Ten svůj materiál o lidech z Jarvis Station tady nechte. Doufám, že je hodnověrný."
"Julius Ker není nikdo jiný než Ierald, fyzik, který se specializuje na různé obory a který předstíral svou smrt při nehodě. Samí špičkoví intelektuálové, zvrácení a bez svědomí, připravení pro svůj úspěch obětovat milióny lidí."
"Dovolil bych si podotknout, že stavba jistého podledovcového tunelu měla také obětovat milióny lidských životů pro zdar velikášské politiky," opáčil Kid. "Děkuji vám za návštěvu a rád vás znovu uvidím."
"Chtěl bych se zúčastnit expedice do Jarvis Station."
"Obávám se, že to nebude možné," řekl Kid s laskavým úsměvem.

17

Posedlí sluncem

"Ty's nikdy neviděl kozu? Ani v ZOO? Tahle je jedinečná, protože je angorská a dává mi vlnu a mléko. A každý rok dvě kůzlata, když se mi ji podaří připustit ke kamarádovi kozlovi. Ale to nejde vždycky. Kozy už jsou jenom v ZOO a v cirkusech."
Jdrien si prohlížel zvíře a hladil mu jeho hedvábnou srst.
"Tak si říkám, odkud jsi, prcku. V největší den mého života si přijdeš jako by nic a vypadáš hladově."
Jdrien pohlížel na Pavia a ohromovala ho velká radost, která muži vyzařovala z celého těla. Pavie ho zavedl do druhé části vagónu.
"Koza mě zahřívá, chápeš. Mám tady kamna, ale musím šetřit uhlím. Tak spím v noci s ní."
"Pěkně smrdí," řekl Jdrien.
"To jo. Ale všichni tak trochu smrdíme, že jo. Řekni, co tu děláš, odkud jsi přišel? Slunce zrovna mizelo, když jsi přišel. Zázrak. Já se modlím už čtyřicet let, aby se jednoho dne ukázalo Slunce, používám všelijaká zaříkávadla a hromady kouzelných formulí, a dneska to najednou funguje. Stejně je to zázrak, co? Myslel jsem, že dřív umřu, než tohle všechno uvidím. A teď už mi nikdo nevymluví, že tahle koza bude jednou žrát opravdovou trávu a ne zbytky zrní a soji. Čas od času vypěstuju hrst čerstvé trávy na hydroponickým zařízení, ale musí se čekat, až stébla povyrostou, aby se dal nasekat pěkný snopeček. Tak pojď, sedni si. Něco ti dám. Sýr. Víš, co je to sýr?"
Jdrien se podíval na bílou želatinu v misce a ponořil do ní dřevěnou lžíci, kterou starý Pavie podle svých slov vyřezal z větve, kterou našel pod ledem.
"Byl jsem horník v hlubinných dolech. Těžil jsem dřevo v pradávných lesích. Strávil jsem tam roky. Nahoru jsme vyfárali vždycky tak jednou za měsíc, no a pak jsem těžil taky uhlí."
Sýr byl čerstvý a dobrý a stařec mu přidal další naběračku.
"Jsem moc rád, že ti chutná. Lidi ho nemaj rádi. Je to strašná síla, říkají, hlupáci jedni."
Dal mu také chléb a marmeládu a řekl, že si všechno vyrábí sám.
"Nechodím nikdy do restaurace, rozumíš? Někdy přijedou vagóny a stojí tu celé dny. Pytel mouky, bednu ovoce nebo cukru a starému Paviemu je hned líp. Mám nárok na patnáct set kalorií a patnáct stupňů tepla, ve formě uhlí. S takovou troškou bych dlouho nepřežil, umřel bych jako jiný dědci. Teď půjdeš spát a abys zítra nesmrděl, obleču ti dlouhou košili."
Posadil Jdriena na stůl a začal mu svlékat šaty. Vtom objevil srst po těle.
"To jsou mi věci," zamumlal vyjeveně.

18

Posedlí sluncem

Lady Diana byla na nohou již celé hodiny a v operačním centru svého zvláštního vlaku čekala na poslední zprávy. Pomocí dvanácti obrazovek dokázala snímat celé území Koncese od východu na západ.
Nikdo jí nebyl s to sdělit přesnou hodinu východu Slunce nad NY Station, a tak si informaci musela nechat vyhledat v knihovně. Téměř stoletý zákaz astronomie jako vědy zapříčinil, že bylo zničeno mnoho materiálů a nesměla se provádět fyzikální pozorování ani nejjednoduššími přístroji, což vyvolalo naprostý nezájem ke všem záhadám, které vězely za vrstvami lunárního prachu. Většina lidí včetně vědců se domnívala, že se současný svět nachází uvnitř nebeského tělesa a že Země plave ve středu duté koule, jejíž kůra měla dosud neznámou tloušťku.
Nakonec jí přinesli kalendář, podle něhož mělo Slunce v 10. den měsíce března vycházet v 6 hodin 17 minut. Kamera právě snímala nebe nad pobřežní krou Atlantiku. Obrazovka byla ještě temná.
Lady Diana odpočívala jen pár hodin, bděla až do půlnoci v naději, že dostane informace ze Společností, které ležely víc na východ. Ale Sibiřská, jak se zdálo, sluneční úkaz ignorovala a Transevropská přerušila bez předchozího oznámení spojení se zahraničím. Z Afrikanie přicházely rozporuplné zprávy. Chvíli oznamovali, že se objevilo "Slunce," chvíli tvrdili, že všechno je zcela normální.
Lady Diana chtěla mít první minuty nového a památného dne pod vlastní kontrolou. Nenašla ani jednoho vědce, kterému by se dalo věřit. Jedni si mysleli, že kruhová výseč, přes kterou otevřenou nebeskou kůrou pronikaly ty zatracené sluneční paprsky, se otáčí spolu se Zemí a je pořád ve stejném bodě, který nedokázali situovat. Byla v centrále při tom, jak se obvykle vážní a mudrující muži rvou mezi sebou jako chuligáni. Jeden z nich situoval výseč nad Tichý oceán, druhý nad Sibiřskou. Nemohli se dohodnout ani o velikosti otvoru. Mluvili o jakémsi vikýři či o rozsáhlé trhlině.
Lady Diana je nakonec vyhodila s tím, že jsou šarlatáni. Ale ve skutečnosti za svou nevědomost nenesli odpovědnost. Říkala si vztekle, jestli nebude nakonec muset založit tajnou univerzitu, pověřenou speciálně výzkumy v oblasti astronomie.
Obrazovky byly stále temné, bylo šest hodin devatenáct. Normálně by už mělo začít nepozorovaně svítat, pomyslela si. Ultracitlivé přístroje, které měly okamžitě hlásit přítomnost nadbytečného světelného toku, zatím nereagovaly.
Nechala si přinést kávu a popíjela ji s rostoucí nadějí, že se desátého března nic nestane a že ti posedlíci nemají dost výkonných prostředků, aby nebeskou lampu udrželi rozsvícenou.
Předchozího večera, v osmnáct hodin vzplanul zčistajasna obzor na západě. Mnoho lidí v mžiku osleplo. Nárůst světelného jasu zčásti porouchal elektronické přístroje na železnici a narušil spojení. Už několik hodin neměla žádné zprávy o dětském vlaku, dokud jí ta ženská, granny Sára, třesoucím se hlasem nesdělila, že dítě využilo zmatku, odešlo z vlaku a zmizelo. Od té chvíle pokračovalo pátrání, ale dosud nepřineslo žádné výsledky.
Zanechala sledování obrazovek a požádala o spojení s dětským vlakem. Hovořila se starým Jimem. Otřesená granny onemocněla a nebyla schopna telefonovat. O dítěti pořád neměli žádné zprávy.
Chystala se vychrlit několik strašných výhrůžek, ale vtom jedna z obrazovek zablikala a současně se rozezněl ječivý signál. Přerušila okamžitě hovor a sledovala záběry nebe nad krou. Byla na něm zářící skvrna. Rostla, ale neobjevovala se žádná ohnivá koule. Obzor kupodivu zůstával temný a záře se linula z velké výše. Asi tak pod pětačtyřicetistupňovým úhlem.
"Obří výseč, kterou se těm bláznům podařilo udržet otevřenou," procedila mezi zuby. "A nepochybně trčí nad jedním určitým bodem. K nám dopadá jen odraz od vrstvy měsíčního prachu. Takže budeme muset pátrat směrem na západ, dokud..."
Zapnula ostatní západní obrazovky, které jí to potvrdily. Světlo tu bylo třikrát silnější než obvykle. Z velkého velitelského sálu doléhalo rachocení telexů. Kdyby tu jen byl Lien Rag. On přece musel o astronomii leccos vědět. Zajímalo ho tolik věcí. V celé Koncesi její mocné Společnosti byl jen jeden člověk, se kterým mohla počítat při určování přesného zdroje daného úkazu.
Rozhodla se proto, že si nechá bez ohledu na časnou ranní hodinu zavolat vyslankyni Yeuze. Lien Rag byl v tuto chvíli ve Společnosti Mořského ledovce, úkaz viděl už včera, musel si už nějaké závěry vyvodit. Lady Diana byla stále víc přesvědčená, že Julius Ker a jeho banda záškodníků působí na území té nové Společnosti, kde ještě neměli žádný dostatečně zorganizovaný aparát. Žádná policie, žádná kontrola a obrovské území, které se nedá uhlídat.
Všechny obrazovky byly v chodu, ale záběry ze západu se daly sledovat jen s potížemi. Světlo se kupodivu linulo odtud. Vikýřem, který se otáčel souběžně se Zemí a zůstával v jednom bodě.
Yeuze odpověděla z hotelu ospalým hlasem, že se právě obléká.
"Pošlu pro vás rychlovůz."
Objednala pro mladou ženu snídani a přívětivě ji uvítala.
"Potřebuji vás. Naše spolupráce přinese vaší Společnosti jenom užitek. Mám prostředky, kterými se za pár hodin dostanu do Kaempolisu. Použijeme šesté flotily, která jezdí po kře Jižního Atlantiku, a mých obchodních zástupců z Afrikanie a Australasie. Máme i spoj do Amertume Station. Odtud už to bude zřejmě trvat trochu déle."
"Ale proč?"
"Chci vědět, jaký má Lien Rag na celý úkaz názor. Musíme se dohodnout a spojit, abychom ty šílence porazili."
"Říká se, že na mnoha místech vypukla panika," vyhrkla Yeuze a doufala, že jí to Lady Diana potvrdí, jenže ta mlčela. Zrovna tak se nezmínila o tom, že se ztratil Jdrien.
"Jsem si na devadesát procent jistá, že se Obnovitelé Slunce usadili na pacifické kře, a to v místě, kam je obtížný přístup. Musí mít k dispozici značnou elektrickou kapacitu, aby vikýř udrželi otevřený."

"Vyvrtali snad díru do kůry, věříte tomu?"
I tahle inteligentní mladá žena byla schopná hlásat podobné hlouposti. Až do včerejšího dne by Lady Diana měla z podobné všeobecné nevědomosti radost, ale teď ji pojednou znepokojovala. Obyčejní lidé si budou představovat bůhvíco, vykládat si nárůst světla a tepla jako projev zlověstné moci. Strachem budou ještě pověrčivější, vrhnou se na nová náboženství, k sektám. Pojednou jí došlo, jak je příliš výkonná cenzura nebezpečná.
"Jak to mohli dokázat?" řekla Yeuze.
"Na to zeptáme Liena Raga," povzdechla si Lady Diana.
"A co když nebude v Kaempolisu?"
"A kde by potom byl?" zeptala se podezřívavě tlustá žena.
Yeuze neodpověděla. Pokud nevěděla, že se Lien Rag účastní na stavbě velkého viaduktu na ledovci, nebude jí to přece říkat zrovna ona.

19

Posedlí sluncem

Julius Ker seděl od východu slunce venku, zády se opíral o jeden z vagónů laboratoří. Nastavil tvář ohnivé kouli. Už si sundal kožich a brzy si nejspíš začne svlékat i další kusy oblečení.
"Cítím báječné teplo, a i když mám spálenou sítnici, rozeznávám rudé záblesky."
Jeho žena se melancholicky usmála.
"Mořská kra je najednou jiná. Hraje všemi barvami, se zelenými a modrými pablesky. Dnes v noci se teplota udržela na minus deseti."
"Příští noc bude na nule. Dnes máme uvnitř domů dva až tři, ale okolní vzduch bude ještě teplejší."
"Na povrchu se už tvoří trhliny."
"Budou ještě hlubší."
"Hrozí, že budeme odříznuti od Kaempolisu. Trať se na některých místech propadla o dva centimetry."
"Co na tom záleží? Máme báječné Slunce. Bude svítit celé hodiny, dost času na to, aby se pořádně ukázalo otvorem, který udržujeme."
"Museli jsme skončit s odstraňováním dalších vrstev a soustředit se na udržení otvoru, jinak by nám rychle došel velrybí olej k napájení generátorů."
"Takže se náš vikýř nedá zvětšit?"
"Ne," řekla Ma Kerová. "To nepřichází v úvahu."
"Kdo prováděl výpočty? Subaovi?"

"Ne. Helmatt se ženou."
"Tím líp. K Subaovým nemám důvěru. Myslím si, že nesouhlasí s tím, co děláme."
"Domnívají se, že byli podvedeni, a to je pravda. Nechtěli jsme vikýř udržovat víc jak pár hodin. Jenže ty jsi rozhodl pokračovat až do vyčerpání zásob paliva."
"Myslím, že se trhlina už nezacelí. Samozřejmě, vrstvy se znovu postupně obnoví, ale tahle část už nebude nikdy tak silná, bude o poznání slabší a jakmile budeme mít k dispozici prostředky s neomezenou výkonností..."
Ma Kerová neodpověděla a slepec, který si po chvíli přestal libovat, se znepokojeně se zeptal:
"Jsi pořád tady?"
"Ano, jsem tady."
"Jsi šťastná?"
Zamračil se, protože hned neodpověděla.
"Slyšelas?"
"Nejsem tak šťastná, jak bych nejspíš měla být."
Julius se dál tvářil studeně. Ale cosi se v něm změnilo. Odmlky Ma zraňovaly jeho naděje, které v sobě živil celé roky.
"Máš strach? Naše kra je v těchto místech silná. Nic neriskujeme..."
"Lidé v Kaempolisu šílí. Byli tam i mrtví, spousta mrtvých... Pokoušeli se utéct z města."
"To jsme předpokládali," řekl Julius Ker.
"Ano, to je pravda. Nevyhnutelný předpoklad... Skutečnost nás svou surovostí zaskočila. Jsou ještě další mořské kry... A vnitrozemský ledovec taky není pevný. Stačí málo, necelý centimetr, a železnici postihne zkáza. Budou z nás vrazi."
"Takže jsme toho měli nechat?" zeptal se Julius.
"Měli jsme pokračovat ve výzkumech a hlavně celý svět upozornit předem."
"Vůdci společností by nás nenechali pracovat svobodně."
"Touhu spatřit znovu Slunce nosí v srdci jen pár tisíc lidí. Milióny ostatních o něm nic nevědí. Lidé nechtějí, aby se jejich životní prostředí změnilo tak rychle."
"Vybrali jsme si pacifický ledovec právě proto, že tu nehrozí takové riziko."
Uvědomil si, že je pořád tepleji, a svlékl se do půli těla. Stěna vagónu byla teplá a sluneční paprsky hřály. Hvězdu ostatně nebylo vidět úplně, ani se speciálními brýlemi, které členové týmu nosili. Ve výšce dosud působily vrstvy, které zmírňovaly záření.
"Jak můžete ještě váhat a pochybovat?" zašeptal. "Cítit Slunce na kůži po třech stoletích. Světlo, návrat k normálnímu životu, stokrát krásnějšímu, stokrát volnějšímu. Pro dvě třetiny dnešního lidstva to bude ráj. Konec diktatury Společností."
"Smrt několika miliónů lidí pod zhroucenými podledovcovými tunely, odkud se těží nezbytné suroviny, zborcené skleníky. Skleníky, které nám dodávají rostlinnou a živočišnou potravu. Skleníková iglú roztají hned jako první..."
"Mlč a nech mě, ať si to vychutnám."
"A co když jsi sám, kdo si tuhle chvíli vychutnává, zatímco vyděšené davy prchají vstříc katastrofě?"
Neodpověděl a Ma Kerová hleděla na muže, s nímž sdílela po pětadvacet let nejen život, ale i naděje. Kvůli houževnatému bádání neměli ani děti, ani manželský či rodinný život. Ani přátelé, které si vybírali vždycky s ohledem na konečný cíl, nebyli vždycky takoví, jaké by si přáli mít.
Dívala se přes silně zatmavená skla na Slunce, které okusovalo vikýř, a už nezakoušela včerejší nadšení. Trvalo jen hodinu, jen malou chvíli, než si připili trochou alkoholu a objali se s ostatními. Subaovi odpadli jako první. Jen Helmatt se ženou se dál radovali z úspěchu.
"Jsi tu ještě?" zeptal se Julius.
"Ano."
"Generátor šlape jako divý. Vydržíme. Ale k tomu, abychom dosáhli ještě lepších výsledků, budeme potřebovat celý tucet dokonalých laserů, rozestavených okolo rovníku. Otevřeme skořápku měsíčního prachu jako by to bylo vejce."
Usmíval se a Ma začínala jeho blažený úsměv nenávidět. Někdy se zdálo, že přemýšlí nad důsledky, jaké to lidstvu přinese, ale v hloubi duše se přes to vždycky přenesl.
"V tuhle chvíli si stará garnitura Obnovitelů se svým zaříkáváním a kouzlením myslí, že se jejich velké dílo konečně zdařilo."
"Jejich naivitu a pověrčivost jsme nutně potřebovali. Položili základy našemu hnutí."
"Je mi jich líto. Transevropští čarodějníci, sibiřští šamani, Afrikanští černošští kouzelníci a satanské panamerické sekty, všichni ti fanatici a šarlatáni. Když si pomyslím, jakou neuvěřitelnou reputaci díky nám získali, že se vlastně ocitli na piedestálu lidské hlouposti... Díky deseti vyděděncům kdesi na nepřívětivé mořské kře. Odvedli jsme obdivuhodnou práci."
Ma Kerová odešla. Bylo jí v kožešinách horko, ale neměla chuť se svléknout, jako její manžel. Udělat něco takového bylo stejné, jako přestat být solidární se zbytkem lidstva, pokládat se za vítěze, za nadřazené muže a ženy. Dvacet tisíc Zrzavých teď umírá na ledovci a nikomu to vlastně vůbec nevadí, snad kromě Subaových.
Vrátila se do laboratoře a v hlavní místnosti ji s nadšeným výrazem oslovil Helmatt.
"Julius je šťastný?"
"Opaluje se."
"Opaluje? A tak!"
Vyprskl smíchy.
"Jako ti z lepší společnosti, kteří používají ultrafialová solária... Ale on má opravdové Slunce, žádné náhražky. Představuji si, jak jednoho dne vyroste na slunci první rostlina, úplně první vyklíčí ze semene, které přežilo tři století v

nějaké skalnaté prohlubni. Stejně je to něco výjimečného a když se podívám na teploměr..."
Pohlédl se směrem, kam se dívala Ma Kerová. Zírala na stopy, které za ní zůstaly. Bylo to vůbec poprvé, co udělala botama mokré otisky.
"Překonáme všechny předpovědi. Cyklus tání právě začal a poprvé po třech stoletích ledovce ustoupí."
Ma šla zkontrolovat přístroje. Podílela se na jejich instalaci. Byla odbornicí na šíření ultrazvuku a vymyslela různá technická zlepšení, spoustu drobností, které v daném okamžiku sice neměly valný význam, ale které se ukázaly být nadmíru užitečné. Ultrazvuk se šířil pomocí speciálního laseru, určeného k ničení prachových vrstev shlukováním do chuchvalců, které se pak daly lépe ničit zase jinými prostředky.
"A když se nad tím zamyslíme až do konce, mohli bychom obnovit i Měsíc," pokračoval Helmatt. "Prachová částečka k částečce, teoreticky by to jít mělo. Chápete? Vrátit Zemi její oběžnou planetu ve stejném okamžiku jako Slunce, rostliny, teplo..."
"Zvířat asi moc neseženete," řekla Ma bez jediného úsměvu. "A s rostlinami to bude stejné."
"Vybudujeme celý nádherný svět znovu."
Rozhlédla se kolem sebe, prošla i další vagóny, ale nikde nepotkala Subaovi, vrátila se proto za Helmattem, aby se ho zeptala, jestli neví, kde jsou.
"Ve svém kupé."
"Aha... Tím manifestují svůj nesouhlas?"
"Ne tak docela, Ma, ne tak docela."
Tvářil se, že má plné ruce práce se záznamy naměřených hodnot, ale ve skutečnosti byl silně rozladěn, a Ma ho znala dost na to, aby to na něm poznala.
"Co se děje?"
"Chtěli experiment zastavit. Tvrdili, že už jsme zašli příliš daleko."
"No a?"
"Začali být hysteričtí... Hlavně ona. Chtěla vypnout hlavní laser... Měli jsme z ní strach."
"Strach z křehké Anny Subaová," ušklíbla se Ma a pocítila divný odpor.
"Mohli udělat něco nenapravitelného."
"Nějakou sabotáž, že?"
"Na generátorech... Rozhodli jsme skoro jednomyslně... Šest ku deseti... Nechtěli jsme Julia a vás obtěžovat..."
"Rozhodli co?" vykřikla zničehonic Ma.
Ohromeně na ni zíral.
"No tohle..."
"Tak vysypete už celou pravdu, vy jeden ubožáku?"
"Co je vám, Ma? Zkrátka a dobře jsme je zamkli na dva západy k nim do kupé."
"Vy jste je vyhodili z našeho společenství? Aniž jste se poradili s Juliem Kerem! Kde byste teď bez něj byli? Vždyť rozumíte jenom molekulám... No, možná že taky trochu elektronice."
Helmattova žena se blížila s kajícným úsměvem.
"Ma, podívej..."
"Dejte mi všichni pokoj! Chci, aby byli Subaovi okamžitě propuštěni na svobodu."
Pomalu přicházeli i ostatní, které přilákal křik, a Ma si povzdechla.
"Diktaturu Společnosti už jste stačili nahradit jinou diktaturou, jste šílenci."
Tápavě přicházel i Julius Ker s tělem opáleným do červena:
"Co tady tak křičíte? Doufám, že jen radostí, přátelé drazí?"

20

Posedlí sluncem

Umíněnci nadále tábořili na nádraží a čekali na další soupravy. Asi patnáct tisíc jich tarasilo nástupiště a místní dopravu a bránili tak vlastně tomu, aby se situace dostala do normálních kolejí. Poté, co zdevastovali dvě restaurace, se jim musela strava dovážet. Kid se domníval, že je přinutí, aby se vrátili domů, ale skupina zadržela nějaké železničáře jako rukojmí a tvrdila, že je připravena ke všemu, pokud je budou chtít tlačit ke zdi. Štěstí, že se odtud veliteli nádraží podařilo nenápadně vyvézt tři parní stroje. Měli i diesel, kterým se snažili dojet na hranici a cestou na třech tratích provádět nejnutnější opravy.
Mikado je neustále vyzýval, aby ho dostali z obtížné situace, ale neměli k tomu potřebné technické prostředky.
V noci bylo ve městě přerušeno vytápění, ale rtuť teploměru se pod kopulemi ani nepohnula. Kid se domníval, že se lidé konečně vrátí domů, ale povzbudila je mírná teplota, a tak se potloukali po nástupištích. Navzdory chybějícímu osvětlení.
Pořád si říkali, že jim třeba ze všeho zbude jen ošklivá vzpomínka, zlá můra, jenže na úsvitu začalo světlo narůstat a koncem dopoledne už bylo jaksepatří silné. Kidovi se doneslo, že nějaký chytrák prodává po stovkách začouzené brýle. Mrazicí agregáty ve městě pracovaly na plný výkon. Elektrárna pořád ještě nedostávala horkou vodu z Titanu a Kid si zoufal. Parní stroj, jedoucí na východ, hlásil zkřivené koleje zabořené hluboko do kry. Opravářský tým se do Titanopolisu nedostane dřív než za dva za tři dny.
"Pod kopulemi začne být pořádné vedro," říkali mu. Už dnes dopoledne by se měla otevřít vyrovnávací komora, možná by se mělo i větrat."
"Udělejte to."
"Pokud jde o olejárny, situace je nejistá. Vypadá to, že je málo velryb. Spolek se domnívá, že už nepřiplouvají, čekají, až to všechno skončí."
"Potřebujeme olej do motorů. Teplou vodu z Titanu nedostaneme při nejlepší vůli dřív než za týden, možná ještě později."
Nechal provést inventuru veškerých zásob hustého maziva a minerálních olejů, dovážely se jen v omezeném množství.
V poledne, kdy už bylo sluneční záření a horko nesnesitelné, mu přinesli tmavé brýle.
"Deset dolarů."
Byly z umělé hmoty, s tmavohnědými skly, doposud se takového skla užívalo k jiným účelům, pro vnitřní výzdobu.
Nasadil si je a rázem oželel svou tmavě natřenou helmu. Horko pod kopulemi však začínalo být nebezpečné. Někdo navrhl, aby se báně zabílily, čímž by se zabránilo udušení. Zotvírány byly všechny výpustné ventily a proud rozžhaveného vzduchu způsobil v některých částech města bouřku. A zrychlil tání ledu pod nástupišti. Dvě komory museli uzavřít.
Sekretářky v kancelářích přestaly omdlévat. Část personálu nepřišla do práce a z okolí nádraží byl hlášen neskutečný zmatek.
Velitel nádraží se vřítil jako vichr s novou poplašnou zprávou:
"Celé skupiny se daly na pochod západním směrem. Jdou pěšky a nesou si zásoby. Jestli teplota poklesne znovu pod nulu, všichni zahynou. Většina jde podél kolejí, ale někteří se domnívají, že se jim nevím už kterou pevninskou kru podaří přejít mnohem kratší cestou."
Přišla i zpráva z hranice. Kidovi se tomu ani nechtělo věřit. Yeuze využila zvláštních vysílacích pásem a požádala ho o rozmluvu. Měla pro něj návrh od Lady Diany.
"Umožněte obchodnímu zástupci Panamerické přechod přes hranici, přiveze zvláštní přístroj, ze kterého uslyšíte hlas vaší velvyslankyně."
"Jakmile bude všechno hotovo, ozvěte se," řekl nevěřícně Kid.
Ale o čtvrthodiny později už mluvil s Yeuze. A ve vší diskrétnosti. Za tři století nedokázal nikdo vyrobit podobné zázračné rádio. Nikdo nevěřil tomu, že by se dalo komunikovat z jednoho konce Země na druhý. Lunárních vrstev se pro odraz vln nedalo použít.
"Chce s vámi hovořit Lady Diana. Vlastně by chtěla mluvit s Lienem Ragem. Ráda by mu položila několik konkrétních otázek kolem současného jevu."
"Lien Rag není v Kaempolisu," odvětil suše Kid.
"Myslela jsem si to. Tady Lady Diana."
Byl překvapen okouzlujícím hlasem, který se sice chvílemi měnil mezi dvěma rozhlasovými stanicemi v jakési žbrblání, ale Lady Diana po něm chtěla vědět, co si o celé události myslí.
, Jak vypadá situace u vás?"
"Moc špatně," řekl Kid. "Jsme na mořském ledovci. Lidé jsou vystrašení. Prchají, jak jen můžou. Dokonce i pěšky."
"Pěšky," rozzlobila se Lady Diana. "Pěšky... Znamená to, že porušují dohody z NY Station?"
"Myslíte si, že teď myslí na dohody...?"
"Vrátit se po třech stoletích železniční civilizace k takovému odpornému barbarství... Za přerušení pupeční šňůry s civilizací draze zaplatí. Úkaz zmizí a oni zemřou zimou a hladem. V mých dolech a tunelech je také panika. Museli jsme některé pro výstrahu potrestat. Poslouchejte, Kide, vy ty zločince ukrýváte ve své Společnosti... Nesnažte se protestovat. Vím, že jsou v Jarvis Station, vydávají se tam za rybáře. V klidu si tam dělají, co chtějí. Našla jsem si

dostatečně vzdělaného muže, který dokázal zaměřit jejich polohu a podat mi tyto informace. Ale když už spolu mluvíme takhle otevřeně, přiznám se, že nemohu jen tak vyslat komando, aby hnízdo těch ničemů zničilo... Kide, něco vám navrhnu... Nejprve, pokud jde o vaši velkou elektrárnu. Dodáme ji do tří měsíců..."
"Radši bych do dvou. Máme velké škody a potřebujeme spoustu energie."
"Do dvou měsíců, to by snad šlo. Smlouvu má v rukou Yeuze, vaše vyslankyně. Pak nabízím tříletý úvěr ve výši deseti miliónů. V dolarech nebo v libovolném zařízení."
Kid se usmíval. Byl rád, že je v kanceláři sám. Věděl, jakou sázku představuje tahle neuvěřitelná smlouva, ale nezlobil se. Řešení potíží držel v rukách, ačkoliv ještě před hodinou vypadalo všechno katastrofálně.
"Pochytáte je, Kide, a zničíte zařízení. Pak je zavřete do pořádného vagónu a pošlete je ke mně. Pokud je dostanu živé, máte u mě další zlatý hřeb. Dodávku dalších zařízení, kompletní vlaky, parní lokomotivy a vojenský materiál. Určitě vás potěší několik hlídkových a průzkumných strojů."
"Na těch mi nijak zvlášť nesejde," řekl Kid. "Připravuji expedici. Máme problémy s naší magistrálou, na některých místech se už o pár centimetrů propadla a v tuhle chvíli bude venku na slunci kolem dvaceti stupňů. Ledovec taje takovou rychlostí, že si připadám jako uprostřed moře. Z kanceláře vidím už jen lesknoucí se vodu. Sice jen pár centimetrů na povrchu, ale i to je hrozně moc."
"Kdy budete schopni vyrazit?"
"Zítra. Potřebujeme dva až tři dny na to, abychom tam vůbec dojeli."
"Čtyři dny... Čtyři dny... Polovina železnice bude mezitím zničena a lidé se začnou navzájem zabíjet, vypuknou vzpoury. Nemůžete to zvládnout nějak rychleji?"
"Tohle je časové minimum."
"Vytáhnu na vás svoje poslední eso, Kide. Mám u vás zkušeného muže, který vám může pomoci... Jde o tajného agenta, který toho o Obnovitelích Slunce ví spousty."
"Fuerzu?"
Pro Lady Dianu to musela být pořádná rána, protože se na patnáct vteřin odmlčela. Kid čekal, až zase začne mluvit, a mezitím se díval směrem ke vzdálené Skládce. Přijížděla drezína a v zářícím slunci kolem ní stříkaly gejzíry vody.
"Vidím, Kide, že jste silný."
"A co Jdrien? Máte pro mě nějaké zprávy o dítěti?"
"Nemějte obavy. Je v bezpečí."
"Musí strádat vysokými teplotami."
"Dáváme na něj pozor. Jeho zvláštní vlak má klimatizaci. Nehrozí mu žádné nebezpečí... Kide, pozvěte k sobě Fuerzu. Bude ručit za plnění smlouvy. Doprovodí expedici a podá mi zprávu, pak budu mít jistotu, že jste dohodu dodrželi, a nechám zahájit stavbu vaší elektrárny. Bude mít parm turbíny, turboalternátory a transformátory. Všechno na vagónech s výkonnou lokomotivou, která utáhne celou soupravu." "Dobrá," řekl Kid. "Fuerza tedy pojede." "Zavolám vám znovu za osmačtyřicet hodin, stejným způsobem. Přeji vám mnoho úspěchů."
"Je to nakonec v mém zájmu," řekl Kid. "Nepřeji si nic jiného, než aby ti lidé skončili ve vězení a celý jev zmizel."
"Co si o tom vůbec myslíte? Že by to dokázali zaříkáváním?"
"To zrovna ne. Ale nemáme ani žádné důkazy, že za to mohou rybáři z Jarvis Station."
Yeuze ukončila hovor několika dalšími informacemi. Když skončil, zavolal si Golu a nesnažil se před ním nijak skrývat, že jde o velkou věc.
"Vydáte je Lady Dianě?"
"Víte o nějakém způsobu, jak se tomu vyhnout?" zeptal se Kid pokrytecky.
"V tuto chvíli ne. Ale něco by se snad dalo vymyslet."

21

Posedlí sluncem

Když se mu velitel nádraží svěřil, že se několik desítek osob, mužů, žen i dětí rozhodlo odejít pěšky podél tratě, jako by byl konec světa na spadnutí, Liena Raga to nijak nerozčílilo.
"Když jsou lidé schopni chovat se ze strachu jako Zrzavci, je konec s naší železniční civilizací. V co doufají? Že se zachrání? Zahynou vyčerpáním ještě dřív, než potkají vlaky, které nám jedou na pomoc."
"Vy věříte tomu," zeptal se Lien, "že už jsou na cestě nějaké konvoje?"
"Naprosto. Opak by se nedal nijak zdůvodnit. Dohody jsou velmi striktní, pokud jde o záchranu stanic, odtržených v důsledku poruchy na kolejích. Je to základní povinnost každé Společnosti."
Lien Rag mu málem odpověděl, že v takovém případě zánik železniční společnosti už na různých místech světa začal, a to zejména v Patagonii, když se Panameričané rozhodli nenapájet proudem vedlejší tratě.
Leouan měla velké potíže s horkem, pobývala teď zcela nahá v jednom z nejlépe izolovaných kupé. Chodil na mořský ledovec pro bloky ledu, které tahal v igelitových pytlích. Teplo se tak drželo mezi patnácti a osmnácti stupni. Jen co vyšli spolu ven, začal mladou ženu dusit příliš horký vzduch. Vysoký a nízký tlak se tvořil zcela chaoticky a větry vanuly z několika stran najednou, víření dávalo vzniknout minitornádům, která ničila některá zařízení, čímž se jejich odtržení ještě posilovalo. Technikům se nicméně podařilo uvést zpět do chodu tepelnou elektrárnu pomocí zvláštního grafitového mazadla a vodní čerpadla mohla opět zásobovat Kaempolis. Lien Rag trávil čas sledováním mořského ledovce v hloubce, ale nezjistil dosud žádný příznak, že by se v brzké době schylovalo ke katastrofě. K trhlině mohlo dojít v kterémkoliv místě, mohla se šířit kilometry i stovky kilometrů daleko, měřit pár centimetrů nebo několik desítek metrů.
"Pěkný den, co?" prohodil Pern, který od jejich návratu z odlehlého konce viaduktu pociťoval ke glaciologovi velký obdiv.
"Hledal jste mě?"
"Viadukt puká, místo je nedaleko odtud. Klenba. Myslím, že se nejpozději zítra zhroutí."
Pohlédli na sebe. Stejná věc se mohla odehrát několikrát po sobě a na celé týdny je izolovat.
"Omlouvám se za svůj humor, ale lepší je dělat si legraci... Není to trochu postavené na hlavu, bát se tepla a světla... Vycházet bez izotermické kombinézy, bez helmy, obejít se bez vytápění, to by přece bylo skvělé... Pokud bychom ovšem nežili na mořském ledovci, tisíce kilometrů od Tvrdého Ledu..."
"I na vnitrozemském ledovci nastanou potíže," odvětil Lien Rag, "objeví se pukliny, záplavy budou na denním pořádku..."
"Myslíte si, že to ti lidé ze sekty dokázali jen tak, modlením nebo oběťmi?... Znal jsem jednu ženu, která léčila omrzliny přikládáním rukou... Před chvílí jsem se svlíkl do půl těla a lidi na mě koukali jak na zrádce. My už nejsme stvoření pro slunce a teplo. Potřebujeme ledovce... Většina ani neví, co to Slunce vůbec je."
Šli na nádraží, kde lidé neustále vyčkávali, až bude vypraven vlak směrem na západ. Žili tu v malých skupinkách, se

svými ranci a ohřívači, na kterých si neustále klohnili jídla, s odhodlaným a zarputilým výrazem, i když byli bezpochyby vyděšenější než druzí.
Radši půjdu pracovat, než se krmit nadějí na odjezd. Velitel nádraží stejně nemůže vypravit vlak, dokud nedostane z Kaempolisu zelenou."
‚Musí tam být obrovská zácpa," řekl Lien. "Lepší je čekat tady."
Velitel jim oznámil, že právě volali z dozorčí stanice horkovodu. Spojení bylo obnoveno, ale technická četa musela nahradit deset kilometrů kolejnic.
"Pokud teplota klesne zpátky, můžeme začít znovu."
Velitel se vzhledem ke své hodnosti neodvažoval odložit uniformu, umíral horkem a hrozně se potil. Byl to nový a nepříjemný pocit. Většina lidí to pociťovala jako ponížení, mysleli si, že zima je zdravější, že přináší svým způsobem čistotu. Ženy bezdůvodně nosily obří kožichy, nikdo by je nepřiměl, aby je odložily.
"Zdá se, že voda v horkovodu teče bez problémů. Jak dorazí do Kaempolisu, dojde jim, že jsme ještě pořád naživu."
Lien nastoupil do dieselové drezíny, kterou museli uchránit před zběsilostí lidí. Skupina jela na průzkum směrem na západ. Chtěli cestou od Titanu prozkoumat mořskou kru, stálé chrlení lávy totiž zkreslovalo údaje.
První trhlinu našli po dvaceti kilometrech a museli viadukt zacelit, zkontrolovat běh kolejnic. Potrubí mělo přirozenou ohebnost a žádnou újmu neutrpělo.
Potom ovšem následovala puklina v citlivé části, kde síla kry nepřesahovala dvanáct metrů. Trhlina končila do ztracena u místního náspu viaduktu, ale Lien se domníval, že se bude od zítřka dál zvětšovat. Nesnesitelně teplý vítr dul v poryvech, aniž by se dalo určit z které strany. Připomínalo to blizzard. Led tál v čůrcích a jeden muž se málem utopil v díře, kde se voda nashromáždila. Horkovod byl stále bez poruch, a tak se rozhodli pokračovat ještě sto kilometrů a pak se vrátit do Titanopolisu.
Ještě jednou spatřili, jak světlo slábne, ale zato zesílil vítr, až se drezína pod jeho poryvy nakláněla a občas úplně znehybněla. Slunce nad nimi opustilo svůj vikýř a pokračovalo po své dráze k západu, poté, co napáchalo nevyčíslitelné škody. Lien Rag si vyčítal svou shovívavost k Obnovitelům. Znal je, s mnohými ho pojilo přátelství a dokonce byl kdysi obviněn, že k nim patří.

22

Posedlí sluncem

Mnozí využili tmy a vyhloubili si v ledu díry, aby se v nich ukryli před Ohnivým démonem, až se znovu vrátí. Jiní si

naopak vystavěli přístřešky na povrchu a Ram si vzpomněl, že u severských kmenů, které patřily k Lidem z Tepla, podobné stavby viděl.
Sám příliš strádal od popálenin, než aby měl kuráž něco dělat. On i tisíce druhých. Spálil se pod ohnivým pohledem démona a ptal se sám sebe, jak to, že vlastně nezemřel.
Démon sice zmizel ve svém nebi a nastala noc, ale ještě se vrátí. Ram to věděl. Nazítří už se usmaží docela a démon ho celého zhltne. Nikdy se nedočká Tvrdého Ledu, neuvidí, jak se boží dítě shledá se svou matkou Jdrou.
Díval se na temné nebe nad sebou a umínil si, že pokud se démon objeví znovu, nenechá se od něj usmažit tváří obrácenou k ledu, ale postaví se mu. Smrt to sice neodvrátí, ale démon bude aspoň vědět, že ho Ram nenávidí a že uctívá jiné bohy.
Jen co nastal den, objevila se znovu záře. Tehdy kolem Rama prošel jednoruký stařešina ze Jdrouina kmene. Vypadalo to, že míří na východ.
"Pojď sem za mnou," křikl Ram.
Jdrui se otočil, poznal ho a přišel blíž.
"Ty musíš za mnou. Jestli tady zůstaneš, budeš se vařit v démonově hrnci. Led se změní ve vařící vodu."
"Copak ty nejsi spálený?"
"Našel jsem hromadu ledu, vyhrabal díru, nasypal do ní sůl a s hlavou mezi koleny čekal, až Zlý duch zmizí. Tvůj syn je vpředu s mrtvolou boží ženy?"
"Nejmíň o dva dny. Pokud neuhořel."
"Jeden nosič kůží si pod ně zalezl a taky se nespálil."
No tohle," vyhrkl překvapený Ram. "Démon zas tak silný oheň nemá. Když jsme vařili velrybí kosti, oheň strávil i nejtlustší vlčí kůži. Jestli má démon strach z vlčí kůže, máme naději, že nás úplně nespálí."
„Jo," řekl Jdrui. "Musíme se schovat, když vyleze, a pochodovat, když spí. Počkáme, až přestane lidi upalovat."
Ram seděl dál, ale Jdrui napřáhl svou jedinou ruku a chytil ho za vlasy.
"Pojď. Tam se trochu najíme a počkáme."
"Myslím, že asi umřu," řekl Ram.
Jdrui se ani nepohnul a pozoroval Zrzavého. Vždycky nastala chvíle, kdy člověk věděl, že umírá, ale nezdálo se mu, že by zrovna Ram seděl na pokraji ledového hrobu.
"Chtěl jsem dojít až k Tvrdému Ledu. Nemám rád Tenký Led."
"Tak pojď se mnou."
Ram se musel zachytit Jdruiho ruky, aby dokázal vstát. Spálená záda mu popraskala do vodorovných ran, ze kterých šedým kožichem prosakovala krev. Ťapkal malými krůčky za Jdruiem, který ukázal na sněhové závěje.
"Rychle, démon už je tady."
Kolem nich uléhaly obtěžkané ženy a starci na led a zakrývali si šíji rukama. Došli k díře. Jdrui počkal, až do ní Ram po čtyřech zaleze, pak v předklonu nacouval do tmy. Část otvoru uzavřel hradbou z naskládaných ledových koulí.
Ramovi se uvnitř ve tmě ulevilo. Led tál a máčel mu chlupy, což bylo docela příjemné. Jdrui mu něco vrazil do ruky. Byla to zmrzlá ryba a něco takového už dlouho nejedl. Lačně se do ní zakousl.
"Démon se vrátil a lidé se dali na útěk v domnění, že mu uniknou."
"Jestli se přitisknou k ledu, mohou dnešek ještě přežít, ale zítřek už ne."
"I tvůj syn se možná zahrabal, aby ochránil tělo matky božího dítěte. Nebo si vystavěl přístřešek. Viděl jsem Zrzavce, jak řezali led ostřím a kladli na sebe jednotlivé bloky. Nikdy dřív jsem nic takového neviděl."
"Ani já ne," odvětil Ram, který dojedl rybu a s rozkoší chroupal kosti.
"V noci vylezeme a půjdeme tak dlouho, dokud nenarazíme na další hromadu ledu, která se nám bude hodit."
"Někdo démona určitě zabije," napadlo zčistajasna Rama.
Jdrui se neodvážil nic říct.
"Věřím, že někdo démona zabije. Za tolik dní, kolik mám prstů na rukou."
"Kdybych počítal na svých prstech, netrvalo by to tak dlouho," opáčil Jdrui se smíchem.
Bavili se tím až do tmy.

23

Posedlí sluncem

Když se Pavie vrátil, našel dítě, jak sedí vedle kozy a něžně ji hladí. Možná, že ho zvíře přitahovalo kvůli své angorské srsti.
"Tak oni tě hledají, co? Je tu železniční policie a vyptává se po městě. Jen si tak říkám, co jsi asi zač. Že jsi zrzavej míšenec, je jasný, ale jak to, že jsi zmobilizoval tolik lidí? Slunce se dnes znovu vrátilo, proto jsou pěkně nervózní. Ale zlobí mě, že není vidět. Člověk tuší, že je někde na nebi, spíš na západě a to je právě hrozně divný. Jeden by si řek, jestli nám kouzla nevyvedla pěkně svinskej kousek. Slunce přece musí vycházet na východě a zapadat na západě... No, asi tě s tím otravuju. Podojíme kozu a napiješ se mlíka. Mám chleba a marmeládu. Uvidíš, nacpeme se k prasknutí."
Povídal a obíral dítěti z těla stébla umělé slámy.
"Ty asi Slunce nemáš zrovna v lásce. Jako tvoji bratři, kteří bloudí po ledě. Chtěl bych vědět, co znamená ten tvůj příchod k nám, zrovna ten večer, co se objevilo Slunce. Já už ničemu nerozumím."
Pomalými pohyby ho oblékal.
"Jsi malý kluk z Chladu, víš. Vlastně z žádný velký zimy, ani z velkýho tepla. Něco mezi. Čekám odjakživa na Slunce, aby už jednou skončil ten hnusnej život, kdy člověk mrzne a žvanec dostane podle toho, co mu Společnost nadělí. Normálně bych měl být ve vlaku pro staré lidi. V "pečovatelském vlaku", jak tomu říkají, ve vlaku pro senilní blbce. Koupil jsem tenhle starý rozvrzaný vagón a teď na mě nemůžou. Hledaj na něm blechy, jako že nemůže jezdit, ale já dokázal, že může popojíždět po jedné koleji. A pak, v téhle maličkaté stanici Y... Vždyť ani nemá jméno. Stanice Y 289. Ale nemám se tu nijak zle, posunují tudy vlaky se zbožím. Vždycky se dá něco šlohnout. Onehdá to byl sud s pivem, opice se mě držela týden."
Oblečeného Jdriena zavedl do vedlejší místnosti, vzniklé z několika kupé, mezi nimiž byly probourané příčky.
"Spálil jsem je. Vloni mi nedali uhlí, na který jsem měl nárok. Ve svým životě jsem ho popřehazoval tisíce tun a oni mi nechtěj dát ani trochu."
Jdrien pil teplé mléko a přikusoval chléb s marmeládou.
"Už ani nevím, z jakého ovoce jsem ji udělal. Bedna plná něčeho žlutýho. Moc dobrý, čerstvý. A mám hromadu cukru, kterou jsem šlohnul před rokem. Bude mi stačit na celej život. Vyraboval jsem vagón."
Pokýval hlavou a díval se, jak dítě jí.
"Slunce a ty ve stejnou chvíli. Musel jsem se někde splést při rituálu řádnýho Obnovitele Slunce. Ale vždyť to dělám přesně podle knížky... No a navíc Slunce, které zkouší vyjít na západě a na stejném místě taky zapadá. To už je vůbec špatně. Víš, ve stanici jsou z toho všichni úplně vedle. Hlavně z toho, že nic nefunguje, jak by mělo. Vypadá to, že výhybky jsou všude porouchaný kvůli slunečnímu svitu. Ani nevím, co to má všechno znamenat... Jez. Pak se mi pokusíš vysvětlit, kde ses tu vzal."
Dítě jedlo a pokoušelo se přelít vysvětlení starci přímo do mozku. Proniklo do něj snadno, objevilo tu staré vzpomínky na důlní šachtu, na dávnou úzkost a na pitky. Stařík poznal několik žen a s jednou dokonce i léta žil v podledovcovém dole. I ona pracovala jako třídička uhlí. Obývali malé prašné kupé, kde bylo k zadušení.
"Jdu pro tu knížku."
Nadzdvihl prkno na podlaze, zanořil ruku až po rameno a vytáhl odtud knížečku s ušmudlanou obálkou.
"Jo, kdyby mě našli s tímdle, tak budu zralej akorát na trestaneckej vlak."
Otevřel ji a potřásl hlavou.
"Vždycky jsem zaříkávání směroval k východu... A vždycky s buzolou. Celý léta jsem si nikdy nesplet stranu... Koukej, to je čarodějná kniha a pěkně stará. Obnovitelé v ní existujou odedávna, od tý doby, co měsíční démon zničehonic hodil na Slunce svůj plášť. Je to tam popsaný, synku... Tady jsou ty pravý dějiny, ať si říká, kdo chce, co chce... A jsou tu zaříkávací formule. Jenom to chce trpělivost... Říkají tu, že když milión lidí ve stejnou chvíli provede stejný rituál, pak třeba spokojený měsíční démon ten svůj plášť sundá. Jenomže milión lidí na obřadu ve stejnou chvíli, to není nijak jednoduchý. Proto se Obnovitelé už tři století střídají, aby se to podařilo."
Poklepal na čarodějnou knihu hřbetem ruky.
"Ale nemluví se v ní o tobě... Ani o Zrzavcích. Ví se, že je měsíční démon poslal, aby zabrali naše místa. Ale oni jsou s prominutím moc blbí na to, aby se jim to podařilo. To je hudba budoucnosti. I když se potloukají nazí po ledovci a jedí led, co naplat. Nemůžou nás vyhnat. Tady jsme jich měli půl tuctu, oškrabovali skleněné stěny za odpadky, co jim házeli ven. Ještě loni tu byli, ale pak odešli. No a vidíš to, já si hnedle řek, Pavie, todle určitě něco znamená, že tyhle zatentovaný hoši od měsíčního démona vzali roha, že zmizeli. Jo, myslel jsem si, že to znamená jejich brzkej konec a že víc než kdy jindy musíme dodržovat rituály, zaříkávání a formule. Je daná vždycky stejná hodina na modlení, brzo ráno. Dneska se muselo vstávat v šest a modlit se v šest sedmnáct. Po těch letech už to všechno umím zpaměti."

Jdrien ho v jeho vyprávění předbíhal. Stačilo tu
a tam sáhnout do staříkova mozku a porovnat, jak se mají věci ve skutečnosti a jak je Pavie nakonec vypráví. Byla tu jediná věc, která ho uklidňovala, dědula k němu pociťoval zvláštní sympatie, takřka vroucí. Vůbec neměl chuť ho vydat železniční policii. Jdrien se už nechtěl vrátit do dětského vlaku ke granny a staříkovi.
"Všechno jsem dělal pečlivě a ty seš podle mě jen poloviční démon. Nevypadáš zlověstně, no ale měl jsi jednoho rodiče z druhý strany barikády. Byla to tvoje máma nebo táta, kdo se nahej toulal po ledě?"
Aniž si to Jdrien uvědomil, odpověděl mu telepaticky.
"Matka?"
Jdrien pokýval hlavou.
"Byla to asi pěkná samice, hm, na všech místech skoro plavý chlupy."
Jdrienovi se nelíbila představa, kterou si Pavie zamženým rozumem vytvářel. Ale staříkovi se zjevně zamlouvala, až se začal uchichtávat.
"Tak si říkám, co po mně vlastně chceš," řekl potom. "Seš vlastně nepřítel. Poloviční nepřítel. Ale všichni Lidi z Tepla vás považujou za nepřátele, jenže mně se to nelíbí. Jsem Obnovitel Slunce a ostatní Lidi z Tepla mě nenáviděj. Bojí se, že se Slunce vrátí a ledovce roztajou. A protože nenáviděj mě a nenáviděj tebe, sme stvořený k tomu, abysme si rozuměli. Jenomže ty zas nemáš rád Slunce, co? To už je dovopravdy na zblbnutí. A seš ještě moc mladej, abys mi to mohl vysvětlit."
"Ne," řekl Jdrien. "Držela mě ve zvláštním vlaku jedna tlustá ženská, která vládne Panamerické Společnosti, a já jí utekl."
Pavie zůstal jako opařený. Dolní čelist mu poklesla, takže bylo vidět do jeho bezzubé propasti. Upřený pohled pozbyl jakéhokoliv výrazu.
"Řekl jsem vám, co jste chtěl vědět," podivil se Jdrien. "Proč se tedy bojíte?"
Vyslal staříkovi telepatický impuls v obavě, aby se nezhroutil. Pavie nadskočil a polknul slinu, aby mu nevytekla z úst.
"Mluvíš jako nějakej Výhybkář první třídy, kterej dělá hlavního šéfa."
"Jsem na svůj věk o něco vyspělejší," zopakoval Jdrien slova, která slýchával kolem sebe.
"Ty nejseš jenom o něco vyspělejší, ty seš na čele pelotónu svejch vrstevníků, synku... Kdybych to jenom tušil... A ty si utekl?"
"Jsem boží dítě," pravil Jdrien klidně.
"A hele, ještě něco," dodal Pavie a škrábal se na své špinavé lebce. "U vás je hodně božích dětí?"
"Jen já sám," odpověděl Jdrien. "Tlustá žena mě unesla, aby donutila mého otce k vyhloubení tunelu."
"Tvého otce?" podivil se Pavie. "Kdo je tvůj otec?"
"Lien Rag, glaciolog. Musel jste už o něm slyšet."
"Ať mi měsíční démon nadělí ledovou truhlu... Ty seš synem... To jsem teda musel ty svý formule úplně zvorat. Slunce si jakoby nic vychází na západě a syn druhý nejdůležitější osoby Společnosti si to přihrne ke mně, chlupatej odshora až dolů a ještě tvrdí, že je boží dítě..."
Položil čarodějnou knihu na stůl, jako by ho začala
pálit.
"To jsem to teda zatraceně povrtal."
"To ne," řekl Jdrien, "přišel jsem k vám, protože jsem to chtěl. Cítil jsem vás už z velké dálky a proto jsem tu."
Pavie se zakabonil. Sice mu říkali, že smrdí kozlečinou, když si občas zašel na skleničku do staniční restaurace, ale netušil, že se zápach šíří i přes skleněnou zeď do širokého okolí.
"Ale ne," řekl Jdrien, "viděl jsem ve vaší hlavě věci, které se mi líbily, proto jsem přišel."
"V mý hlavě," zamumlal Pavie. "Poslouchej, synku, moc se ke mně nepřibližuj... Seš na mě moc silnej a já mám ze všech čertů vítr."

24

Posedlí sluncem

Díky malé kontrolní stanici se mohli večer spojit s Titanopolisem. Bylo deset hodin a spojení bylo vynikající. Kid se dozvěděl, že čerpadla znovu nasávají horkou vodu z okolí sopky. Zjevení Slunce mělo za následek několik mrtvých. Oslnění dělníci a technici z viaduktu se zřítili do prázdna.
"A Lien Rag?"
‚Dokázal se s dvěma dalšími kolegy vrátit. Technicky nám pomáhá při opravě instalací. Na rozvodu došlo k výpadkům."
"Četa je na cestě," oznámil Kid. "Jakmile tam dorazí, zařídíte evakuaci těch, kdo chtějí odejít, ale upozorněte je, že stanice je úplně ucpaná a že bychom potřebovali stovky vlaků, aby je odvezly na některou pevninskou kru."
"Jedna skupina se rozhodla odejít pěšky a porušila tak všechna pravidla," rozzlobil se velitel nádraží.
"Tady se to stalo taky, ale nemůžeme je odsuzovat. Stejně to mají sečtené."
"Nemůžeme přece nechat nastoupit lidi, kteří popřeli dohody s NY," vyhrkl velitel nádraží v Titanopolisu.
"Nemůžeme být krutější než sama příroda," odvětil Kid. "Řekněte Lienu Ragovi, aby mi zavolal hned, jak to bude možné. Potřebuji ho tady."
Jedině on mohl posoudit kontrakt, který nabídla Lady Diana a který se týkal elektrárny. Bude totiž vědět, zda je panamerický průmysl s to dodat takovouto elektrárnu na klíč do dvou měsíců, nebo zda hlavní akcionářka blufovala.
Téhož večera vyjel vlak s pasažéry do Amertume Station. Mikadova Společnost na druhé straně hranice byla schopna zajistit převoz všech, kdo už nechtěli dál žít na mořském ledovci. Samotnému Mikadovi v jeho hinduistickém chrámu, pořád ještě zabořeném do ledu. docházela trpělivost. Žádné zdvihací zařízení nebylo s to ho odtud naráz vytáhnout a on odmítal svůj palác rozebrat. Přesto nic jiného nezbývalo.
Teplá voda dorazila uprostřed noci a Kida, který spal u sebe v kanceláři, probudil ředitel elektrárny.
"Průtok?"
"Osmdesát procent."
"Na horkovodu musí tedy docházet k úniku," povzdychl si Kid, "vida, co nakonec poškodí železnici."
"Za hodinu bude celé město pod proudem a můžeme získat velrybí olej pro dvě třetiny zařízení."
"Hlavně k chlazení kry. Nechte plavat vytápění města. Je tu teplo. I když dnes v noci už se lépe dýchá. Zítra to bude daleko horší. Pokud Slunce vyjde po třetí, počítáme s mimořádně vysokými teplotami."
"Bude mořská kra odtávat rychleji, než počítáme?"
"Je to možné," odvětil Kid.
Na dvě hodiny ještě usnul, ale stejně jako včera byl už za úsvitu na nohou. Noc se obvykle zvolna rozplývala od východu. Jako když se do černé kávy naleje mléko. Ale na nebi už třetí den tenhle odstín scházel.
"Zářivé svítání, červánky s prstíky jako víla," mumlal Kid, kterého napadala prastará klišé z předledovcové literatury.
Představení bylo pro něj i pro tisícovky lidí fascinující, ačkoliv nemohli zapomenout na to, že takový příval krásy ohlašoval další dramata, katastrofy i konec světa. Takže se jich bude ještě víc mačkat na nástupištích v blízkosti stanice. Rozhodli se přidělovat místenky, aby lidé v klidu vyčkali, až na ně při evakuaci přijde řada, ale s levnými jízdenkami se kšeftovalo za neskutečné ceny. Černý trh se tak rozmohl, že se přidělování muselo dočasně zastavit. Od této chvíle budou vydávány pouze s fotografií držitele a budou nepřenosné.
Schvácený velitel stanice visel neustále na telefonu a volal Kidovi, který s ním ve většině případů odmítal mluvit.
S expedicí do Jarvis Station se všechno komplikovalo. Lovci velryb, kteří se vydali na trať, hlásili četná přerušení kolejí, způsobená pohybem kry. Spolek vyslal průzkumníky, aby se vědělo, co dělají velryby. Nenašli ani jediné hejno a továrna za celý týden nevyrobila ani barel.
"Určitě vyčkávají, až Slunce zase zmizí. Nemohou se vysoukat na led, který taje."
Po části masa se během tří dnů jen zaprášilo a Kaempolisu hrozilo hladovění. Kid doufal, že pět tisíc lidí do týdne odjede, takže zásoby vydrží o něco déle.
Při pročítání seznamu osob, zapsaných pro příští konvoj, objevil i jméno své manželky Miele. Dostala protekční místo a nazítří měla v zásadě opustit Kaempolis. Vzal tužku, aby ji odtud vyškrtl. S něčím podobným asi vůbec nepočítala. Prchala se všemi těmi zbohatlíky, s nimiž se už delší dobu stýkala a kteří ve městě požívali umělecké pověsti. Mrštil tužkou. Nakonec, ať si jede! On toho litovat nebude.
"Máte na telefonu Liena Raga," řekla sekretářka, která vystavovala na odiv nový model slunečních brýlí.
Jeden malý podnikatel s nimi přišel jako první, dostal dobrý nápad a nabízel dokonalejší a módnější výrobek. Kid si přepojil hovor.
"Potřebuji vás."
"Pokusím se do Kaempolisu nějak dostat. Když budu přestupovat z jedné drezíny na druhou, podaří se to. ale je tu spousta lidí, kteří chtějí pryč, nadělá to zlou krev."
"Trať opravujeme. Nejpozději do dvou dnů budou moci odjet. Je mezi nimi hodně techniků?"
"Je jich dost. Olgarev se domnívá, že bude muset omezit produkci křemíku a křemenného skla. Vyrobil zbarvené sklo,

které chrám před sluncem. Všichni po tom šílí."
"Co Leouan?"
"Nestěžuje si, ale noc při deseti stupních těžce snáší... Myslím, že by měla bydlet v iglú. Počítám s tím, že jí dnes nějaké postavím."
"Musíte dorazit až do bodu patnáct set podle Železničních instrukcí. Pokud to trať dovolí. Železniční četa pracuje na rozsáhlé trhlině u náspu viaduktu."
"Proč mě chcete mít u sebe?"
"Abyste se zúčastnil expedice do Jarvis Station. Jedeme zastavit zločinné experimenty Obnovitelů Slunce, kteří se tam usadili. Navíc mi Lady Diana výměnou za tyhle lidi nabídla kontrakt a já se chci s vámi o něm poradit."
"Kontrakt? Vždyť je to pořád stejné. Vyměňuje lidi za peníze. Máte zprávy o Jdrienovi? Jak se jí to podařilo, spojit se s vámi tak rychle?" Kid odpověděl na jeho otázky a položil telefon. Zrovna mu na stůl přinesli telex. Pobřežní ledovec se na západní trati rychle trhal a plánované jízdy souprav musely být dočasně odloženy. Stometrová trhlina, sahající až k oceánu, byla dvacet metrů hluboká.
A to bylo přitom jedno z nejpevnějších míst," zašeptal Kid.
Za týden se mořská kra roztrhá na rozsáhlé ostrovy, oddělené širšími či užšími kanály, obyčejnými rameny nebo opravdovým mořem. Nemělo by se začít uvažovat již nyní o jiném spojení než jsou koleje? Svatokrádežné myšlenky se dočista zalekl a nesvěřil by se s ní nikomu jinému kromě Liena Raga. Ale cožpak je možné milióny lidí obětovat kvůli nějaké ideologii?
"Žádal jste o drezínu. Je připravena."
Chtěl objet nástupiště a podívat se, jak události vnímají nejméně vyplašení lidé. Skrze kopuli sem svítilo Slunce a vzduch byl v mžiku horký. Instalovali na křižovatkách obří ventilátory, byly to narychlo smontované přístroje, které dvakrát moc nechladily. Mezi kolejemi tál led. Voda se vypařovala a vzduch byl vlhký až k zalknutí. Chlazení kry pod městem bude nutno ještě zesílit. Teď měli dost elektřiny, protože nemuseli chránit lidi před chladem.
Zašel na Univerzitu a byl překvapen, jak málo posluchačů chybí. Profesoři a studenti nepanikařili. Setkal se s profesorem Ikarem, odborníkem na Zrzavce.
"Velmi se o tu dvacetitisícihlavou kolonu obávám, míří do Panamerické. Za pár hodin bude po nich. Jejich organizmus mohl sice první dva dny odolávat, ale dnes už je horko pro jejich metabolizmus příliš silné."
"Alespoň pokud se nezahrabou do ledu," řekl Kid, "ale stejně tam nemohou trávit celé dny bez jídla."
Pak se zkusil převést řeč jinam.
"Dosud jste neobjevili nic nového, pokud jde o tu věštbu o božím dítěti?"
"Ne. Naopak, chtěl bych podniknout cestu do Transevropské jen co se klimatické podmínky normalizují. V některých knihovnách se o Zrzavých dají najít další materiály."
"Některé z knihoven byly zničeny právě kvůli těmto materiálům," řekl Kid. "Mohu vás seznámit s Transevropanem, který byl jednoho takového vyplenění svědkem."

25

Posedlí sluncem

Subaovi byli překvapeni, když Ma Kerová vešla s podnosem do kupé, kde je zadržovali. Slunce pražilo na vlak-laboratoř a bylo jim zjevně pořádné horko. Ma měla na sobě lehké šaty, spíchnuté narychlo ze záclony. Nahoře otvor pro hlavu a po stranách průramky. Nehledě na svůj věk měla pořád štíhlé a pěkné tělo.
"Je mi to moc líto, ale oni se úplně zbláznili. Uvědomuji si, že jsme se dopustili trestuhodného omylu."
"Vám ovšem nemůžeme důvěřovat," prohlásil lakonicky Greog Suba.
"Má pravdu," dodala Anna. "Vždycky jste byla při všech diskusích na Juliově straně. Kdyby šlo o ženu, která nemá s vědou nic společného, bylo by to normální, ale vaše citová náklonnost se stává zločinem."
"Vím to," řekla Ma a usedla naproti nim. "Jsem tady, protože jsem ostatním slíbila, že vás přesvědčím, ale nemám to ani v nejmenším v úmyslu."
"Chtějí to dotáhnout až do konce?" zeptal se Greog
"Obávám se, že ano. Vikýř sice už nejde víc zvětšit, kapacita výkonu nestačí, ale daří se jim ho udržovat. Vrstvy se tvoří znovu, jako kdyby se sem valily zpátky. Určitě dochází k nárůstu druhotné statické elektřiny, způsobovanému laserem. Každý den se sluneční záření o něco snižuje, o takových tři až pět procent, ale znát to bude teprve za týden, a za tu dobu bude mořská kra roztrhaná na desítky tisíc ostrůvků. Na vnitrozemském. ledovci dojde k nebezpečným povodním, protože se na ledě bude hromadit voda. Doly i tunely se rychle zatopí a bude potřeba obrovského množství elektřiny k jejímu odčerpání. A to všechno bez ohledu na to, že se Slunce za čtrnáct dnů znovu ztratí."
"A znovu na celá staletí. Tahle hloupost ovšem Společnostem poslouží jako pořádná lekce. Od této chvíle budou ještě bdělejší a budou kontrolovat každou podezřelou spotřebu energie. Lidé, kteří nás považovali za neškodné blázny, se na nás budou dívat jako na zločince. Ztratíme všechny příznivce."
"Ano," řekla Ma Kerová. "Obnovitelé, které nazýváme prvními průkopníky, ti, kteří se domnívají, že magie může pomoci obnovit Slunce, se stanou obětními beránky. Zabijí je, upálí jako kdysi kacíře a čarodějnice."
"Máte nějaké zprávy z Kaempolisu?"
"Jejich vysílač stále mlčí. Pět tisíc lidí chtělo opustit město a mořskou kru. Došlo tam k nepokojům, vzpourám a rabování... Jsou i mrtví, ale počet není znám."
"Co chcete dělat?" zeptal se znenadání Greog Suba.
Ma ukázala na podnos.
"Musíte něco sníst."
"Tak odpovězte místo toho hraní na starostlivou maminku."
"Myslím, že Slunce nesmí zářit až do vyčerpání energie."
Manželé zaraženě zmlkli a tiše se po sobě dívali. Pomalu se jim vracela nedůvěra.
"Máte nějaký plán?" zeptal se muž.
"Vyhodit do povětří sklady velrybího oleje."
"A to je celé?" řekl uštěpačně.
"Máte snad jiný nápad?" zeptala se Ma bez sebemenší ironie, připravena naslouchat.
Kývli hlavami.
"Můžeme proděravět cisternu malým laserem, který slouží k vrtání do ledu při rybolovu v oceánu. Pak už stačí zapálit vytékající olej. Poplave na povrchu vody z tajícího ledovce a přitom bude hořet."
"Může nás to ohrozit."
"Je tam malé korýtko, myslím, že olej steče do něj. Můžeme odjet pryč naším lokocarem."
"Všechno bude zničeno," zašeptala Anna Suabová. "To není zrovna to, co jsme chtěli."
"A co jste chtěli?" zeptala se ledově Ma.
"Pokračovat ve výzkumech a vypracovat humanitární plán."
"No tak půjdeme každý po svém šířit pravdu jako hodní misionáři. Pokusíme se přesvědčovat lidi, ale myslím si, že po tomhle šílenství moc přívrženců nezískáme."
"Myslíte si, že s tím máme skončit úplně?" zeptala se Anna Subaová.
Ma Kerová vstala.
"Musím se k nim vrátit zpátky. Jsou rozjaření jako malé děti. Ani jeden z nich nemyslí na dvacet tisíc Zrzavých, kteří jdou v tuhle chvíli přes mořskou kru. Ti ubožáci pochcípají jako mouchy."
"Přijdete ještě?"
"Za dvě hodiny. Zatím přemýšlejte o mém nápadu. Možná, že by to šlo udělat ještě lépe."

Posedlí sluncem

Miele na poslední chvíli málem neodjela. Byla donu a rozhlas právě hlásil její číslo propustky. Od začátku katastrofy se s Kidem neviděla. Měla sbaleno a na nádraží měli čekat přátelé. Všeho všudy desítka lidí, báječných lidí, s nimiž se již měsíce stýkala a kteří ji umožnili poznat umění ve všech podobách. Pořádali i večírky pro městskou smetánku, pro nejbohatší podnikatele.
Pronajatá drezína ji pomalu vezla k davu, který čekal na osobní propustky. Stály tu tisíce lidí v několika frontách. Teď se dívali, jak kolem projíždí přehnaně nalíčená žena, která byla pořád ještě na vahách, zda tu má nechat své nejdražší kožichy. Hmotnost zavazadel byla omezená a jejich počet zrovna tak, proto se rozhodla, že si kožichy z bílých vlků přehodí přes sebe. Zalykala se horkem.
Mohla sice zavolat manželovi a říct mu, že zamýšlela odjet do Panamerické později, až by se dalo jet přes mořskou kru. Její přátelé se domnívali, že se dá jet přes Antarktickou síť, pokud je průjezd po mořské kře omezen na minimum. Pokusí se tam setkat se Jdrienem. Přátelé měli svoje podíly v panamerických společnostech. Kid možná bude rád, že ji tam má a že mu pomůže získat obchodní smlouvy. A pak tu byla Yeuze, s níž se rovněž hodlá sejít.
Měla potíže najít v tom strašném zmatku přátele, nemohla se k nim vůbec dostat. Neobvykle dlouhý vlak čekal na notně vzdálené koleji, kam se muselo dojít pěšky přes zatopené kolejnice. Nabalená v kožichu lapala po dechu a podklesávala pod tíhou dvou zavazadel. Nikdo jí nepřišel na pomoc a železničáři ji ignorovali. Pomyslela si, že Kid vydal pokyn, aby s ní zacházeli jako s jakoukoliv jinou pasažérkou. Něco takového by odpovídalo jeho stylu! Nesnášel protekce. Ještě štěstí, Že ji nevyškrtl ze seznamu těch, co odjíždějí z Kaempolisu.
Většina lidí tvrdila, že už se sem nikdy nevrátí, i kdyby vedro a sluneční záření ustalo. Nikdo nepochyboval o tom, že jde o dočasnou záležitost. Miele si pomyslela, že se většina stejně zase vrátí, jen co se nebe znovu pokryje svým škraloupem a kra opět zatuhne. V Kaempolisu se vydělávaly až moc velké peníze na to, aby na ně člověk zapomněl. Pořádaly se tu divoké večírky a nesmyslné orgie. Celý den a celou noc mohl člověk prožít bez toho, že by se vrátil domů. Odpoledne divadlo a večeře, opera, a kabarety, pak druhá večeře, snídaně v excentrických hospůdkách na periférii, zatímco se dělný lid ubíral do práce.
Chtěla se dostat k přátelům, ale přidělili ji do určeného vagónu a ona se neodvážila požádat o jiné místo, aby pak nevyšla úplně na prázdno. Lidé tu byli namačkáni, jako by se jim chtěl někdo pomstít. Zaměstnanci se při pohledu na boháče, kteří prchali s kapsami plnými peněz, tvářili pohrdavě. A přitom se tihle lidé dočkali v bance studené sprchy. Mohli si odvézt jen dvě stě dolarů na osobu, ale na druhé straně neomezenou sumu kalorií. Mnozí si raději nechali otevřený účet v naději, že se jednou pro své peníze vrátí. Co s kaloriemi, které se v Panamerické směňovaly se ztrátou!
"Tak si přece trochu postupte dopředu!"
"Ale nás už je tu patnáct. Jak to budeme dělat po cestě se spaním?"
Železničáři se jim vysmívali. Vagóny byly přecpané a šuškalo se, že do zítřka už žádný vlak nevyjede. Kid prý chce zabránit vylidnění města.
Ocitla se tu mezi lidmi, se kterými se již dávno nestýkala, mezi zámožnými ale poněkud hloupými obchodníčky. Ale když jeden z nich otevřel kufr plný potravin a nabídl jí koláče a solené maso, neodmítla. S prodejem jídla se tu nepočítalo.
Vlak vyjel s půlhodinovým zpožděním a pomalu zamířil k západní propusti. Miele úpěnlivě zírala do kulatého okénka. Kaempolis před ní defiloval se svými nuznými čtvrtěmi a zchátralými vagónovými domy, s uzoučkými nástupišti a spletí kolejišť. Spatřila elektrárnu napájenou horkou vodou z Titanu, vzpomněla si na sopku a Kidovu posedlost Titanem, na jeho bláznivé, opojné sny. Věděla, že od chvíle, co založil Společnost Mořského ledovce, už mu nedokázala rozumět. Dřív si sladce žili ve Společnosti Snow, která nebyla velká, ale vynášela. Se Jdrienem trávili večery u ohně, v krbu bylo pravé dříví. Kid se vlastně jmenoval Trpaslík a oháněl se jako divý, aby získal obchodní smlouvy. Jenže pak

ho posedlo velikášské šílenství. Mořský ledovec. Vybudovat na něm největší, nejmocnější a nejšťastnější společnost na světě.
"To je vedro," úpěla žena naproti Miele.
I ona vlekla své kožichy, i když jen z obyčejného šedého vlka. Odložila si je a rozepnula si šaty.
"Nikdy jsem netušila, že může být jednou takové vedro," dodala.
Projeli bez zastavení vyrovnávací komorou. Zela dokořán, vstříc mořskému ledovci a v kupé se všech zmocnil úžas nad zářivou nesmírností, která se blyštěla na "Slunci", jak se tomu úkazu teď říkalo.
"Panebože," řekl kdosi, "vždyť se propadneme do vody."
Vlak zrychlil a gejzíry vody stříkaly podél vagónů, okénka se zastříkala a na mořskou kru už nebylo vidět. Můžeme se propadnout do oceánu, ani nebudeme vědět jak," vyhrkla vyděšená žena naproti. "Prožívat ve dne v noci takovou trýzeň."
Říkali mi, že se Mikadovi nepodaří všechny lidi evakuovat," tvrdil cestující z druhého konce kupé, "a v Amertume Station člověk prý nenajde bydlení. Ceny jsou tam třikrát vyšší než v Kaempolisu."
‚Ještě budeme litovat, že jsme odjeli," řekla žena odnaproti.
Miele si to opakovala pořád dokola! Vezla s sebou peníze, dolary i kalorie, ale říkala si, zda jich bude mít dost, aby vydržela celou tu dlouhou cestu po Antarktické železnici, která je měla dovést do Panamerické. Mohla se spolehnout na své přátele? Co pro ně teď vůbec znamenala? Ještě včera byla manželkou jednoho z vlastníků Společnosti Mořského ledovce, teď se znovu stala obyčejnou, v podstatě málo vzdělanou a málo zajímavou osobou. Docházelo jí, jak málo na ní teď záleží.
Vlak zpomaloval, byla to jeho první zastávka. Vyměňují koleje, řekl chlapec, procházející chodbičkou. Znovu se mohli dívat ven a pohled na blyštivou vodní hladinu cestující děsil. Miele si říkala, jak mohou v takových podmínkách vůbec vyměňovat koleje. Vlak se dal znovu pomalu do pohybu. Do okének už nestříkala voda. Jeli po zvýšeném náspu, který nebyl dosud zatopen, ale koleje musely být zabořené, protože celým vagónem otřásalo znepokojivé smýkání a jen co se víc vychýlil, zazněly zděšené výkřiky, znovu se však narovnal a čtyřikrát za sebou se zakymácel.
"Myslíte si, že to na vnitrozemském ledovci bude stejně náročné?" zeptala se jí mladičká sousedka, dočista bledá.
"Snad ne. Ale trať se bude nejspíš taky bořit do ledu, možná kromě oblasti u jižního pólu. Myslím, že se tam pořád drží teplota pod nulou."
"Chci zůstat v Australasijské. Pokud najdu práci."
Zář pohasínala a sledovali, jak Slunce mizí v nebeském vikýři.
"Chtěla bych, aby zase byla zima," řekla jí sousedka po levé straně. "Pořádná zima. Jak ti naši předkové mohli vůbec žít v takovém vedru pod rozžhavenou ohnivou koulí?"
Byla to poslední slova, která Miele zaslechla. Rozlehl se strašný rachot a kra se zničehonic roztrhla poté, co lokomotiva a pět vagónů stihla přejet pásmo zlomu.
Zalilo je opálové šero. Miele okamžitě pochopila proč. Jejich vagón mizel v oceánu a vzhledem k hermetickému utěsnění proti chladu se zatím ještě nezačal plnit vodou. Ale jen do chvíle, než jedno z okének pukne pod tlakem velké hloubky.

27

Posedlí sluncem

Lien Rag, který přijížděl do Kaempolisu na sklonku noci, neměl o katastrofě na západní železnici ani potuchy. Musel asi

šestkrát přesedat na jinou drezínu, když narazili na hluboké průrvy, na jejichž dně bouřil oceán. Po visutých kolejích se muselo pěšky, jako po liánovém mostě. Hrůzy na cestě začaly třetí den poté, co se objevilo Slunce, a právě začínal den pátý. Jen co vystoupil na hlavním nádraží, ujal se ho velitel stanice, který mu oznámil, že dobrých čtyři sta až sedm set lidí utonulo v hlubinách Tichého oceánu. Čtyři vagóny se propadly do vody. Ostatní jen zázrakem zůstaly na kře. Přivlekli je proto zpět do Kaempolisu, zatímco přední část vlaku dojela až do Amertume Station.
"Mezi oběťmi je i šéfova manželka."
"Miele?"
"Ano. Zpráva přišla obratem."
"Takže utíkala z města," zašeptal Lien Rag.
Kid ho očekával, ačkoliv den ještě nezačal. Lien na jeho zvláštní tváři hledal záchvěv důvěrnějšího citu, ale Kid se bezpochyby tvářil stejně napjatě od chvíle, co se objevilo Slunce.
"Už víte, co je s Miele?"
"Právě jsem se to dozvěděl."
"Strašné. Dlouho jsem váhal, než jsem celý vlak nechal odjet. Byla v něm i ona, došlo mi, z čeho mě nakonec budou obviňovat, že zkrátka zdržuju vlak jen proto, aby nemohla odjet. Zprávy o kře nevěstily nic dobrého."
"Na východním pobřeží je to taky moc zlé. Jestli bude Slunce dál svítit, nedokážeme to už nikdy opravit. Titan se od nás oddělí. Trať trčí ve vzduchu."
"A horkovod?"
"Odolává dobře."
"Ti hajzlové si nezaslouží sebemenšího slitování. Ale chtěl jsem všechno nejdřív projednat s vámi."
Rychle ho obeznámil s návrhy Lady Diany. Yeuze je bude garantovat z jejich strany, z naší strany pak Fuerza."
"Ten tajný agent!" vykřikl Lien.
"Musíme na to přistoupit." "Nepožádal jste o Jdrienovo vydání?"
Kid se tvářil netečně, jako by nic neslyšel.
"O to přece můžete požádat," naléhal Lien Rag. "Není v takové pozici, aby mohla cokoliv odmítnout."
"Jsem radši, když je Jdrien tam a ne tady."
Přiznal to sice nesměle, ale přiznání to bylo.
"Už jste přestal věřit?"
"Jestli se Slunce vrátilo nastálo, je konec a vy to víte taky. Hladina oceánu bude neustále stoupat. Kdo může odhadnout, o kolik to bude? Nikdo. Všechny nás to zatopí a my budeme muset zahájit výrobu lodí, místo všelijakého vytáčení okolo Dohod. Zatracené Dohody... Jak jezdit vlakem po světě, kde všechno teče. Trčet z vody bude jenom nejvyšší pohoří. Jenže bude pokryté blátem a celkově nepřístupné. Měli bychom se už chystat na zítřejší svět. Vodní svět. Díky rybolovu v něm dokážeme přežít."
"Ale Kide, ještě můžeme celou situaci zachránit a vy to víte. Mielina smrt vás rozladila..."
"Žili jsme už dlouho odděleně. Víte, proč zemřela? Aby se mohla dál stýkat se svými bohatými přáteli, s nimiž trávila divoké noci, chodila na večeře, do divadel, kabaretů, možná i na všelijaké orgie, ale o tom jsem nic nevěděl, protože jsem nechtěl vědět. Její drazí přátelé byli v jednom z těch vagónů, co se dostaly až do Amertume Station. Oni jsou živi a zdrávi a teď se pošklebují někdejší striptýzové tanečnici z kabaretu Miki, která se sice nejdřív stala první dámou Společnosti Mořského ledovce, ale teď leží v tisícimetrové hloubce. Pojedou do Panamerické a budou pokračovat ve svých kšeftech, žít si vybraným stylem."
Potřásl hlavou.
"Nejhezčí na tom je, že Kaempolis zahyne bohaté, náramně bohaté. Ti lidé, místo aby si odvezli svůj majetek v kaloriích, nám tady nechali svoje dolary. V pokladnách leží milióny dolarů."
"Lady Diana vám taky nějaké nabízí," řekl Lien.
"Nabízí obří elektrárnu. Do dvou měsíců. Dejme tomu, že za dva měsíce nebudeme plout na širém moři. Je taková nabídka seriózní? Může panamerický průmysl vůbec dodat do dvou měsíců tepelnou elektrárnu?"
Lien Rag seděl naproti Kidovi, pomalu upíjel svou kávu. Nemohl zapomenout na tragický konec Miele, který možná předznamenával konec světa Ledu.
"Musíme se vypořádat s nebezpečnou situací, nejhorší za celé tři století. Člověk oplakal zmizení Slunce a teď se obává jeho návratu. Fungující elektrárnu, jakou vám nabízí, potřebujeme. Myslím, že dodrží slovo, totéž platí v případě deseti miliónů dolarů. Jsem připraven pomáhat, ale pod jednou podmínkou. Jdrien musí dostat diplomatickou imunitu a žít s Yeuze, dokud se situace trochu nevyjasní."
"Myslím, že je to výborný nápad. V danou chvíli musíme zachránit současnou podobu světa. Takže Slunce musí zmizet."
"Příšerné rozhodnutí!" řekl Lien.
"Nejsme dost připraveni na jeho návrat."
"a budeme vůbec někdy? Občas se nechala kolovat zpráva, že možná někdy, za pár století... Myslelo se, že lidé tuhle naději potřebují, ale oni na ni vlastně kašlou. Chtějí žít pod svými kopulemi s minimem potravy, tepla, svobody i s minimem štěstí. Kdyby se svoboda spolu se štěstím dala přepočítat na kalorie, na kolik by pak měli nárok v našem ledovém světě? Slunce by jim otevřelo dveře do života příliš dokořán. Znovu by museli žít bez pupeční šňůry... To by bylo tvrdé, moc tvrdé."
"Zúčastníte se expedice?"
"Abychom zmasakrovali ty blázny?"
"Možná právě proto, abychom zabránili jejich zabití."

"Chcete je skutečně vydat Lady Dianě?"
Kid pokýval svou velkou hlavou, slezl z otočného křesla jako opice v ZOO, a začal přecházet s rukama za zády po kanceláři.
"Podařilo se jim něco úžasného. Událost, která tři století vyvolávala obavy... A oni to dokázali. Jsou to géniové. Géniové se nezabíjejí."
Lien Rag si zapálil doutník, chtěl vědět, jaké bude mít tahle vzletná poezie pokračování.
"Chtěl bych si je nechat pro potřeby vlastní Společnosti, nabídnout jim perfektně vybavenou laboratoř. Chtěl bych, aby pracovali pro nás, aby vymýšleli nové technologie. Mohli by pokračovat ve svých bádáních o Slunci, ale museli by se vyvarovat nové katastrofy. Jednou bychom se mohli vrátit do slunečné epochy, ale ostražitě, pomalým třiceti až padesátiletým vývojem."
"Vy byste podstoupil takové riziko a nechal si je tady? Kdyby Lady Diana vaše tajemství odhalila..."
"Nemůžeme je nechat zabít. Představují naději, i když je teď celé lidstvo nenávidí."
"Jak chcete zkloubit svoji touhu po velké Společnosti na obnovené mořské kře s bádáním o Slunci? Ocitnete se podle mě mezi dvěma mlýnskými kameny. Vy si naopak musíte vybrat. Já bych si sentimentálně zvolil ledovce, už kvůli Leouan a Jdrienovi. Jako vědec bych rozumem volil Slunce, jenže rozum u mě nikdy nezvítězí nad srdcem."
"Já jsem sentimentální," řekl Kid s nuceným smíchem. "Myslím, že bych moc rád umíral s pocitem, že Slunce jednou zalije Zemi. Ale zároveň chci vybudovat i tuhle Společnost. Odjedete do Jarvis Station průzkumným vozem. Aspoň poznáte železnici na 160° poledníku. Pokusíte se tam dojet a přesvědčit je. Musí si vybrat. Stojí proti nim všechny Společnosti."
Lien Rag vypustil oblak dýmu. Kidův machiavelismus ho nijak nepřekvapil. Chtěl se s lidmi posedlými Sluncem prostě setkat.

28

Posedlí sluncem

Ať si Slunce vycházelo na západě jak chtělo, nad Panamerickou se nakonec neukázalo a Pavie nebyl o nic méně roztrpčen jeho řáděním. Teplota z venkovní strany stanic rostla a teploměr všude ukazoval v noci nulu a přes den pět až šest stupňů. Obzor byl od deseti večer krvavě rudý a světlo také vypadalo jinak.
Pavie se smířil s tím, že je s hvězdou všechno naopak. Vycházela na západě a neráčila zalévat Koncesi svými paprsky, no budiž! S čarováním byly vždycky nějaké potíže. Pavie si vzpomněl, jak chtěl jednou uhranout stavbyvedoucího v dole, kde pracoval. Vymodeloval si z papírové kaše loutku a do těla zahnětl několik vlasů své oběti. Pak jí zapíchl špendlík do pravého oka s rozhodným přáním, aby dotyčný oslepl. Výsledkem bylo, že stavbyvedoucí za tři týdny ztratil v opilosti svoje skleněné oko. Pavie vůbec netušil, že ho má dávno vyoperované. Stejně to dopadlo, když chtěl po smrti své ženy svést jedno hezké děvče. Silou vůle se ji snažil přimět, aby k němu přišla, ale přiřítila se pouze její tlustá matka. Nějaký výsledek se tedy dostavil vždycky, jen se nedalo předem odhadnout, jaký bude.
Ale jak si vysvětlit příchod malého zrzavého míšence, který mu četl myšlenky a znal věci, jakých by se on sám nikdy nenadál a které v jeho životě začínaly zabírat víc a víc místa?
"Musím zajet do sousední stanice," řekl stařík jednou večer. "Máme schůzi naší organizace. Přijedou všichni

Obnovitelé z naší oblasti. Musím odjet už zítra ráno. Nejmíň půl dne mi zabere, abych se při tom zmatku s vlaky dostal do Coal-Junction Station. Tam jsem dřív pracoval. Sejdeme se v jednom starém dole pod ledem, ale pořád nějak nevím, co s tebou. Všichni tady vědí, že nemám děti. A samotného, jen s kozou, tě tu taky nemůžu nechat."
Nakonec nazítří ráno vyšel z vagónu s velkým pytlem na zádech, aby mohli do "funidla", jak vlaku říkal, nastoupit spolu.
Jdrien musel v kupé počkat, dokud všichni lidé cestou nevystoupili, pak teprve směl z pytle vylézt. Stařík mu koupil marmeládou plněný bochánek a mléko. Na místo se dokodrcali až odpoledne. Bylo takové horko, že městská vyrovnávací komora zela dokořán. Z kopule sjížděl v nekonečných vodopádech tající led. Klouzal dolů po celých kusech s pravidelným měkkým žuchnutím. Pavie, který vedl dítě za ruku, nastoupil do motoráčku, zajišťujícího kyvadlovou dopravu mezi městem a důlními šachtami. Vláček nejprve projel tepelně regulační komorou a pak zmizel pod ledem.
"Dřív tu nic takového nebylo. Chtějí zabránit tomu, aby do chodeb vnikal teplý vzduch."
Motoráček zastavil uprostřed důlního městečka, kde museli přesednout na další kodrcavý vláček, aby mohli pokračovat v cestě.
"Budeš koukat, synku. Uvidíš samý podivný lidi. Nikdy nechtěli vyfárat nahoru. Takovýho času strávili mezi uhlím, že už skoro nevidí. Ale jsou to nejvěrnější z věrných... Prostě Obnovitelé každým coulem. Přísahali, že nevylezou, dokud Slunce znovu nezazáří přímo nad Coal-Junction Station. Ale to se tak docela nestalo."
Všichni tihle stařící žili ve štolách, obývali staré důlní vozíky na uhlí, vyspravené dřevěnými podpěrami. Pořád dál rubali uhlí, aby si zatopili, a také ho tajně prodávali.
"Kde mají děti?"
"V jiné části dolu, která není opuštěná," odvětil Pavie.
"Ale ti snad ven vycházejí?"
"Dva nebo tři snad jo, ale ostatní ne. Společnosti je to fuk. Nikdy nestrká nos do jejich věcí, takže nikdo ani neví, že jsou to Obnovitelé. Mají je za satanisty, protože ze štol nikdy nelezou ven."
Domečky na kolečkách byly docela malinkaté, ale i stařící, kteří je obývali, byli zakrslí, natěsnaní jeden na druhém: Jdrienovi připomínali Kida. Časem jim zčernala pokožka, takže se dali v okolním přítmí rozpoznat jen podle očního bělma. Starce radostně přivítali a horem dolem se ho vyptávali.
"Vychází na západě a zůstává pořád na místě," řekl Pavie odevzdaně. "Je trochu větší teplo a světlo, ale není to vůbec to, co se hlásalo. Ani příval světla ani tropické vedro. Led už taje, hrozí vám brzo záplavy."
"Stejně nevylezeme," řekl stařec, který přežvykoval něco červeného. "Věštba se nesplnila, nemůžeme nahoru."
"Určitě zas nějaká čertovina," řekla jakási žena. "Žádné opravdové Slunce. Je to čertovina spískaná Společností a my máme uvěřit, že je to slunce. Jenže Slunce by bylo hodné, neublížilo by. Neohrožovalo by nás záplavami. Ještě se k nám nevrátilo a proto nevylezeme."
"Shromáždění je dnes večer?" zeptal se nervózně Pavie.
"Ano, všichni postupně dojíždějí. Oznámili jsme, že je to schůze vysloužilých horníků na odpočinku, abychom nevzbudili pozornost."
Ty teď žiješ s malým klukem?"
"Na nějakou dobu mi ho dali do opatrování," odvětil stařík klidně.
"Nepotkávala jsem tě s dítětem," řekla mu žena, která byla tak malá, až se zdálo, že sedí.
Nalili jim něco jako teplou polévku. Jdriena popadl kašel. Uhelný prach visel ve vzduchu úplně všude a větrání bylo v místní staré štole špatné. Společnost odmítala mrhat energií kvůli hrstce stařílů, kteří odmítali vyfárat.
"Už je načase jít," řekl někdo. "Vozíky budou za chvíli přeplněné. Ani krypta není hnedka za rohem. Dítě půjde s tebou, Pavie? Není přece zasvěcené."
"Ještě mu není pět," odvětil stařík.

29

Posedlí sluncem

Bylo to horší, než si kdo v Kaempolisu dokázal představit a čím víc se blížili na sever 160. železnice, tím víc se strojvůdce parního lokocaru kabonil. Vzadu si malá četa pokladačů kolejí říkala, jestli se vůbec dokážou vrátit. Nahrazovali kolejové svršky ve strašných podmínkách, brodili se vodou. Někdy dosahovala až deseti centimetrů. A pokud teplota znovu klesne, zamrznou koleje do tvrdé vrstvy ledu, což bylo stejně na považenou jako voda. Přejížděli průrvy, ze kterých se jim ježily chlupy po těle. Čtyřmetrové trhliny, přes které vedly jen koleje a pražce. Z rychle tuhnoucí pryskyřice pod nimi budovali křehké podpěry.
Pak přišla opravdu pořádná desetimetrová trhlina, v jejíž hlubině šuměl oceán. Propast. Z každé straně trčely koleje.
"Práce na půl dne," oznámil vedoucí čety, "ne-li na víc."
"Od toho jsme tady," opáčil Lien, který pracoval spolu s pokladači.
Vždycky se dobrovolně hlásil, že přeleze na druhý břeh pukliny, ale tady se muselo postupovat jinak. Prostě vyrobit led. Nejprve nalámali velké bloky a zaplnili jimi část propasti, pak načerpali vodu z moře a použili ji jako pojidla. K večeru tu stál jehlanovitý násep, na který položili dvě kolejnice. Za jedoucím strojem postupovala pěšky četa.
"Nikdy nebudeme mít dost velrybího oleje, abychom zásobili topeniště. Taktak že dojedeme do Jarvis Station a to jen tehdy, když nenarazíme na další trhliny, jako byla tahle. Vydáváme značné množství energie na mrazení, tím spíš, že je vedro jako v pekle."
"Hlavní část výpravy poveze velké zásoby oleje, je docela možné, že se cestou potkáme."
Leželo tu pár maličkých, odlehlých, nově zřízených stanic, o nichž toho moc nevěděli. Jeli pomalu nocí, ale když dorazili k další puklině, oznámil Lien Rag, že se na ni podívají až brzo ráno.
Rychle ji vyplnili a položili koleje. A protože jim začaly docházet, rozhodl Lien Rag, že je budou brát z jiných tratí.
Než dorazili do jedné z miniaturních stanic, rozzářila se mořská kra slunečním svitem. Na odstavné koleji stálo šest vozů, hydroponický skleník, v nich manželé a čtyři děti. Dobývali pod krou agar. Ze starých map zjistili, že je tu rozsáhlé naleziště. S jednoduchým vybavením vyráběli želatinu, ale měli problémy s uskladňováním. V zimě se dala bez obav skladovat venku, ale teď netuhla a všechny kádě byly plné.
"Neměli jste chuť odjet?" zeptal se Lien.
"Tušili jsme, že to asi nepůjde. Vydržíme to tady. Kra sice není nijak zvlášť silná, ale nezlomí se naráz. A kdyby se roztrhala na víc kusů, usadíme se na nějakém velkém ostrově. Máme hlavně problémy s energií."
"Dejte si pozor," řekl Lien, "obleva může postupovat rychleji."
"Máme to tu podle vás vyklidit?" zeptala se mladá žena.
"To ne. Kaempolis je ucpané a západní síť přerušená. Stovky cestujících skončily v oceánu."
Vydali se znovu na sever. Nikdo neměl o rybářské základně žádné zprávy. Lien Rag se domníval, že do Jarvis Station nedorazí dřív než za čtyřiadvacet hodin.
Jakmile se slunce ocitlo v nadhlavníku, dělníci nebyli schopni pracovat. Často jim bylo špatně a Lien se dusil dřív než ostatní. Trčeli uprostřed obřího zrcadla, které hrozivých zvuků pukalo. Několikrát zahlédli hejna velryb, které se prohánělly mezí bloky plujícího ledu, šťastné, že se po třech stoletích opět ocitly ve svém živlu.
Oleje ubývá," pravil strojvůdce. "Už bychom ho měli používat jenom na topení v kotli."
Lien Rag si říkal, jestli je expedice dohoní dřív, než se jim podaří dojet do cíle. Opravená trať jim přece ušetří čas.
"Pokud ovšem narazíme na trhliny, musíme je dobře zacelit," odpověděl.
"A jak se pak chcete dostat dál? Pěšky?"
"Mohli bychom se zbavit jednoho vagónu. Chlapi by mohli spát venku."
Byl to hrůzný návrh. V lehátkovém voze se sice všichni dusili, ale nikoho ani nenapadlo spát venku. Venku byl jiný, nepřátelský svět a Společnost se ani nesnažila malovat ho v trochu přijatelnějších barvách, spíš naopak.
"Vyjde to nastejno, když odpojíme kolejový dopravník. Stejně chceme koleje brát z jiných tratí."
Lien Rag souhlasil, a tak vůz zanechali na jedné odstavné koleji. Všichni za ním hleděli zpátky, byli si jistí, že se sem už nikdy nevrátí, mořská kra to nedovolí. Byli to samí dobří železničáři s neskutečnou odvahou. Bez notné dávky kuráže by nenastoupili na cestu uprostřed oblevy. Kolem sebe viděli pořád jen obrovské vodní zrcadlo, přes které se táhla směšná trať, a na ní starička parní lokotka, táhnoucí za sebou půl tuctu vagónů.
"Podívejte," řekl strojvůdce a pustil páru na zpětný chod.
Necelý kilometr od nich tvořily kolejnice jakýsi chuchvalec, který trčel až do třicetimetrové výšky. Kra se musela

prudce smrštit pod tlakem obrovitých tajících bloků.
"Tentokrát jsme v háji," řekl strojvůdce.
"Ne tak docela. Levá trať je deformována jen podélně. Instalujeme přenosnou výhybku a pojedeme dál po ní."
"Jo, ale kolik hodin práce to zabere?"
"Slunce zapadá. Bude se nám líp pracovat."
"A to všechno, abysme se už nikdy nevrátili? Co je tak důležité na rybářích, zašitých v Jarvis Point?"
To věděl jen Lien Rag. Podaří se jim zničit jejich zařízení a sfouknout tím Slunce jako obyčejnou svíčku?

30

Posedlí sluncem

Jen co Lady Diana navázala spojení s Kidem, zeptala se ho, jak to vypadá na mořské kře.
"Stručně řečeno, bledě," odvětil Trpaslík. "Jsme odtrženi od zbytku světa kvůli poničené železnici. Západní trať je nesjízdná. Jeden vlak málem celý zmizel v oceánu. Potopily se čtyři vagóny s pěti stovkami cestujících uvnitř."
Zaváhal a pak dodal:
"Včetně mojí manželky."
"Upřímnou soustrast," odvětila Lady Diana, kterou překvapilo, že Kid nejeví žádné emoce. "Tady to není o nic lepší. Led taje hlavně na západě. Všechny železnice Pacific Company jsou pochopitelně mimo provoz."
Šlo o malou dceřinou Společnost Panamerické, která využívala úzkého lemu severního pobřežní kry na jihoamerickém ledovci.
"Naopak antarktické železnice se pořád drží. Zaplavilo nám to doly, samozřejmě na západě. Expedice už vyjela?"
"Ještě ne," řekl Kid. "Máme potíže. Třicet kilometrů odtud, na železnici 160° poledníku právě zacelujeme rozsáhlou trhlinu. Dopravili jsme tam už dvě stě vagónů ledu, vytěženého na jiných místech, a pořád nejsme hotovi. Museli jsme instalovat mrazicí síť, abychom dosáhli celkového zpevnění. Každopádně jsem si chtěl o našich dohodách ještě promluvit," prohodil úsečně.
"Copak jsme teď v situaci, kdy je čas na vyjednávání?" odsekla. "Ti blázni zničí celý svět, utopí nás jako krysy a vy se snad chcete dohadovat o ekonomických podmínkách? Dokonce i naše spojení je ohroženo a zřejmě se za chvíli přeruší, šestá flotila už bezpochyby vyrazila z centrální části, zůstalo tu jen pár lehkých jednotek. Jak dlouho to ještě potrvá? Kolik hodin?"
Slíbil jsem Lienu Ragovi, že budu u vás ještě intervenovat, a tak to dělám."
I na dálku vycítil instinktivní nedůvěru Lady Diany. Jde o jeho syna Jdriena. Lien Rag chce, abyste mu udělila diplomatickou imunitu a svěřila ho naší vyslankyni."
"Zařídím to."

Ještě dnes. Yeuze mi zavolá a já chci uslyšet Jdrienův hlas."
Při pomyšlení, že uslyší chlapcův hlas, se ho najednou zmocnilo dojetí.
"Podmiňujete celou expedici tímto požadavkem?" zeptala se Lady Diana. "Jistě dobře víte, že došlo k výpadkům na železnici. Dětský vlak je odtud velmi daleko a i kdybych mu udělila absolutní přednost na trati, není vůbec jisté, jestli by dokázal do NY Station dorazit."
"Lien Rag je neústupný... Je mi opravdu velmi líto, ale bez něj nemohu nic podnikat. Jenom glaciolog jeho kvalit může v tuto chvíli odjet s konvojem do Jarvis Station."
"Přece neobětujete celou planetu a všech osm set miliónů lidí kvůli nějakému rozmaru?"
Kid převzal od sekretářky telexy a zatímco poslouchal Lady Dianu, zběžně si je pročítal. Na východní straně města byla zacelena trhlina pod ledovcem. V dalším stálo, že se jižní kopule naklonila a její základy se propadly do tajícího ledu.
"Kide? Jdrien zmizel."
"Co si to zase vymýšlíte?"
"Mluvím pravdu. Dětský vlak musel zastavit hned první den, kdy se objevilo slunce. Elektronické tratě byly zahlcené vysílanými elektromagnetickými částicemi a když navíc opatrovnice přišla částečně o zrak při západu Slunce, Jdrien toho využil a opustil vlak. Udělali jsme všechno, abychom ho našli, ale marně. Nejspíš se musel připojit k některému kočovnému kmeni Zrzavých. Možná se mu to podařilo a teď se u nich skrývá. Všechny teď kontrolujeme. Pracuje na tom spousta lidí."
"Ohlásila jste to Yeuze?"
"Dosud ne."
"Přece byste mi za takových okolností nelhala? Anebo jste skutečně osoba k pohledání."
"Chci zachránit svou Společnost. Chci zachránit svět, ve kterém žiju. Kromě pár stovek tisíc jedinců všichni zahyneme. Přísahám, že Jdriena najdeme, předáme Yeuze, otci nebo vám, ale snažně vás prosím, zastavte ty šílence. Za jakoukoliv cenu. Královsky se vám za to odvděčím."
"Je mi líto," řekl Kid. "Vyslal jsem Liena Raga průzkumným vozem k enklávě, kde je zřízena rybářská stanice. Přistoupil na to poté, co jsem mu přísahal, že vás donutím jeho podmínku přijmout. Jakmile dorazí na místo, bude Obnovitele hlídat, aniž by jakkoliv zasáhl, a čekat na expedici s pořádným vybavením. A když velitel výpravy přiveze nepříznivou zprávu, rozhodne se Lien Rag sám, podle svého uvážení."
"Ale snad byste mohl zalhat, že je Jdrien s Yeuze a že jsem vaše podmínky přijala."
"To bych sice mohl, ale neudělám to. Lien Rag a já jsme byli nepřáteli. Přijel sem za mnou a odvedl neocenitelné služby. Se vší loajálností. Nepodvedu ho. Velitel expedice mu předá záznam našeho rozhovoru." Co jste to řekl? Vy nahráváte náš rozhovor? Nic ještě není úplně ztraceno. Požádám teď Liena Raga sama, aby mi uvěřil."
Udělala to několika prostými slovy, bez velkých frází Kid netušil, co si o tom Lien Rag pomyslí. Že znal Lady Dianu lépe než on, bylo jasné.
Pokusím se s vámi ještě jednou spojit. Na atlantické kře máme pořád malý zpravodajský vůz a torpédoborec. Ale o kus dál, vaším směrem, začínají problémy. Jedna ze stanic úplně zmizela v Indickém oceánu. Další už nemá žádné palivo, aby mohla zajišťovat přenos. Pokud by se něco stalo a my už spolu nikdy nepromluvili, ani se neuslyšeli, přeji vám hodně štěstí. Teď už nám může pomoci jedině zázrak."
Umlkla. Kid zůstal zadumaný. Zázrak. I kdyby Lien Rag zničil Obnovitelům jejich aparaturu, i kdyby se Slunce pozvolna ztratilo za měsíčním prachem, dokázal by vůbec všechno postavit znovu?

31

Posedlí sluncem

Byla to nově vzniklá stanička, něco na způsob kmene drsných, nedůvěřivých Mužů a Žen z Tepla, kteří se vrátili do minulých hrdinských časů. Domnívali se, že uprostřed mořské kry najdou klid a svobodu, ale jejich svět se zhroutil. Kopule, která je stála celé jmění, byla probořená do tajícího ledu, jeden z vagónů se převrátil na bok a ostatní se naklonily tak, že byly rázem k ničemu Lovili maličkou krevetku zvanou krill, kterou zpracovávali na masovou hmotu ve tvaru kostek. Se svým výrobkem vydělávali spoustu peněz, ale hlavně mohli žít v pohodlí a po svém, ovšem teď jejich stanici unášel proud. Ohrožovala je půlkruhovitá trhlina. Mlčeli, tvářili se takřka nepřátelsky.
"Nic od vás nechceme," řekl jejich zástupce. "Ani evakuaci ani pomoc."
"Myslíte si, že jsme podstoupili takové riziko jen proto, abychom zachránili lidi, kteří se k nám chovají agresivně?" opáčil podrážděně Lien.
Zatracený den. Samé průrvy a trhliny. Pokud to šlo, zacelovali je malým laserem. Někdy se pod vahou lokocaru trať na padesáti metrech prohnula o celý metr. Bylo to šílenství, ale přesto jeli dál, a navrch ještě tihle!... "Jedete na rybářskou základnu v Jarvis? V noci bylo vidět halo efekty... Světelné úkazy, něco jako severní nebo jižní polární záře."
Pomalu jihli. Obrátil se vítr a přinesl nesnesitelný zápach. Tuny krevetové pasty hnily přímo na Slunci. Růžová hmota se roztěkala a hnusně páchla. Jakýsi muž hloubil v ledu stružku, aby všechno to svinstvo odtékalo o kus dál, do studny, která byla propojena s oceánem.
"Máte velrybí olej?"
"Potřebujeme ho."
"Podívejte," řekl Lien po straně komusi, kdo byl nejspíš vůdcem kmene. "Potřebujeme olej, abychom dojeli do Jarvis Station. Je možné, že..."
"Že co," rozřehtal se obrovitý chlap, který Liena převyšoval o dobrých čtyřicet centimetrů.
Odkud se tu vzali, sakra? Lidé z nového světa ledu byli čím dál tím neduživější, zakrslí, a tihle...
"Chcete mi snad navykládat, že je to jejich chyba? Že vyrobili lampu jak hrom, která si to šine nad našimi hlavami a má přivodit tání ledu a naše utonutí? Za koho nás máte?"
"Kolik je vás?" zeptal se Lien Rag. "Řekl bych čtyřicet, včetně žen a dětí. Nás je dvacet. Vy máte prastaré pušky, my pár laserů a taky nějaké harpunomety k ukotvování tratí. Můžeme to tady srovnat se zemí a olej si vzít tak jako tak. Jsem připraven to udělat."
"Abyste si o dva nebo tři dny prodloužili cestu? Blafujete. Chcete se dostat na některou severní pevninskou kru. Je jich tam několik a s vysokými vrcholy. Ta vaše banda pirátů je schopna všeho, jen aby si zachránila kůži."
Lien poodstoupil a pokrčil rameny. Vrátil se ke strojvůdci jménem Vogis.
"Odmítá, ale olej si stejně vezmeme. Obklíčíme je."
Mohli se sice bránit a případně i železničářům pěkně zatopit. Ale zůstali v hloučku, nedůvěřiví, odevzdaní osudu. Určitě si mysleli, že by je jinde stejně zas jen vykořisťovali, ponižovali, všechno by zkrátka začalo nanovo. Lien neměl náladu vysvětlovat jim své poslání. Zastupoval tu vládnoucí moc, proto ho nechápali. Valili před sebou barely s olejem.
"Nějaké jim tu nechte."
"Polovinu," řekl strojvůdce. "Podepíšu jim stvrzenku. Jen co se všechno vrátí do svých kolejí, mohou si nechat olej proplatit, dostanou prémii za jeho zabavení."
Lien na něho pohlédl.
"Myslíte to vážně?"
"Jistě, Společnost Mořského ledovce..." Ne, jestli věříte, že všechno bude zase normální?" Samozřejmě, že ano... Podařilo se jim zavěsit na nebe něco jako silný reflektor. Možná má sto tisíc wattů možná milión, kdoví... Potřebují energii, aby ho napájeli."
"Milión wattů," opakoval Lien.
Kolik lidí ze sta tisíc vědělo, co to je Slunce? Používali tohle slovo, aniž věděli, co se za ním skrývá.
"Elektřina se dá přenášet laserovým paprskem," pokračoval strojvůdce, "ale spotřebuje to strašné energie. Jinak by se to dělalo mnohem častěji."
Lokotka zapískala a všichni nastoupili do vagónu. Jeden z nich tu museli zanechat, nejpohodlnější ze všech, se salóny, kinem a sprchami. Byl ovšem zároveň i nejtěžší.
Lien Rag znovu nastoupil společně se strojvůdcem, který se dál tvářil pesimisticky, ačkoliv získali další olej. I kdyby se mořská kra znovu obnovila, i kdyby řídil ten nejluxusnější vlak, stejně by v něm dál háraly chmurné předtuchy. A možná to tak bylo lepší.
Přicházela další noc a kra kolem dokola skrývala jen samé hrůzy. Museli zpomalit, spoléhat na radary, na ozvěnový hloubkoměr, kterým zjišťovali tloušťku ledu. Lien Rag používal i jiného nevelkého zařízení: jednokolejného torpéda, které jelo kilometr před nimi a hlásilo deformaci kolejového svršku. Stačila mu jediná kolej. Ve skladech Společnosti byste druhé takové nenašli. Šlo totiž o přestavěné vojenské zařízení. Původně bylo určeno na vyhazování konvojů do vzduchu a ničení nepřátelské flotily, teď sloužilo jinak.
"Jedna kolej může být v pořádku a druhá v háji," říkal strojvůdce pokaždé, když Lien Rag odesílal detektor na průzkum. Vlastní vysokotlaký motor, deset až dvacet kilometrů dosah. Pak museli obvykle zastavit, naložit ho, vyměnit kazetu s

tekutým plynem a znovu ho vyslat na dvacetikilometrovou pouť. V průměru ujeli jen čtyřicet kilometrů za hodinu, ale ani těch čtyři sta kilometrů za deset hodin noční jízdy nebylo k zahození.
Varovný hlásič se během noci rozezněl čtyřikrát. Trhliny, překroucené koleje. Díky přenosné výhybce přejížděli z jedné tratě na druhou, občas jen kvůli desetimetrovému úseku a pak museli najet na nějakou třetí kolej. Vysilující dřina. Vogis rozdělil četu na čtyři party. Ale vzmáhala se únava a sklíčenost. Už tomu nevěřil ani sám Lien Rag.
Když bylo pět hodin, zkoušel glaciolog sám sebe přesvědčit, že Slunce toho dne nevyjde. Ale kolem sedmé už vládlo nesnesitelné vedro a ze slunečního záření bolely oči. Navíc uviděli rozsáhlou, černě zející průrvu, která se cikcak táhla od východu k západu. "Nikdy nedokážeme zacelit kilometrovou délku," řekl strojvůdce. "A tahle bude pěkných pár kilometrů široká. Proto je vidět už z takové dálky. Stéká se do ní veškerá voda."
Stovky vodopádů. Kra se svažovala do oceánu. Trhlina na šířku sice neměřila kilometr, ale nejmíň pětset metrů určitě. Koleje podpíraly dva prostřední ostrůvky.
Strojvůdce se přiblížil k trhlině a počítal. "Na jedny koleje čtyři dny práce na zpevnění a jeden den na pokládku."
Jsem téhož názoru," řekl Lien Rag.
"Takže co s tím?"
Lien poodešel a přemýšlel. Pak se obrátil na strojvůdce.
Kolikaprocentní stoupání podle vás tahle lokomotiva vyjede?"
"Samotná nebo v zápřahu?"
"Dejme tomu samotná."
"Šestiprocentní stoupání, pokud se použije vrátku. Se dvěma navíjecími lany, které ji tahají nahoru na kopec. Dělá se to tak v horských oblastech."
"A desetiprocentní?"
"To nikdy."
"Bude muset," řekl Lien.
Ani strojvůdce Vogis dosud neslyšel takovou pomatenost.
"Nezaplníme celou trhlinu. Zmrazíme jenom čtyři metry nad mořskou hladinou. To nám zabere tak den. V noci položíme koleje,"
"Tak k tomu mě nedonutíte. Stroj sjede z patnáctiprocentního svahu zpátky, na dně se zastaví a my už se odtud nehneme."
"Se dvěma lany ano. Se dvěma navijáky."
"To nepůjde. Musí být dobře upevněné nahoře na kopci. Pevně ukotvené."
"Každý z nich bude po jedné straně lokomotivy. A lana budou ukotvená."
"To prdne."
"Máme nejlepší četu z celé Společnosti," řekl Lien. "Musí se to podařit."
Dno zmrazili v rekordním čase tří hodin, ale jen proto, že průrva byla ve stínu a místní teplota na nule, stejně jako v okolí. Naházeli bloky jeden na druhý a trať vystavěli z pozůstatků jiné železnice. Ale pod strmým svahem strojvůdce stejně prohlásil, že to s párou nikdy nevyjede. Na každé straně tedy postavili naviják a protože ukotvení lan dělalo potíže, nezbývalo, než je zachytit za trať, která na druhé straně pokračovala neporušena.
Ve tři ráno sjela lokomotiva na dno trhliny. Všechno mělo přesně stanovenou návaznost a časový plán. Jakmile se dostala na dno, začaly navijáky polykat lana. Lokomotiva vyjela tahem do poloviny svahu, ale pak ztratila rychlost. Za chvíli už se sunula rychlostí pouhého půl metru za sekundu. Tenzometry kvílely, lana byla napjatá k prasknutí. Lien byl u strojvůdce, dohlížel na levý vrátek, Vogis na pravý.
"Prokluzujeme, přísahám, že prokluzujeme."
"Ale ne," řekl Lien Rag. "Stoupáme sice jen o metr za deset vteřin, ale pořád jedeme nahoru."
Aby to dokázal, plivl na led. Krvácel z nosu a plivanec vypadal jako purpurová hvězda, osvětloval ji baterkou. Měl pravdu. Metr za deset vteřin, blížili se k vrcholu.
"Z navijáků se kouří," řekl Vogis. "Zadřou se."
"Namočte je."
Když se znovu ocitli na rovině, rodil se už nový den. Nikdo nevypadal triumfálně, spíš vyjeveně. Vzrušeně, ale mlčky pokračovali dál v jízdě, namačkáni na parním tendru. Mohli sice pomocí navijáků přetáhnout i vagóny ale do Jarvis Station zbývalo ještě celých sto kilometrů. I mořská kra byla shovívavá. Jen pár zkroucených
kolejí, které objeli díky přenosné výhybce po spolehlivější části tratě.
"Co to je, kouř nebo tornádo?" zeptal se strojvůdce a ukázal přitom na jakýsi bod na obzoru.
Lien Rag si vzal dalekohled a celou minutu pozoroval stoupající oblak.
"Kouř."
Po dvaceti kilometrech následoval obrovský záblesk. Právě explodovala část rybářských zařízení. Závan rozpáleného vzduchu doletěl až k nim.
"Co to má znamenat?" zeptal se strojvůdce. "Dobrovolně se odpálili, nebo co?"

Posedlí sluncem

Mohli už jen odstranit pár sudů s olejem, naskládaných na nástupišti. Zbytek s jakýmsi zuřivým zadostiučiněním hořel a zvesela praskal. Železničáři zírali, jak laboratorní vagóny pod náporem ohně jeden po druhém pukají a vybuchují a jak plameny šlehají ke Slunci. Není tu jejich lokodiesel," podotkl vlakvedoucí. "A chybějí i vagóny."
Z,a rybářskými základnami pokračovala železnice dál k severu. Byla to stará síť, vybudovaná během velké éry v prvním století, kdy se Společnosti snažily zabrat území a Koncese. Tratě byly dlouho vytížené, protože se lidé horečnatě a nenasytně snažili uchvátit veškeré zdroje energie a potravy. Pak se život uchýlil pod báně, skleněné poklopy a kopule. Člověk z Tepla se rodil pomalu, postupně zaujímal místo dobrodruhů z prvních let Chladu. A stará síť zůstala napospas mořskému ledovci, který zneklidňoval podvědomí lidí hrůzostrašnými legendami.
"Odjeli tamhletudy," řekl Vogis, který to šel zjistit. "Daleko nedojedou. Ledovec musí být roztrhaný a nesjízdný. A my jsme tím pádem uvízli v téhle zapadlé díře navždycky."
Co se stalo? Proč podpálili instalace obřích generátorů, elektrárnu, která byla skutečně schopna zásobovat středně velkou stanici? Kdo vlastně odjel? A kdo v ohni zahynul? Byli opravdu všichni zajedno, když vrhli člověka vstříc nové katastrofě? Anebo se někdo z nich či celá malá skupina rozhodla, že s pokusy skoncuje?
Lien Rag se díval na Slunce, které mizelo z vikýře. Svítilo pořád stejně silně? Měl pocit, že světlo bylo neznatelně slabší a horko o něco snesitelnější. Oči i tělo si už zvykaly.
"Musíme se nějak zorganizovat," mínil vlakvedoucí. "Zpátky se vrátit nemůžeme. Expedice nás nikdy nedostihne. Vysílačka je němá."
Vysílačka, kterou dodala Společnost Mořského ledovce neměla nijak velký dosah. K telefonickému spojení se dalo použít kolejnice, ale cestou do Jarvis Station muselo za jejich zády dojít k dalším zlomům.
"V ledovém silu zůstaly ještě nějaké ryby. Můžeme je sníst."
Lien Rag hleděl na dýmající trosky rybářské základny a na jejich parní lokomotivu. Vagóny, komfort, jídlo, to všechno zůstalo na druhé straně rozsáhlé trhliny, kterou málem nedokázali překonat.
"Nic moc, že jo," prohodil strojvůdce, zachmuřený jako obvykle. "Já věděl, že to špatně dopadne."
Vogis se díval na Slunce, které právě mizelo na levé straně vikýře. Zdálo se i jemu, že už nebylo tak oslňující? Lien Rag se ho neodvažoval zeptat, Obnovitelé Slunce na každý pád zmizeli během minulé noci, ať už byli mrtví nebo na útěku. Zařízení už celých dvanáct hodin neničilo vrstvy měsíčního prachu.

33

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Posedlí sluncem

Když stařec nasedl do drezíny směrem na Coal-Junction Station, dítě mu spalo v náručí. Probudil ho až na nástupišti, kde přesedali, a dal mu v nádražní restauraci napít mléka a najíst obilné kaše.
"Už nejsme v kryptě?"
"Ne," řekl Pavie. "Už to skončilo, víš, já myslím, že se nám dnes v noci podařil parádní kousek."
Protože tomu Jdrien moc nerozuměl, zapátral starci v mozku, aby se mu dostalo vysvětlení. Pavie se domníval, že pomocí obřadu a zaříkávání zahnali rádoby Slunce, které si myslelo, že si tu bude hřát a svítit jako to pravé.
"Byl to hloupý zlý duch. Ani nevěděl, že opravdové Slunce vychází na východě. Chápeš, byl to prostě umíněnej hlupák."
"Je pryč?"
"Jo. Ale teď musíme začít zase od nuly, aby se konečně objevilo pravý sluníčko a skončili jsme s tím zatraceným ledem. Víš, já bych si svoje starý kosti ještě rád na Slunci pořádně zahřál."
Najednou si uvědomil Jdrienův původ a zatvářil se zkroušeně.
"Promiň mi to, synku, asi nejseš stejnýho názoru... Ale přeci musíme najít pro tebe nějaký řešení... Buď klidnej... Slunce nevyjde na východě hnedle zítra. Myslíš si, že po tom, co mu vyved ten darebák, už nevyleze. Musíme změnit rituál, kdyby nám zas chtěl vyvést nějaký další kousky... O tobě jsem neřek ani slovo, vůbec jsem se na tebe nezeptal."
Museli už na vlak, "funidlo" stálo až u zadního nástupiště. Před zastávkou v Y Station 289 si Jdrien musel zalézt zpátky do starcova pytle. Těšil se, jak se znovu setká s hezkou kozou a jak se u ní znovu pěkně vyspí, ve vůni, kterou kolem sebe šířila.
"Ne, o tobě jsem ani necek,... Prostě sis jen tak přišel. Možná, že stejně tak i odejdeš... Víš, mě už s tebou nic nepřekvapuje. Mluvíš jak nějakej Výhybkář mimořádný kategorie a v mým mozku si vyštracháš, co neumím řečí vysvětlit."
"Myslíš, že bude zase zima?"
"Jestli si to jako myslím? Podívej se nahoru na páru. To určitě něco znamená."
Ukazoval na ušpiněnou báň.
"Všechno se zas dá pro lidi do pořádku. Jenomže my víme, že je to stejně nějaký znamení. Opravdické slunce se vrátí, ale dá si pozor. Led bude tát tak pomalu, že se člověk octne zadkem na louce, ani o tom nebude vědět."
"Na louce?"
Zapátral v starcově mozku a byl trochu zklamán. Vypadalo to jako koberec natřený na zeleno a na něm samé malé kytičky.

Posedlí sluncem

Včera večer společně zabili nemocnou samici lvouna. Maso zahrabali do ledu a nechali si kůži. Vždycky když končila noc, vyhrabali pomocí nožů a trochy soli díru, choulili se do ní a hodili přes sebe kůži, pokrytou silnou vrstvou ledu. Mohli tak dál táhnout k Tvrdému Ledu. Dokonce začali stahovat náskok Ram-Oua se Jdrouinou mrtvolou a Ram se domníval, že jeho syn už nebude dál než o půlku noci.
Oběma starcům se při jejich novém způsobu života dařilo náramně, v noci šli a přes den spali. Pokoušeli se přemluvit co nejvíc Zrzavých, aby je napodobili, ale mnoho z nich bohužel stejně zahynulo horkem a dehydratací, nebo v puklinách a průrvách. Útočili na ně i mořští leopardi, kteří byli ze změny počasí značně podrážděni.
Vyspávali slastně až do chvíle, kdy Slunce začalo mizet, pak opustili svou díru, složili kůži lvouna, vyzvedli si z ledu zásoby a vyrazili znovu na východ.
"Další mrtví," poznamenal Ram a ukázal na skupinu Zrzavých, kteří se shlukli, aby společně prožili poslední hodiny své agónie.
"Moc nás k Tvrdému Ledu nedojde, možná tak jeden ze tří."
"Jestli Tvrdý Led ještě vůbec existuje," řekl Jdrui. Té noci kráčeli tak dlouho, až Ram začal napadat na nohu. "Už jsme snad měli dávno sedět v díře," řekl udýchaným hlasem.
"Začíná den."
"Ten tvůj den není zrovna dvakrát jasný."
Podívali se na sebe a pak nahoru. Nebe nad jejich hlavami bylo dál ponuré, nebyla tma, ale šero.
"Jeden by řekl..." špitl Ram.
"Pozor, aby nás zlý duch nepřekvapil," řekl Jdrui.
Šli pořád dál, ale Ohnivý démon už se neráčil zjevit. I ostatní Zrzavci vypadali ustrašeně i šťastně zároveň.
Šli tak dlouho, až spatřili skupinu, táhnoucí tělo bohyně Jdrou. Ram už rozeznal obrysy svého syna.
"Myslím, že se už nebudeme muset schovávat v díře," řekl Jdrui chraplavé.
"Ne, to už nebude zapotřebí, Tenký Led přestane konečně tát a dělat vodu."